

Dr. W. J. LEYDS
KANTOOR.

Afrikaansche Gedichten

DOOR

P. HUET.

—
VIJFDE DRUK.

—
AMSTERDAM,
HÖVEKER & ZOON.

1876.

Prijs f — 60.

Dr. W. J. LEYDS
KANTOOR.

Afrikaansche Gedichten

DOOR

P. HUET.

VIJFDE DRUK

—o:0:0:—

AMSTERDAM,
HÖVEKER & ZOON.
1876.

A. H. K. van der ...

P. H. van der ...

V. H. van der ...

W. H. van der ...

Stoomdrukkerij van ROELOFFZEN & HÜBNER.

VOORREDE.

Hier ontvangt de lezer een aantal gedichtjes, alle op Zuid-Afrikaanschen bodem vervaardigd.

Dat ze niet de minste dichterlijke waarde bezitten weet ik goed. Toch vraag ik geene verschooning voor hunne uitgave. Want ik weet dat, gelijk ze uit de diepte des harten zijn voortgevloeid, ze ook reeds in vele harten weêrklank gevonden hebben.

Zegt misschien iemand, dat ze van te intiemen aard zijn om voor publiciteit geschikt te wezen, ik vraag: hoe men anders dan op intieme wijze van de liefde des Heeren Jezus kan gewag maken? En daarvan in 't openbaar te getuigen is ten allen tijde, maar allermeeest nu en in ons vaderland, plicht.

Moge het den allerhoogsten Heiland behagen deze gedichtjes te zegenen, niet slechts tot stichting dergenen die Hem liefhebben, maar ook tot overtuiging van hen, die Hem miskennen!

En Hem alleen zij van alles de eere!

P. H.

UTRECHT, November 1867.

Zie hier dan de vijfde druk. De eerste verzen van deze verzameling dagteekenen van het jaar 1854. Nu schrijven wij 1876. Vraagt iemand of mijn gevoelens, gezindheden, overtuigingen sinds dien tijd dezelfde zijn gebleven, dan mag ik met blijdschap antwoorden, dat ik mij bewust ben nu veel vaster geworteld en gefundeerd te zijn in de liefde van Christus dan immer te voren, en dat het vroeger leven van afwisseling plaats gemaakt heeft voor het blijven in Hem met al de zaligheid en heerlijkheid, die daarin ligt opgesloten.

Mijn geliefden lezer van harte hetzelfde geluk toewenshend,
ben ik zijn dw.

P. H.

NUNSPEET, Augustus 1876.

INHOUD.

	Blz.
I. Mijn hart is rusteloos.....	1.
II. In 't Asyl Steenbeek.....	3.
III. Buiten 't Asyl.....	7.
IV. Ik heb de dartle luit gebroken.....	10.
V. Simson's lied.....	14.
VI. Het is de Heer.....	18.
VII. Het kloppen des Heilands.....	21.
VIII. Mosselbaai.....	23.
IX. Christus' lijden.....	26.
X. Wat zal toch dit kindeken wezen?.....	29.
XI. Jakob's staf.....	32.
XII. Krankheid en genezing.	
1. De twaalf jaren kranke vrouw.....	35.
2. De blinde nabij Jericho.....	36.
3. De bezetene van Gadara.....	37.
4. De melaatsche.....	37.
5. Besluit.....	39.
XIII. Bemoediging.....	39.
XIV. Jezus Christus.....	40.
XV. Zijn naam.....	41.

	Blz.
XVI. Met Jezus.....	42.
XVII. Verlangen naar Jezus.....	42.
XVIII. Berouw.....	44.
XIX. Kom Jezus.....	46.
XX. De gulden middelweg.....	46.
XXI. Ware schoonheid.....	47.
XXII. Zonde- en genadeprediking	49.
XXIII. De weg.....	50.
XXIV. Danklied.....	51.
XXV. Liedelied.....	52.
XXVI. Op Goeden Vrijdag.....	54.
XXVII. Na 't Avondmaal.....	56.
XXVIII. Dertig dagen zonder Hem.....	57.
XXIX. Dat ik U liefheb.....	58.
XXX. Waarom vergeet Gij mij?.....	59.
XXXI. Het oor doorpriemd.....	61.
XXXII. Uwe oogen zullen den Koning zien in Zijne schoonheid.....	62.
XXXIII. Op een Zondag te.....	63.
XXXIV. Allerlei	64.
XXXV. Aan Zuid-Afrika.....	66.
XXXVI. De laagste plaats.....	67.
XXXVII. De liefde des Heeren.....	69.
XXXVIII. Uit Lijdenburg.....	71.
XXXIX. De drenkeling.....	72.
XL. Het zuchtend hart.....	73.
XLI. Aan den heer Naudé.....	74.
XLII. Liefderoem.....	75.

	Blz.
XLIII. Ontrouw.....	76.
XLIV. De kus op Zijn voet.....	78.
XLV. In een album.....	79.
- XLVI. Aan G. W. A. van der Lingen.....	80.
XLVII. Een lied ter nagedachtenis van Carel Hend. de Smidt, predikant te Robertson.....	81.
XLVIII. Alles wel.....	83.
XLIX. Talitha Kumi.....	85.
L. Een ding weet ik, dat ik blind was en nu zie..	86.
LI. Roem.....	87.
LII. De drinkbeker.....	88.
LIII. Op de lente.....	89.
LIV. Morgenlied.....	89.
LV. Het lied der bevrijding.....	90.
LVI. Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.....	92.
LVII. Die dorst heeft, kome.....	93.
LVIII. Preeken.....	85.
LIX. Op een kindergraf te Richmond.....	97.
LX. Kleine kinderschoentjes.....	97.
LXI. In een album.....	99.
LXII. Ween, kind der aarde, ween, omdat ge een zon- daar zijt.....	99.

VERTALINGEN.

	Blz.
LXIII. Een gebed van Habakuk.....	102
LXIV. Micha VII : 1—10.....	104.
LXV. Jesaja XL.....	105.
LXVI. Hizkia's genezing.....	108.
LXVII. Het lied van den Koning.....	111.
LXVIII. Gelijk in 't donker woud.....	113.
LXIX. De Doode Zee.....	114.
LXX. Afscheid van den zendeling.....	115.
LXXI. De gedoopte Neger in de Antillen.....	116.
LXXII. Bekommering.....	118.
LXXIII. De belangrijke vraag.....	119.
LXXIV. Voor bedroefden.....	120.
LXXV. Zoo als gij zijt.....	121.
LXXVI. Zoo als ik ben.....	122.
LXXVII. Pleit voor mij.....	123.
LXXVIII. Uw wil geschiede.....	124.
LXXIX. Uw oordeel.....	125.
LXXX. Wees een herder.....	125.
LXXXI. Waarom in uw smarte.....	126.
LXXXII. Lof en bede.....	127.
LXXXIII. Graf dicht.....	128.
LXXXIV. Kom, Heer Jezus, kom.....	129.

MIJN HART IS RUSTELOOS.

Mijn hart is rusteloos meer dan de popelblären,
Meer dan aan 't oeverstrand het ritselende riet,
Meer dan het woest geklots der fel bewogen baren.
De bladers vallen af; God doet de zee bedaren;
Mijn hart, mijn hart alleen bedaart Zijn Almacht niet.

Al wat mijn ziel beminde is van mij afgescheiden:
Een vriendelijk gezin, een dierbaar vriendental.
Daar stak de stormwind op om 't alles te verspreiden,
Hij rukte ons van elkáár. Een kloof ligt tusschen beiden;
Een kloof, die geen van ons ooit overschrijden zal.

Ik heb geen enklen vriend om in mijn smart te deelen,
Geen vriendlijk moederoog, dat gul mij welkom heet,
Geen zachte zusterhand om 't voorhoofd glad te streelen;
Zij 't ingebeeelde pijn, geen sterv'ling kan ze heelen.
Zij 't ingebeeelde smart, 't is bitter, bitter leed.

k Zie andren, jong als ik, in liefdevreugd verloren.
't Is mogelijk, 'k weet het niet, dat zij 't meer waardig zijn.
Maar toch, ik ben, als zij, óók met een hart geboren.
Ik moet hun liefde zien, ik moet hun juichen hooren,
'k Lach mede — bittre spot; maar 't hart krimpt weg van pijn.

'k Zou óók gelukkig zijn, als niet mijn woeste zinnen
Mij van der oudren haard steeds hadden afgerukt.
Daar kookte een gloeiend gif, een rustloos vuur van binnen.
'k Moest alles, alles zien — en voor een tijd beminnen.
't Is daarom dat de hand van de Almacht op mij drukt.

Ik heb tot God gesmeekt. 'k Riep zend mij smart en lijden;
 Verbrijzel me in de pijn, verpletter 't schuldig hart;
 Breek alles in mij af, wat tegen U kan strijden.
 Ik wil in 't duister gaan, gedrukt van alle zijden,
 Wanneer 'k Uw vrede slechts mag voelen in mijn smart.

'k Heb in mijn leed gejuicht; want 'k dacht, het brengt mij nader.
 Wat Gods genâ niet kon, zal Zijn kastijding doen.
 Dat 't onweêr op mijn hoofd zich saampakke en vergader',
 Wanneer 'k slechts ondervind de Liefde van den Vader,
 De Liefde van den Zoon, die mij met God verzoen'.

Maar 't hart is rusteloos meer dan de popelblâren,
 Meer dan aan 't oeverstrand het ritselende riet,
 Meer dan het woest geklots der felbewogen baren.
 De blaadren vallen af; God doet de zee bedaren;
 Mijn hart, mijn hart alleen bedaart Zijn Almacht niet.

Maar, wat ondankbre taal, die weêr mijn mond durft spreken!
 Wat klaagt 't vermetel hart, als had ik reên tot klacht!
 Terwijl 'k in blij gejuich en danklied los moest breken,
 Terwijl 'k in 't heilig vuur der vreugde moest ontsteken,
 Verhef 'k mij tegen God, als 't morrend Joodsch geslacht.

Gods arm heeft mij gered uit 's afgronds ingewanden.
 Mij, die van zonde in zonde ellendig nederzong,
 Mij, die onredbaar was door menschelijke handen,
 Die vastgekluisterd lag in duizend Satansbanden,
 Heeft 's Heeren kracht gered uit 's werelds moordspelonk.

Hij heeft mij hier gevoerd door stormen en gevaren;
 Terwijl ik duizendwerf Zijn vloekspraak had verdiend,
 Heeft Hij mijne arme ziel tot heden willen sparen.
 Hij rukte me uit het land, waar al mijn vrienden waren,
 En sprak tot 't ontrouw hart: Nu ben 'k uw eenige vriend.

Wat weldaad, groote God! Gij hebt mij op doen treden,
 Om in Uw heilig Huis te spreken van Uw Trouw;
 En, daar mijn hart versmolt om 't gruwelijk verleden,
 Ontnaamt Gij mij den last der ongerechtigheden,
 Opdat ik niet geheel verpletterd wezen zou.

Ik heb, ik heb 't gevoeld, dat Gij mij kunt vergeven.
 Mijn schulden zijn te zwaar — voor mij, maar niet voor U.
 En schoon mij 't ruim gevoel reeds spoedig heeft begeven,
 'k Wil trachten in 't geloof thans verder voort te leven,
 En denken: wat Hij was, dat is Zijn Trouw ook nu.

Mei 54.

 IN 'T ASYL STEENBEEK.

(GESTICHT VOOR GEVALLEN VROUWEN TE ZETTEN).

Ik heb den ganschen nacht gebeden,
 Mijn oogen heb ik leeg geweend.
 Ik heb tot stervens toe gestreden
 Met 't zondig droombeeld van 't verleden:
 Geen dropsken troost is mij verleend.

'k Zocht op mijn droeve legersponde
 Geen vrede in slaap of lichaamsrust,
 Maar, hoe 'k mijn blikken wierp in 't ronde,
 Geen laafnis, waar de gloed der zonde
 Een oogenblik door werd gebluscht.

'k Zag overal die gitzwarte oogen,
 Dien onuitspreeklijk zachten lach,
 Ik hoorde weër die zoete logen,
 Waardoor ik eertijds werd bedrogen,
 Toen 'k zalig aan zijn boezem lag.

Ik zocht de erinring aan die dagen
 Van zorgeloosheid en genot,
 Door kracht van bidden te verjagen....
 Helaas! mijn smeeken, noch mijn klagen
 Vond ingang bij den Troon van God.

Daar zag 'k weër 't dartle, wilde leven,
 Bevrijd van Godsdienst-tirannij,
 Toen 'k zonder denken, zonder beven,
 In dans- en drinkzaal rond kon zweven,
 Van smarten en van wroeging vrij.

En 't werd mij bang hier in de muren,
 De witte muren van dit huis,
 Waar 'k in den nacht zoo schriklijke uren
 Van folteringen moet verduren,
 Verlaten in mijn stille kluis.

Ik heb den beker uitgedronken
 Van ongekende zielesmart.
 'k Ben snikkend op den grond gezonken. . . .
 Dat mij één woord van kracht geschonken,
 Een woord van moed gesproken werd!

't Vergif kookt in mijn gloënde zinnen;
 't Zal woeden, woeden tot ik sterf;
 Ik voel een helsche macht van binnen,
 Die 'k kan ontvluchten, noch verwinnen,
 Die mij terugstoot in 't verderf.

O laat mij weêrgaan tot die dagen,
 Toen ik 't aan de onschuld overliet
 Om liefde en hulp bij God te vragen. . . .
 Ik kan den last der schande dragen,
 De wroeging dragen kan ik niet.

Toch, wie haar had gezien, toen van haar tengre leden
 Het witte kleed der deugd nog niet was afgegleden,
 Toen in haar helder oog een glans u tegenblonk,
 Een diepte als van 't azuur, en die haar de onschuld schonk!
 Daar was een reine lucht, die om haar henen zweefde,
 Alsof zij reeds op aard in heilger sferen leefde;
 Haar stem, die zoeter ruischte als 't windje in 't ritslend riet,
 Dan 't murmlen van de beek die door 't geboomte vliet,
 Haar tred, haar houding — 't was als de onschuld rein en rustig,
 En slechts in 't oog van den wellusteling wellustig.

Nauw vlochten vijftien jaar, in onbewolkten glans,
 Haar om 't lachend hoofd een frisschen bloemenkrans;
 Slechts vijftien jaren had zij 't leven doorgedarteld,
 Als 't vischjen onbezorgd, dat in den bergstroom spartelt;
 Nog stoeide 't blonde haar, bij 't hupplen in het bosch,
 In kinderlijke krul, haar om de schoudren los,
 Toen 't brandend woord der liefde, eerst fluistrend uitgesproken,
 Het weerloos meisjeshart met onrust kwam bestoken.
 Vervloekt de jongeling, die, zij het onbedacht,
 Zij 't ook slechts meêgesleept door hoogre toovermacht.

In onbesuisden lust, de drift niet kan beteuglen,
 Het stof te schenden van de witte vlindervleuglen!
 Vervloekt, die 't reine glas moedwillig overdekt,
 En, met zijn adem 't eerst benevelt en bevekt!
 Nooit wordt uit 't arme hart des lafaards beeld verloren.
 Nog klinkt 's verleiders taal haar als muziek in de ooren.
 En, als zij nederbukt, bij 't zien van 't schriklijk leed,
 Waarin een kort genot haar jonkheid zinken deed;
 Als ze aan die jaren denkt van ongestoorde vreugde,
 Toen de onschuld van haar lach haar oudren haard verheugde,
 Dan krimpt haar 't hart ineen; haar enge boezem hijgt,
 Terwijl 't gejaagde bloed naar 't kille voorhoofd stijgt.
 Gelijk een hamer bonst 't meêdoogenloos geweten;
 Zij voelt haar zonde en schande, en wil die schand vergeten.
 Het is vergeefs gebeên — de zonde slechts heeft raad.
 Het kwaad wordt slechts gesmoord in nieuw en grooter kwaad.
 Hier baat geen wet, geen plicht, geen kracht van deugd of reden.
 De zonde, éens ingeplant op de eenmaal reirte zeden,
 Komt altijd forscher op. . . . Ja, zij zijn naam vervloekt,
 Die in eens anders hel zijn eigen hemel zoekt!

Maar zie, daar ligt in de enge cel,
 Getuige van zoo bang een lijden,
 Getuige van zoo schriklijk strijden,
 (De strijd van hemel en van hel
 In een van God gewilde ziel)
 Een boek, dat achtloos openviel,
 En op de tafel nederligt,
 Beschenen door het slikkrend licht
 Der nachtlamp. . . .

En zij wong de handen,
 En stiet in haar vertwijfeling
 Het voorhoofd aan de naakte wanden,
 Terwijl in woeste en losse banden
 Het hair haar om de schoudren hing.
 Strak en van levensgloed beroofd,
 Staan de oogen in het bleeke hoofd.
 Zij beeft en rilt en kan niet meer;
 En eindelijk zinkt ze onmachtig neêr,
 Het voorhoofd op de maagre hand,
 Dicht bij de plaats waar 't lamplicht brandt.

Daar valt haar blik op 't kerkboek neêr,
 Waarin haar moeder haar weleer
 Liet lezen, hoe des Heeren Bloed

Verzoening voor de zonde doet.
 En, uit de bladzij van Gods Woord,
 Het Woord van licht en troost en leven,
 Is 't of zij 's Heeren stemme hoort:
 «Uw zonden, vrouw, zijn u vergeven!»

Wie heeft, wie heeft het ooit beschreven,
 Wie ooit met woorden uitgedrukt,
 Wat heilige vreugd de Vorst van 't Leven
 Aan 't arme zondaarshart kan geven,
 Door schuldgevoel terneêrgebukt?

De taal der menschen kent geen woorden,
 De lier des dichters heeft geen klank,
 De harp der englen geen akkoorden....
 Een tranenvloed is de eenge dank.

Geen dauw valt meer gewenscht op de aarde
 Door zomerzon en wind verschroeid;
 Geen regenwolk heeft zulk een waarde
 Voor 't kruid dat op de steenrots groeit;
 Geen moederborst voor 't dorstig wichtje,
 Dat, met nog tranend aangezichtje,
 Zijn hoogsten wellust tegenlacht....
 Niets is zoo zoet als 's Heeren vrede,
 Na zulk een strijd, na zulk een bede,
 Na zulk een namelooze klacht.

Uw groote Trouw is mij gebleken,
 O God, geloofd in eeuwigheid!
 Ik heb Uw stemme hooren spreken
 In 't hart zoo smartlijk voorbereid.
 Ja, op de zondige gebeden,
 Door zooveel ongelooft bestreden,
 Hebt Gij, Almachtige, gelet,
 En op het hart, dat zijn ellende
 En Uw barmhartigheid bekende,
 Het zegel uwer Trouw gezet.

Is 't om de tranen mijner ouders,
 Is 't om mijns vaders droef gesmeek,
 Dat gij het schaap naamt op Uw schouders,
 Dat willens van Uw kudde week?
 Is 't om 't gebed van die U vreezen,
 Dat Gij me Uw liefde hebt bewezen,
 Dat Gij me Uw troost geschonken hebt?....

't Is om den wil van Uw verzoening,
Om 't eeuwig offer der voldoening,
Dat thans mijn boezem adem schept.

't Is om 't gezegend Bloed des Heeren,
Dat ook voor mij is uitgestort,
Dat, ondanks 't snoode van U keeren,
Ik liefdriek opgenomen word.
Aan U alleen zij de eer gegeven!
Van U alleen komt licht en leven,
Van U het hemelsche genot.
Heb dank, heb dank, ik kan slechts weenen.
Mijn ziel vliegt naar mijn Heiland henen,
Naar Hem, mijn Heiland en mijn God!

Hemmen, 53. Paarl, 54.

BUITEN 'T ASYL.

Wat onbekende smart drukt loodzwaar op uw schoudren?
Zijn 't pijnen van de ziel, die uw gelaat veroudren,
En 't ravenzwarte haar vergrijzen vóór den tijd?
Is 't liefde zonder hoop, die 't hart in stukken rijt?
Of hebt ge op verre kust, in 't wild doorstormd verleden,
In vreeselijken kamp met ziekte en dood gestreden?...

Neen!... Zoo 'k uw jeugdig hoofd zoo vroeg gebogen zie,
't Is van een andren last de zwaarte... van 't genie!
Van daar die holle wang, die smartelijke trekken,
Die de omgekrulde lip als met een wolk bedekken,
Van daar dat marmarbleek, dat uw gelaat verstijft
En voor elk zacht gevoel, naar 't schijnt, ontfefbaar blijft!

Doch neen... daar schittert in uw blik geen zielegrootheid.
Neen, 't hartdoordringend zwart uws oogs verraadt een gloed,
Een hitte, een vuur, dat spreekt van zinnelust en snoodheid,
En 't onbevleete hart onwillig siddren doet...

Het raadsel van uw zijn is opgelost. Wij weten 't
Wat sluier om u hangt... Wat soort herinnering
Aan uw geweten als met ijzers is geketend...
De onzichtbre medgezel, o grijsaard-jongeling,

Die schuifelend u volgt of heensluipt langs uw zijden,
 Uw wreede medeslaaf op 's levens strafgalei
 Uw gier, Prometheus . . . uw geheim, doch foltrend lijden,
 Dat lucht zoekt in geen klacht, noch heul vindt in geschrei.
 't Geheim dat ge in geen vriendenboezem uit durft storten,
 Dat steeds bedwongen, steeds gesmoord, en nooit verzacht,
 Uw leven pijnigt, kwelt, vergalt, doch niet kan korten
 't Is — wroegings scherpe tand, 't is wroegings helsche macht!
 Doch schamper blijft uw blik, uw lip blijft honend spotten.
 Het woord, waarin ik 't zwart geheim uws levens zoek,
 Hoort tot een vroeger eeuw van huichlaars en bigotten,
 Maar staat in Byron's noch in Heine's woordenboek!

Geen wroeging, groote geest, onbuigbre ziel, geen wroeging!
 Voor u is 't edel, schoon, wat 't eerlijk hart veracht.
 En in eens anders schande en smart tezamenvoeging
 Vindt gij geen bang verwijt, maar vindt ge uw lust en kracht!
 Ja, wel is 't kwaad de kracht, maar ook de straf uws levens.
 Een stalen pantser houdt uw hart ontfefbaar voor
 De pijlen van 't berouw. 't Stuit alles af. Maar tevens
 Geen frisschē levenslucht dringt tot uw boezem door.
 Geen traan zwelt in uw oog bij 't graf der jonglingsdroomen,
 Nooit grijnst 't Medusa-hoofd van 't zelfverwijt u toe.
 Maar ook, geen enkele bloem doet geuren tot u stroomen:
 Ge wrongt het leven uit, en zijt de schelle moè.
 Geen vrees stijgt in uw hart, maar ook geen hoop. Uw dagen
 Gaan zonder lichtstraal heen. Ja ook geen zingenot
 Heeft prikkels meer voor u. Ge moet u zelven dragen.
 Ge zijt u zelf tot last — erken het! en tot spot!
 Daar staat hij voor uw oog, de leēge levensbeker.
 De moed ontbreekt uw hand om 't glas aan stuk te slaan,
 En lustloos zit ge bij het juichend gastmaal aan.
 De wereld noemt het «spleen». Maar weet: het is de Wreker,
 Die, lang ontvloden, voor den Don Juan blijft staan.
 Zij 't zedelijke moord, gij moord- en wanhoop-stichter,
 Uw vonnis draagt ge reeds. Niets wist het brandmerk af.
 Ha, 't is een andre naam, maar 't is dezelfde Richter.
 En (hoe ge 't u ontveinst!) 't is de aanvang eerst der straf!

Uw misdaân? . . . Zoek ze in 't zwart der nachtelijke hollen.
 Daar zijn ze, als in haar graf, in zonedamp verscholen.
 Uw misdaân? Zoek ze op straat, in opgepronkten tooi,
 Aan hongers wreede tand en wanhoops klauw ter prooi.
 Zoek ze achter Bedlams wal. Zoek ze aan oneerbre bālies,
 Zoek ze achter slotgekraak en ijzren kerkertraliēs.

Zoek ze in de Morgues. Zoek... ja, waar er jammer is,
 Waar op den gevel staat: «ontroostbre droefenis!»
 Zoek dáár, zoek dáár uw daân en de offers van uw zonden,
 Voor altijd door den muil van 't wreedst verderf verslonden.
 Geen menschelijke hand kan redden wat uw hand
 Verwoest heeft. Overdekt met onuitwischbre schand,
 Vertrapt ze een elk en raapt de fariseesche steenen.
 Geen Christen zelfs die raad en troost en hulp wil leenen.
 Geen Christen, Heiland! die de hand durft reiken aan
 Dezulken, waar U de aard het liefst mede om zag gaan. ¹⁾
 Geen Christen, die één woord, één traan van mededoogen
 Voor zulke zonden heeft. Geen Christen die zijne oogen
 Niet afwendt. Groote God, geen Christen zelfs! Is dan
 De liefde van onze aard in onherroepbren ban
 Verdreven? Is geen vonk van d' eersten gloed meer smeulend?
 En is het Christendom, eerst met de wereld heulend,
 Allengs versmolten, thans van al zijn warmte ontbloot?
 En 't vroeger vlamvend vuur ten eenenmale dood?

Neen, dank zij 's Heeren Geest, nog zijn er open armen
 Om haar, die vóór den val geen plichtswet kon beschermen,
 Met troost uit 's Heeren Woord te ontvangen ná den val.
 Nog staat er hier en ginds (zij 't weinig in getal,
 Zij 't licht in ieder volk die woningen te tellen!)
 Een altijd open deur van Magdalena-cellen.

Uw misdaân, jongeling, uw offers, waar ze zijn?
 Zoek ze in die cellen. Zie die bittre zielepijn,
 Die angsten, dat geschrei, dien strijd op dood en leven,
 Of nog de Heer genâ en zielerust mocht geven!
 Die tranen van berouw in 't eertijds weeldrig oog,
 Die zuchten zonder klank, die persen naar omhoog.
 O als 't geschieden kon, in zoo geheime kringen,
 Dat (maar het kan niet zijn) uw blik mocht binnendringen,
 O welke ontroering, welk berouw zou 't uwe zijn!
 Hoe zoudt ge?...

Neen... bij u geen hart meer, zelfs geen schijn
 Van hart. 't Is alles koud en dood en onaandoenlijk.
 Uw lot is voor altijd met Jezus onverzoenlijk.
 Voor haar, hoe ook veracht, nog heil in 's Heilands doop.
 Voor u, hoe ook geëerd, geen schijnsel zelfs van hoop!

Is 't waar? Is niets in staat den trotsaard te doen knielen?
 Is niets, is niets in staat het doode te bezielen?

1) Luk. XV : 1; Matth. IX : 10; Mark. II : 15; Luk. V : 29.

Is niets bij macht den steen, de onbreekbre massa rots
 Te kneeden tot een kind van Abram, een kind Gods?
 Is 't ijs des harten reeds tot 't uiterst hard bevroren?...
 Is ooit uit Jezus' kleet de reddingskracht verloren?...

»Wat in geen menschenhart is opgeklommen, wat
 »Geen oog ooit had aanschouwd, geen oor vernomen had,
 »Wat 't menschelijk verstand onmogelijk verklaarde:
 »Het dorre beendrenveld dat jeugd en leven baarde!»
 Ja, nog is 't mogelijk. Want 's Heeren hand is sterk,
 Maar... door een wonder slechts: door 's Geestes wonderwerk!

Jan. 55.

IK HEB DE DARTLE LUIT GEBROKEN.

Ik heb de dartle luit gebroken,
 Die 'k, toen van 's levens lentetijd
 De bloemenknoppen pas ontloken,
 Aan aardsche liefde had gewijd.

Ha, wat bevrediging kan 't geven,
 Het lichtgevleugeld mingeluk?
 't Wordt door een vrouwenhand geweven,
 't Breekt door een vrouwengril aan stuk.

Geluk, slechts door begeerte levend,
 En door verzadiging gedood!
 Mijn ziel, naar hooger dingen strevend,
 Heeft honger naar een beter brood.

Ik zie met bittre walging neder
 Op de ijdele zangen van weleer.
 Och, had 'k den gloed der jonkheid weder,
 Hoe zou mijn lied, op vlugge veder,
 Zich nu verheffen tot mijn Heer!

Neen, zij de woordenpraal geweken,
 De vroegre dichtstroom leëggeloeid,
 De zangen zullen niet ontbreken,
 Nu 'k beetre en reiner taal wil spreken,
 Nu 't hart van hoogre liefde gloeit.

Nog is de toon van 't lied: «beminnen,»
 Maar 't is geen ijdel lied, dat 'k zing.
 'k Zoek niet meer menschenlof te winnen,
 'k Vraag niet meer hulp bij zanggodinnen,
 Mijn liefde is niet meer lust der zinnen,
 Mijn God geen ijdel sterveling!

O Heer! die me uit die ijdelheden
 Tot God en Redder zijt geweest,
 Schenk Gij me altijd, schenk Gij me ook heden,
 — Het zij met needrigheid gebeden! —
 Iets van de gaven van Uw Geest.

Opdat, hoewel op zwakke wijze,
 De zang, dien ik U nu ook wij,
 Uw liefde niet onwaardig prijze,
 Als de offervlam ten hemel rijze,
 En U niet ongevallig zij.

't Is op Uw zegen slechts dat 'k wachte;
 Want, hoe de wereld dien verachte,
 Hoe zinloos haar mijn bede schijn',
 Mijn leven heeft slechts één gedachte.
 O Jezus! 't is met U te zijn.

Ik ken, ik ken een land, waar, onder frissche boomen,
 Het kronkelend kristal der bergrivieren vliet:
 Waar 't bonte bloemtapijt langs murmelende stroomen,
 Een hemelzoeten geur en zachte rustplaats biedt.

Daar vloeit de weeldrige aard van de eêlste vruchten over;
 Daar teelt en bloeit natuur in kunsteloozen tooi;
 Daar steekt geen felle zon; geen adder schuilt in 't lover;
 Daar loert in berg en woud geen roofgedierte op prooi.

Daar springt het dartle lam in 't rond met jonge wolven;
 Daar graast de leeuwenwelp bij 't zorgeloos gazel;
 Een lieflijk windje doet er 't dik gebladert golven,
 En mengt zijn zacht geruisch met vooglenlied en spel.

»Waar is, o dichter! spreek, waar is die plek op aarde?
 »Daarhenen vliegt mijn ziel met ongekenden lust.
 »Wijs mij dat Paradijs, dat Satans adem spaarde,
 »Dáar vindt, dáar vindt misschien 't onrustig harte rust.»

Ik ken, ik ken een plaats waar 't menschdom, zonder zorgen,
 In ongestoorden vree, des Heeren gunst geniet.
 Dáar stijgt uit keel en hart, van 't kriecken van den morgen,
 Met harp en snarenspeel het Godgewijde lied.

Dáar kent de mensch geen twist, geen hebzucht, geen begeeren,
 Geen rusteloos gejaag naar 't hartbedervend geld;
 Dáar komt geen laat berouw de matte ziel verteeren:
 Dáar is steeds frissche kracht met jeugdig schoon verzeld.

Geen krankheid komt er ooit het helder hoofd bezwaren;
 Het nooit vermoëid verstand doet daaglijks reuzenschreên;
 Geen ouderdom vergrijst of rooft er 's menschen haren,
 En nooit sleept uit dit oord de dood zijn offers heen.

»Waar is, o dichter! spreek, waar is die plek op aarde?
 »Daarhenen vliegt mijn ziel met ongekenden lust.
 »Wijs mij dat Paradijs, dat Satans adem spaarde.
 »Dáar vindt, dáar vindt misschien 't onrustig harte rust.»

Ik ken, ik ken een stad, waar, in de ruime straten,
 Geen magere armoë schreit van hongersnood en kou;
 Waarin geen standen zijn, die ondereen zich haten,
 Dáar gaat geen hoofd van smart gebogen, noch door rouw.

Dáar vindt men huis aan huis een gulle vriendenwoning.
 Geen misdaad sluipt er rond in 't duister van den nacht.
 Dáar heerscht geen zelfbelang, als rechter, beul en koning,
 Geen ontucht kwijnt er weg, noch teelt er voort in pracht.

Ik ken, ik ken een stad van goud en kostbre steenen,
 Doorschijnend als het glas en schittrend als kristal.
 Een levend water stroomt door 't heerlijk bouwwerk henen.
 Dáar heerscht eene eeuwge vreugd. Want God vervult het al.

»Waar is, o dichter! spreek, waar is die stad op aarde?
 »Daarhenen vliegt mijn ziel met ongekenden lust.
 »Wijs mij dat Paradijs, dat Satans adem spaarde.
 »Dáar vindt, dáar vindt wellicht 't onrustig harte rust.»

Die stad ligt niet in 't rijk der ijde hersenschimmen;
 Zij ligt in 't eeuwig Boek van 't Godlijk Raadsbesluit.
 Reeds ziet mijn oog haar licht, dat gloeit aan de oosterkimmen,
 Reeds schiet ze als de ochtendzon haar roode stralen uit.

Die stad, die stad ligt niet in 't veld der idealen.
 Ze is geen verbeeldingsspel of loutre dichtersdroom.
 Haast zal ze uit 's hemels boog op englevleuglen dalen,
 En reeds golft in de lucht haar licht en levensstroom.

Haast daalt ze op aarde neêr, de lang bereide woning,
 Niet door een menschengeest, maar door Gods hand gebouwd.
 Haast komt 't Jeruzalem en de eeuwge Priesterkoning,
 't Zij minnend, 't zij met vrees, door 't volkrendom aanschouwd.

«O dichter! 'k mag den gloed, die in mij brandt, niet smoren.
 «Daarhenen vliegt mijn ziel met ongekenden lust.
 «Dat is het Paradijs door zonde en vloek verloren: »
 «Dáar vindt, dáar vindt alleen 't onrustig harte rust.»

Een liefde kent mijn ziel, die afgunst kent noch scheiding;
 Een liefde, die de tijd niet uitput, maar vermeêrt;
 Een liefde, nooit gekweld door 't schrikbeeld der misleiding,
 Een onuitbluschbaar vuur, dat vlamt en nooit verteert.

Een liefde kent mijn ziel, wier nooit geleêgde schatten,
 Oneindig als Degeen, uit Wien die heilstroom vloeit,
 Hoe vaak genoten ook, steeds nieuw geluk bevatten,
 En die in eeuwge jeugd met eeuwge schoonheid bloeit.

Een liefde kent mijn ziel. Ze omvat al Gods getrouwen,
 Hen allen, schoon door plaats gescheiden en door tijd,
 Die op denzelfden Heer als 't eenig steunpunt bouwen,
 Wien ik mijn gansche ziel en al mijn zangen wijd.

Die liefde is mijn zondig harte,
 Dat lang en ver was afgedwaald,
 Na bittre en welverdiende smarte,
 Uit 's Heeren Hemel neêrgedaald.

En wie tot Sions berg wil komen,
 Tot 't hemelsche Jeruzalêm
 In 't lommer van de levensboomen,
 Bij 't ruischen van des Heeren stem,

Die plaats wil hebben in die zalen,
 Waar Christus' Kerk vergaaden zal,
 Waaruit de feestklank der cimbalen
 Zal galmen door het groot Heelal,

Die moet, ontrukkt aan de aardsche banden,
 Door 't heilig offerbloed bespat,
 Van liefde tot dien Heiland branden,
 Die hem het eerst heeft lief gehad.

O, kon 'k reeds nu met hoogre zinnen,
 Dan die, waarin 't verderf nog woont,
 Mijn eeuwgen Bruidegom beminnen,
 Die in den hoogen Hemel troont!

Och, had mijn ziele duivenvleuglen!
 Geen aardsche band weêrhield mij meer,
 Niets zou mijn liefdevlucht beteuglen,
 Ik steeg klapwiekend naar den Heer!

1855.

 SIMSON'S LIED.

Roept Simson, dat hij voor ons spele! — RICHT XVI: 25.

Waar zijt gij, lang verleden dagen,
 Vol bitterzoete Erinnerung,
 Toen 'k nog den schoonen naam mocht dragen
 Van Simson, 's Heeren lieveling.
 Tot Godes dienstknecht afgezonderd,
 Was 'k om mijn lichaamsschoon bewonderd,
 Was 'k om mijn lichaamskracht gevreesd.
 'k Was moeders trots en welbehagen,
 De steun van vaders grijze dagen;
 Het leven was me een vreugdefeest.

O schat van 's hemels zegeningen,
 Waaruit ik volop putten dorst!
 Wie had van Isrèls jongelingen,
 Zoo vroolijk hart, zoo ruime borst?
 'k Was door geen zondesmet ontluisterd,
 Mijn geest was door geen wijn verduisterd,

Mijn arm onevenaard in kracht;
 Mijn haren golfd en onbeteugeld,
 Terwijl mijn voeten, als gevleugeld,
 De hinde volgden op de jacht.

'k Mocht vrij door Dans landouwen dwalen;
 Des morgens, als het zonlicht klom,
 Bespiedde ik 't goud der eerste stralen,
 Dat op den top der bergen glom.
 En als ik me in den volkshoop mengde,
 Waar oorlog 't bloed der burgers plengde,
 Wie dorst met mij in 't kamp te zijn?
 Wiens hoogmoed, die zoo hoog doet steigren,
 Van mij zijn hulde en eer te weigren,
 't Zij Ammoniet of Filistijn?

Maar beter nog dan menscheeneere,
 Dan schoonheid, levenskracht en jeugd,
 Was mij de liefde van den Heere,
 Mijn hoogste kracht mijn hoogste vreugd!
 Hij was mijn lust, Hij was mijn leven,
 Ik voelde Zijn genâ me omzweven;
 En, als 'k bij 't morgenoffer bad,
 Dan wachtte ik stil tot 's Heeren zegen,
 Gelijk een zachte zomerregen,
 Mijn hoofd met vreugd geölied had!

Helaas! voor goed vervlogen uren
 Van ongenoemde zaligheid,
 Hoe lang reeds heb 'k in kerkmuren,
 Met zielefoltring u beschreid!
 Voor mij heeft 't zonnelicht geen kleuren,
 Voor mij het bloemtapijt geen geuren,
 En Gods genâ geen enklen straal.
 Mijne oogen hebben ze uitgegraven,
 Terwijl ik met de vuigste slaven
 Den Filistijnschen molen maal!

Mijn God! mij voegt het niet te klagen!
 'k Lijd welverdiende zondestraf.
 Wat Gij mij oplegt zal ik dragen,
 En zwijgend dragen tot aan 't graf.
 Maar ach! daar is nog zwaarder wonde,
 Dan 't eigen lijden door mijn zonde,
 't Is, heilig en rechtvaardig God!

Uw volk vernederd en verbasterd,
 Uw naam door 't heidensch rot gelasterd,
 Uw eer, o Isrèls Heer! bespot.

O, schandelijke lust der zinnen!
 Mij, Isrèls kracht, mij, 's Heeren held,
 Mij, dien geen leger kon verwinnen,
 Hebt ge als een kind terneêrgeveld!
 Hoe dikwijls, in den poel gezonken,
 Had God vergifnis mij geschonken,
 En medelijdend me opgezocht,
 Totdat, met zonden overladen,
 Ik Zijn geheimnis had verraden
 En voor een vrouwenkus verkocht!

Was dat de liefde, die gij veinsdet,
 Delila! met zoo zoeten mond,
 Dat ge op uws minnaars onheil peinsdet,
 Hoe gij hem best verraden kondt!
 Terwijl uw hand mijn voorhoofd streefde,
 En met mijn zeven lokken speelde,
 Zon 't listig slangenhart op moord!
 En ik? In plaats bij God bescherming
 Te zoeken voor uw valsche omarming,
 'k Werd door uw zoet gevlei bekoord!

Drie malen werd uw hoop bedrogen.
 Drie malen waakte ik op met schrik,
 Driemaal ontsloot de Heer mijn oogen,
 En zag 'k den snood gespannen strik!
 Vergeefs! Mijn hart in zinverlangen,
 In weelde en weeldeslaap gevangen,
 Verkoos Delila boven God!...
 Toen 't uur van Zijn vergelding naakte,
 En Simson, Isrèls leeuw, ontwaakte,
 Geboeid, beleedigd en bespot!

En nu, o heir der Filistijnen!
 Is 't niet genoeg, dat ge Isrèls held
 Met slagen en met folterpijnen,
 Met lage slavendiensten kwelt?...
 Is 't niet genoeg, dat gij zijn oogen
 (Bij u noch moed, noch mededoogen!)
 Met eigen hand uit 't voorhoofd groeft?
 Is 't niet genoeg, o onbesneednen!

Dat gij met lasterlijke reednen,
 Op uw behaalde zege snoeft? . . .

Is 't niet genoeg, dat gij uw goden
 In feestgezangen dank bewijst,
 En voor de zege u aangeboden,
 Met offers en met wierook prijst? . . .

Is 't niet genoeg, hun kracht en trouwe
 Te danken voor de list der vrouwe,
 Die mij ten valstrik is geweest? . . .

En sleept gij over 's afgods drempel
 Des Heeren knecht in Dagon's tempel,
 Tot meerder vreugd bij 't heidensch feest?

Wat, om uw feestvreugd te verhoogen,
 Wat eischt gij van den Isrelliet?
 Zal hij, beroofd van 't licht der oogen,
 Uw hart vermaken door een lied?
 Mijn God! zoo honen zij Uwe eere!
 Gedenk Uw vroegren knecht, o Heere!
 Ontferming, Heer! slechts deze maal!
 Dat eenmaal nog Uw kracht ontwake,
 Opdat ik mij met éene wrake,
 Voor bei mijne oogen wrake haal!

Neen, 'k ben niet meer van God verstooten,
 Hoe diep ik neêrgezonken zij;
 Hij houdt 't verbond Zijn gunstgenooten,
 'k Voel weêr Zijn Geest en kracht nabij.
 Ha! juicht uw Dagon toe, ontzinden!
 Spot met mijn God, en met den blinden!
 Hij is een Wreker van Zijne eer! . . .

Hier zwegen Simson's stem en snaren. . .
 Zijn armen grepen de pilaren. . .
 Een gil steeg op van uit de scharen. . .
 En 't afgodshuis viel krakend neêr.

Wie meldt het aantal der gedooden?
 Wie meldt der Filistijnen tal?
 Het waren duizenden genooden;
 Zij stierven in één zelfden val. . .
 Maar, bij de néêrgestorte bende,

Was één, die uit zijne aardsche ellende
 Verlost, in 's Heeren armen viel.
 Het was, na twintig jaren strijden,
 Na zwaren val en loutrend lijden,
 't Was Simson's reingewasschen ziel

 HET IS DE HEER.

Joh. XXI: 7.

Den ganschen nacht lag 't visschersnet
 Vergeefs in 't hart der zilte golven
 Van 't kabblend meer Gennesaret,
 Bedolven.

De morgenstond breekt eindlijk aan,
 En, bij het licht der ochtendsterre,
 Zien ze op het strand een vreemdeling staan,
 Die vriendlijk tot hen spreekt van verre:

»Werpt uit uw net ter rechterkant,
 »Zoo zult gij rijke vangst bekomen;»
 En, nauwlijks is 't bevel vernomen,
 Of 't net zinkt vol belaa'n in 't zand.
 »Wie deze?» roepen ze om 't zeerste.
 Dacht niemand dan aan Jezus meer?
 Johannes' hart herkent Hem 't eerste,
 En roept tot Petrus: »'t Is de Heer!«

Ontdekking, die Johannes' hart,
 Dat drie jaar klopte aan Jezus' zijde,
 Met zoete vreugd, na bittere smart,
 Verblijdde.

Ontdekking vol van zaligheid,
 Wanneer een ziel, na schriklijk duister,
 In bange klachten moëgeschreid,
 Den glans aanschouwt van Jezus' luister!
 Als de afgetobde ziel bij Hem
 Om troost en lafenis komt smeeken,
 Wat zielsverrukking als Zijn stem,
 Haar vol ontferming toe wil spreken!
 Daar heft 't gebogen hoofd zich weër,
 En schittert van een zachten vrede,

Zij deelt haar vreugd aan andren mede,
En roept het uit: »Het is de Heer!"

»Het is de Heer!" versmaad dien niet,
Dien troost, die 't stil geloovig harte,
In alle pijn, in alle smarte.

Met zachten balsem overgiet.
Wie zendt mij ziels- of lichaamslijden?
Wie reikt mij 's levens alsem toe?
Wiens hand, die mij met zware roè
Of scherpen prikkel komt kastijden?
Wie legt me op 't pijnlijk krankbed neer?
O! heerlijk antwoord: »'t Is de Heer!"

Wanneer 'k een deel van 't aardsche goed,
Dat 'k met mijn handen moest verwerven,
Op 't onverwachtst verliezen moet,
En 'k arm op aarde rond moet zwerven;
Al zie ik ook, in mijnen druk,
Mijn trouwsten vriend zich van mij wenden;
Toch weet ik, dat mijn ongeluk
In mijn beschaming niet zal enden.
Wie rooft mij rijkdom, aanzien, eer?
Vertroostend denkbeeld: »'t Is de Heer!"

Wanneer de zonde mij omringt,
Wanneer een booze lust der zinnen,
Te sterk voor mij om te overwinnen,
Met haar verleiding op mij dringt;
Als ik, op 't punt van toe te geven,
In radeloosheid nederkniel,
Om redding smeekend voor mijn ziel,
Dat zij behouden blijve in 't leven,
Wie werpt den boozen duivel neer?
Niet ik, niet ik, maar: »'t Is de Heer!"

Hoe dikwijls, in het vreemde land,
Van wat ik liefheb afgezonderd,
Herdenk ik wat ik heb bewonderd
In 't verre vaderlandsche strand!
Wie nam mij al mijn lieflingsdroomen,
En brak ze als waterbellen stuk?
Wie heeft mij 's werelds broos geluk
En 's werelds ijdelheên ontnomen?
Wie gaf mij beetre schatten weêr,
Die eeuwig blijven? »'t Is de Heer!"

Zwaar heeft mij 's levens last gedrukt,
 Ja loodzwaar op mijn zwakken schouder
 't Was, toen de dood een vromen ouder
 Van 't kinderhart had afgerukt.
 O! schriklijk leed dat 't hart verscheurde
 Wie schetst de wanhoop van het graf?
 Ik gaf den trouwsten vader af:
 't Was zonder hope dat ik treurde.
 Maar 'k vond nog trouwer Vader weêr.
 Wie gaf mij dien? »Het is de Heer!"

Nog heb ik 't zwaarste niet gemeld.
 't Was toen 's gewetens stem ontwaakte,
 En 'k, door gewetensangst bekneld,
 Tot troostelooze droefheid raakte.
 Wie heeft mijn misdaân door zijn Bloed,
 Mijn schandlijk kwaad aan 't Kruis geboet?
 Wie heeft, aan spijkers opgehangen,
 Voor mij de wreede straf ontvangen?
 Wie minde mij zoo eindloos teêr,
 Mij, Zijn vervolger? »t Is de Heer!"

En nu, in vreugd of ongeval,
 In al des levens wisselingen,
 Wat me ook de Heer beschikken zal,
 Dit lied zal ik den Heere zingen;
 't Zij liefde mij omringe of haat,
 't Zij menschen spot of menschenachting,
 In welken rang, in welken staat,
 De Heer alléén is mijn verwachting.
 Ik vrees, noch klaag, noch wanhoop meer.
 In alles is 't: »Het is de Heer!"

En eenmaal, als 't onzeker uur
 Van sterven ook voor mij zal komen,
 En ik uit 's levens korten duur,
 Op Gods bevel word weggenomen;
 Wanneer mijn ziel deze aard verlaat,
 Dan zie 'k mijn lang verwachten Koning,
 Die vriendlijk voor mij henengaat.
 Ik volg Hem naar de blijde woning,
 Daar zing 'k en eindig nimmermeer,
 In alles, eeuwig: »t Is de Heer!"

HET KLOPPEN DES HEILANDS.

Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop. — (OPENB. III: 20.)

O zeg toch niet, zondaar, dat Jezus niet hoort,
Dat de Heer te vergeefs u laat smeeken.
Dit is een vermetel en lasterlijk woord,
Dat geen zondaar het recht heeft te spreken.

't Is Hij die u bidt: «Geef, mijn zoon, geef me uw hart.»
Het is Hij die 't verlorne wil vinden.
't Is Hij die daar klopt, nu eens zachtkens, dan hard:
Hoor het vriendlijk geklop des Beminden.

Herinner u, zondaar, den tijd toen, als kind,
U uw moeder van Jezus verhaalde.
Reeds toen was Zijn hart u goedgunstig gezind,
't Was Zijn licht dat reeds toen u bestraalde.

Herinner u, zondaar, den somberen dag,
Toen Zijn hand u een pand kwam ontscheuren.
't Was Hij die kastijdend in liefde op u zag,
En u troostelijk op wilde beuren.

Herinner u, zondaar, zoo menig gevaar,
Wen ge nauwlijks op redding dorst hopen.
Hoe heerlijk werdt gij Zijn verlossing gewaar.
't Was 't geklop van den Heer: «Doe Mij open.»

Herinner u zondaar, hoe vaak werd uw hart
Van een zonderling wee overgoten.
't Was 't kloppen des Geestes; Die bracht u die smart,
Of de deur Hem mocht worden ontsloten.

Herinner u, zondaar, zoo menigen strijd:
Aan den éenen kant vleiden uw zinnen.
De stem van den Heer riep aan de andere zijd':
Wien, o zondaar, wien liefst liet gij binnen?

Zoo zeg niet meer valschlijk, dat gij wel begeert,
Maar dat Jezus tot u niet wil komen,
Reeds lang stond Hij vriendelijk tot u gekeerd
Om Zijn liefde in uw hart te doen stroomen.

Maar o, wat verharding, wat onwil en smaad . . .
 Als een vriend in uw huis wou vernachten,
 Dien liet ge niet liefdeloos buiten op straat,
 Maar uw God moest tot schamens toe wachten.

Als tijdelijk voordeel, als winzucht u riep,
 Als een wereldsch vermaak u kwam nooden,
 Hoe haastig uw hart en uw voetstap dan liep!
 Maar den Heer werd geen intreë geboden.

Als liefde der zinnen, als ijdel genot,
 Als de Duivel uw hart kwam verlokken,
 Dan . . . «Open de deur!» Maar voor Jezus, uw God,
 Bleef uw hart zich moedwillig verstokken.

O zondaar, daar stond Hij zoo langen tijd reeds,
 Tot Zijn haar was met dauw overgoten.
 Hij klopte zoo minzaam: «Doe open!» Maar steeds
 Bleef de deur uws gemoeds Hem gesloten.

Wat vreeslijke zonde, wat schrikkelijk kwaad!
 O al hadt ge niets anders bedreven
 Dan dit, dat ge Hem al zoo lang hebt versmaad,
 Het waar' billijk zoo 't nooit wierd vergeven.

Daar staat Hij, de Rechter. O sidder en beef
 Voor het vonnis dat klinkt in uwe ooren:
 «Het uur is voorbij dat Ik uitstel u geef,
 «Mijn geklop zult gij nimmermeer hooren.

«'k Heb jaren gearbeid, 'k heb jaren geklopt,
 «Maar de deur is gesloten gebleven.
 «Moedwillig hebt gij uwe ooren gestopt,
 «'k Laat niet langer mijn Geest wederstreven.»

Hoe dunkt u, mijn zondaar? Hoe voelt zich uw hart?
 'k Zie een traan van berouw in uwe oogen,
 Een bittere droefheid, een hooplooze smart;
 Uw gemoed is van jammer bewogen.

Is 't zoo? O grijp moed dan. Nog is 't niet te laat.
 Neen, nog heeft Hij dat woord niet gesproken,
 Nog is 't niet de Rechter, die grimmig daar staat,
 Maar de Vriend van ontferming ontstoken.

Daar staat Hij. Zijn kleed is met bloed overdekt
 En Zijn rug is doorstriemd en vol wonden.
 Daar houdt Hij Zijn handen ter redding gestrekt,
 Zijne handen doorboord om uw zonden.

Wat is dit, mijn Heiland? en waartoe dit Bloed?
 »Dit mijn Bloed is het Bloed der verzoening.
 »Het Bloed dat betaling voor zondaren doet:
 »Ook voor u geeft het volle voldoening.»

Geloof dit; neem aan en betwijfel 't niet meer:
 En de deur van uw hart wordt ontsloten,
 En Jezus komt binnen, uw vriend en uw Heer,
 En uw ziel wordt met liefde overgoten.

Nu zegt ge niet langer dat gij wel begeert,
 Maar dat Jezus uw stem niet wil hooren.
 Nu zegt gij: Ach hadde ik mij vroeger bekeerd!
 Ach hadde ik Hem vroeger verkoren!

Nu zegt gij: 't Is Hij die reeds lang tot mij kwam.
 En wat schandlijk verzet was het mijne!
 Totdat Hij mijn hart tot Zijn eigendom nam...
 Nu, nu ben ik voor eeuwig de Zijne!

O blijf in mijn boezem, en woon Gij er, Heer,
 Wil de deuren en grendelen sluiten.
 Regeer in mijn hart en verlaat het niet meer,
 En de zonde blijve eeuwig daarbuiten!

MOSELBAAL.

„Uw weg is in de zee.“ PSALM LXXVII : 20

Verruklijk is het land, waar, op der heuvlen helling,
 In 't reeds verbleekend groen de druiftros nederhangt,
 Of waar de oranjevrucht in weelderige zwellung,
 Van 't vroolijk ochtendlicht een gulden gloed ontvangt.

Verruklijk, in 't geboomt des landmans huis bedolven,
 Terwijl het hemelblauw zich over 't landschap spreidt,

Daar zachte morgenwind het korenveld doet golven,
En in het grasrijk land de kudde rustig weidt.

Maar schooner dan de oranjeboomen,
In helderwitten voorjaarsbloei,
Dan, langs de murmelende stroomen,
De rijkst verscheiden plantengroei,
Is mij, als in gepeins bedolven,
Ik aan uw rotsig strand mag staan,
Het dreunen van uw breede golven,
O onafzienbare oceaen.

Schoon is 't me op uw vlakke des avonds te staren,
Als de purperen zon aan den horizon daalt,
Haar vuurroode schijf zich verliest in uw baren,
En, als waar' 't met een nachtgroet, de wolken bestraalt.

Schoon is 't me, als des nachts zich de maan in u spiegelt,
Door geen oog in haar stilte bespied noch gestoord,
Haar zilvren gelaat op uw watervlak wiegelt
En geen stem dan slechts de uwe in het rond wordt gehoord.

Schoon is mij het woelen en wenden en klotsen
Van uw halfronden kring in 't onmeetbare ruim.
Schoon is mij uw golvengespat aan de rotsen,
Uwer baren gebruis met haar sneeuw witte schuim.

Schoon zijn mij de vogels, uw vlakke overzwevend;
Zij zijn schoon uw korallen, uw schelpen, uw zand,
Uw monsters in 't diep van uw waterschoot levend,
En het zilt van uw golven op 't glinstrende strand.

Schoon is mij uw rust als uw wateren zwijgen,
En nog schooner wanneer weêr haar zwellung begint;
Maar 't schoonst is me uw woede, als uw golfkruinen stijgen,
Voortgezweept door de macht van den huilenden wind.

Hoe zat ik vaak, den tijd vergetend,
Het peinzend voorhoofd in de hand,
Mijn oog de watermassa metend,
Mijn ziel aan 't grootsch tooneel geketend,
In een der grotten van uw strand!

Ik dacht aan u, o land mijns vaders,
'k Dacht aan de jaren mijner jeugd,

Toen 't wilde bloed mij bruiste in de aders,
 En 'k met een hoop van gruweldaders
 Mij stortte in 't diepst der zondevreugd.

Wat vreeselijke zee van zonden,
 Hoe ook verleidelijk voor 't gezicht!
 Haast had ik, in uw stroom verslonden,
 Mijn eeuwgen ondergang gevonden,
 Voor eeuwig mij ten grond gericht.

'k Herdacht den tijd, toen 'k op de baren
 Naar 't zuidlijk halfroond werd gevoerd.
 Hoe zelfs te midden der gevaren,
 Al mijn begeerten boosheid waren,
 Nog door geen vreeze Gods geroerd.

Wat wonder, dat, daar 'k Hem versmaadde,
 En met Godslastring was bezield,
 God niet Zijn toorn op mij ontladde,
 En me in die zee, waarin ik baadde,
 Niet heeft verzwolgen en vernield!

Wat wonder, daar van vroeger vrienden
 Zoovelen zonken in dien kolk,
 Dat Hij mij redden wou en vinden,
 Mij aan Zijn zoeten dienst verbinden,
 En aan Zijn Hem geheiligd volk!

Wel, op de zee der ijdelheden,
 Waarin ik reddeloos verzonk,
 Zag ik mijn Heiland tot mij treden,
 Die, op mijn luide noodgebeden,
 Om niet mij 't eeuwig leven schonk.

Hij voerde mij met vaste schrede,
 Door 't golfgeklots het scheepken in.
 Nu reis ik veilig en tevrede;
 Mijn Redder zelf reist met mij mede,
 Tot ik de blijde haven win.

Vándaar, zoo vaak ik u aanschouwe,
 Mijn liefde, o machtige oceaán!
 Gij spreekt mij van mijns Heilands trouwe,
 Waardoor ik leef, waarop ik bouwe,
 Waardoor ik nimmer zal vergaan.

Vrij mogen wind en golven huilen,
 'k Ben veilig in 't verbond mijns Gods.
 Ik mag in 's Heilands bondstrouw schuilen,
 Die trouw staat vaster dan uw zuilen;
 O fiere Mosselbaaische rots!

CHRISTUS' LIJDEN.

„Onder u gekruist zijnde.” — GAL. III : 1.

Ik zie mijn Meester staan voor 's Hoogepriesters raad,
 Gelijk een weërloos lam in 't hol van wolven staat.
 Ik hoor Kajafas Hem schijnheilig ondervragen;
 En, als Hij 't heeft erkend dat Hij de Christus was,
 Hem als Godslasteraar aan 't priestrenrot verklagen.
 Verachtlijk slanggebroed, dat 's hemels zwaarste plagen ...
 Doch neen, vóór 'k u veracht, vóór ik dien vloek zal wagen:
 Welk veinzend vijand was ik zelf in vroeger dagen!
 Ach Heer! ik zie mij zelf; ik ben die Kajafas!

Daar treedt een krijgsknecht toe; en om een blik te winnen
 Van 's Hoogepriesters gunst, balt hij de vuist, en slaat,
 O hoon! den Zoon van God op 't heilige gelaat.
 Ellendig worm, Gods wraak moog' haast u doen bezinnen!
 Gods wraak, hoe vreeslijk zwaar, voor u nooit zwaar genoeg ...
 Doch ach! vóór 'k u verwensch, laat 'k met mij zelf beginnen:
 Hoe dikwijls, meêgesleept door drift en lust der zinnen,
 Was ik die zondeknecht, die op 't gelaat U sloeg!

In 't koude voorportaal, in 't morgenschemeruur,
 Schaart zich een knechtental om 't helderknappend vuur;
 Daar hoor 'k een luide stem met schrikkelijk bezweren,
 Tot twee-, tot driemaal toe: »Ik ken dien mensche niet!»
 Is dat, o Petrus! 't loon voor al de liefde uws Heeren?
 Wel moge uws Meesters gunst in toornegloed verkeeren!...
 Doch ach, wie meldt hoe vaak, in steê mijn Heiland te eeren,
 'k Hem even trouweloos uit menschenvrees verliet,
 En even snood Zijn naam, Zijn woord, Zijn zaak verried

In den olijvenhof, wiens donkergroen gordijn
 De stralen doorlaat van den zilvren maneschijn,

Met bloedzweet op het hoofd, een tranenvloed in de oogen,
Zie ik eens menschen zoon, gelijk een worm gebogen.

Niet ver, een steenworp slechts, ligt op den grond gestrekt,
In plaats van in het uur des lijdens meê te waken,

Een drietal door het floers van slaap en smart bedekt.

Hoe! slapen in dien stond? Wie zou dien slaap niet wraken?

Kan niet éen enkel uur, in 't hart aan Hem verknocht,
De kracht van liefde en trouw de moêheid overwinnen?

Bemind Apostlental, heet dit uw Heer beminnen? . . .

Doch neen, laat nooit mijn mond bestraffingsreên beginnen;

Hoe dikwijls heb ik zelf een snoode rust gezocht!

Hoe zelden wist ik ooit éen uur met Hem te lijden!

Hoe dikwijls sliep ik zelf in plaats van meê te strijden!

Daar zie ik, bij den gloed van toorts en fakkellicht,

Een lang en uitgestrekt schijnvriendelijk gezicht.

Hij komt, als waar' 't een vriend, met zoete woorden groeten.

Zijn lip, des veinsaards lip, durft 's Heilands lip ontmoeten.

't Is Judas, 't is het seïn voor wien Hem grijpen moet.

't Is Judas, bij wiens naam het bloed ons stolt in de aders,

Eerst een der vrienden, nu de vuigste der verraders,

Die voor een handvol geld verkoopt 't onschuldig bloed.

't Is Judas, 't is de vleeschgeworden zoon des Boozen,

Van wien den voorgén nacht het vleeschgeworden Woord

«Hij is een duivel» zei. Wie, die dien vloeknaam hoort,

Zou niet zijn gruwend hart in smaad en vloekreên lozen?

Wie houdt de taal des wee's en der verfoeïng in? . . .

En toch, liefvallig Heer! die weet of 'k U bemin,

Spreekt, als ik in Uw huis of aan Uw disch gezeten,

Met uiterlijken schijn van liefde en goede trouw,

Heb naar Uw Woord gehoord of van Uw brood gegeten,

Terwijl ik 's Mammons dienst niet waarlijk haten wou;

Of, als ik aan Uw voet eerbiedig neêrgebogen,

Maar met geen liefde in 't hart, en met geen traan in de oogen,

U «Meester» noemen dorst, terwijl mijn hart, vol logen,

Nog op de zonde doelde; ach, heb ik niet aldus

Den Zoon des menschen ook verraden met eên kus?

Nog vreeslijker tooneel. Nauw is 't een drietal uren,

Sinds aan des hemels trans het zonlicht is ontgloeid.

Nabij Jeruuslem, in 't gezicht van Zions muren.

Op een der heuveln, is een schare saamgevloeïd.

Wat, op dien stillen dag, wat drijft hen uit hun straten?

Wat schouwspel, dat hen dus met zulke aanlokking trekt?

Het is, met woest gebaar, een ruwe hoop soldaten,

En, op den grond, een mensch wreedaardig uitgerekt;
 Een mensch, het bleeke hoofd bedekt met open wonden,
 Het lichaam gansch ontbloot, de rug bestriemd met bloed.
 Zij hebben op een hout zijn armen vastgebonden,
 En knellen met een touw zijn machteloosen voet.
 Daar zie ik één, — bij hem geen vonk van mededoogen! —
 Hij grijpt, met woeste hand, een ijzren spijker aan;
 Den hamer heft bij op . . . Ik sluit mijn scheemrende oogen,
 En 'k hoor den zwaren slag door beide voeten gaan.
 Wat namelooze pijn! Ik voel dat lijden mede.
 Hoe moet de smart, de toorn, de wraaklust in hem woën;
 Neen, 't is met droeve stem, een zoete midlaarsbede:
 «Vergeef, zij weten niet, o Vader! wat zij doen!»

Daar was een tijd, o Heer! dat ik mij zelf niet kende,
 En 'k op den breeden weg naar d' open afgrond rende.
 Ik wist wel van U; 'k wist hoe Gij Uw witten troon
 En kroon verlaten hadt, en hier, als Menschenzoon
 En Gods Zoon tegelijk, om de eeuwge wraak te keeren,
 In 's aardrijks distelen en doornen kwaamt verkeeren.

Ik wist wel van Uw bloed, van Uw verzoeningsdood.
 Ik wist wel hoe Ge ook mij het eeuwig leven boodt.
 Maar 'k haatte Uw naam, Uw woord, Uw weg, Uw kruis, Uw wonden.
 Ik had mij zelve lief, en hoöpte zonde op zonden.

Gij opendet mij 't oog. Uw Geest uit 't luchtgewelf
 Verbrak mijn rotsig hart en toonde me aan mij zelf.
 Daar zag 'k mijn vuig bestaan. Daar zag ik hoe mijn woorden
 En gansche levensloop U wreedelijk doorboorden;
 Hoe 'k meêdeed met het rot van hen die U vermoordden!

Mijn smart, Gij zaagt ze, o God! mijn angsten en mijn nood;
 Hoe 'k aan Uw voeten lag, van alle hoop ontbloot;
 Voor mij nooit redding, nooit vergeving, nooit ontfermen!
 Gij zaagt Uw moordnaar aan. Gij hoordet naar mijn kermen.
 Gij scholdt mij alles kwijt. Gij opendet me Uw armen.
 Mijn zonde, o diepten Gods! vergoot Uw kostlijk bloed;
 En 't is dat Bloed, dat voor mijn kwaad verzoening doet.

O Gij, die voor de goddeloozen
 U zelf ten offer hebt gesteld,
 Gij, die Uw bloed vergoot voor boozen,
 Wie heeft Uw liefde ooit recht vermeld?

Gij pleittet voor Uw moordenaren:
 »Vergeef 't hun, Vader, wat zij doen.»
 Zoo deze woorden daar niet waren,
 Daar was voor zulke schuldenaren
 In eeuwigheid geen hoop op zoen!

WAT ZAL TOCH DIT KINDEKEN WEZEN?

Lukas I : 66.

AAN ONS. ZOONTJE PIERRE EMMANUEL, GEBOREN 25 DECEMBER, 1862

Gij hebt, o eenge Bron van leven!
 In eindeloze goedigheid.
 Ook ons een kindeken gegeven,
 Ook mij de vadervreugd bereid.
 En, op den dag toen wij herdachten
 Hoe Ge in den heuchlijkst' aller nachten
 In Bethlems stal geboren waart,
 Hebt Ge ons in dubblen zin doen hooren:
 »Een kind, een zoon is ons geboren,»
 O Zoon van God, eens kind op aard.

Was 't naar Uw wil, toen in die stonde,
 In mijn en 't moederhart te zaam,
 De wensch ontstond — of was het zonde? —
 Dat 't mocht genoemd zijn naar Uw naam?
 Emmanuël: Met ons de Heere!
 Aan u alleen de Middlaars-eere,
 Geen andre Emmanuël dan Gij!
 Maar 't was een beë, dat Ge als vóór dezen
 Met ons, ook met ons kind woudt wezen,
 Ons zoontje U toegeheiligd zij!

Emmanuël! Wie 't ooit vergeten,
 Het ouderhart vergeet het niet,
 Hoe Ge in den tempel neêrgezeten
 De kindren tot U komen liet;
 Hoe Gij der moedren beë woudt hooren,
 Bestraftet wie ze dorst te storen,
 Uw arm woudt om de kleinen slaan.

Emmanuël! wij komen mede,
 Wij komen met dezelfde bede:
 Neem, Heiland! ook ons kindjen aan.

Wel is 't (met tranen op de wangen
 Zij 't voor Uw heilig oog beleên)
 In zonde en zondeschuld ontvangen,
 Als al Uw schepslen hier beneên;
 Maar toch, zie 't engelachtig wichtje
 Met zoo onschuldig aangezichtje,
 Zoo zoeten lach in 't vriendlijk oog.
 Ach! zou het ouderhart niet vreezen?
 Wat, wat zal toch dit kindje wezen,
 Zoo Gij 't niet zegent van omhoog?

Wat (vroegen Zacharias' magen
 Daar ze om den jonggeboorne staan,
 Die straks Johannes' naam zal dragen),
 Wat wacht hem op zijn levensbaan?
 Wat van hem wordt?... Een knecht des Heeren.
 Wiens stem de zondaars zal bekeeren,
 Weêrklinkend in de zandwoestijn.
 Wiens martlaarsbloed voor God zal vloeien,
 Wiens ziel in 't Paradijs zal bloeien...
 Dat zal er van het jongskén zijn.

En van ons kindje? Wie zal lezen
 In Gods verborgen raadsbesluit?
 Toch, wat, wat zal dit kindje wezen?
 Bekomring perst die vraag ons uit.
 Ach! dikwijls als ik 't jongskén kuste,
 Daar 't in zijns moeders armen rustte,
 — De dubbele schat, dien God mij gaf! —
 Vroeg 'k in mijzelf met heilig beven:
 Wat toekomst wacht hem in dit leven?
 En wat aan gene zij van 't graf?

Wat toekomst? Zal de Heer hem sparen?
 Of velt de dood met wreede hand
 Ook hem in teedre kinderjaren,
 Als reeds zoo menig jonge plant?
 Och! wordt ook ons dit lot beschoren,
 Eischt God ook onzen eerstgeboren,
 Rukt God ook ons die kroon van 't hoofd?
 Mocht dan, in bittere tranenstroomén,

Uw troost ons in het harte komen:
 »God gaf, God heeft het weêrgenomen,
 De naam des Heeren zij geloofd!»

O bitter wee van 't Rachelsharte,
 Die zelfs geen troost wilde in haar nood!
 Maar, ach, daar is nog zwaarder smarte
 Dan 't weenen bij der kindren dood.
 Daar is — wie zal die smart beschrijven? —
 Heer! dat ze ons onbekend moog' blijven,
 Daar is een schier ondraaglijk leed.
 Nog wreeder zwaard, nog wreeder wonde:
 Het is als op den weg van zonde
 Het kind... Gods oordeel tegentreedt!

Zie, op haar knieën neêrgebogen
 In 't eenzaam huis, ter middernacht,
 Die vrouw met roodgezwellen oogen,
 Daar ze op haar zoon, nu jongling, wacht.
 Zij waakt en bidt, en wacht reeds uren,
 Helaas! hoe lang nog zal het duren
 Vóór zij haar lieflings voetstap hoort?
 Dáar is hij, 't kind van God geschonken!
 Ach, 't is verwilderd en bedronken,
 De zoon, die 't moederhart doorboort!

Is dat het loon van al uw lijden,
 Van al uw zorg, van al uw trouw?
 De zoon in wien ge u dorst verblijden,
 Wiens arm tot steun u strekken zou?
 Wie kan de donkre toekomst lezen?
 Wat zal er van ons jonsken wezen?
 Gij weet het, Heer! en Gij alleen.
 Maar deze bede wil ik wagen:
 Bewaar hem van des Satans lagen,
 Of... neem hem als een kindje heen!

Of, zal de dood zoo lang ons sparen?
 Licht neemt hem God zijn ouders af,
 En staat hij, nog in kindsche jaren,
 Te treuren bij der oudren graf.
 O Heer! Gij hebt van 't.eeuwig leven,
 Ook ons een vonksken hoop gegeven.
 Ook ons hijgt 't hart naar 't vaderland.
 Maar 't kindje? Wie, als wij, zal 't minnen?

Wie trachten 't voor den Heer te winnen?
 Wij geven 't, Heiland! in Uw hand.

Ja, in Uw handen zij 't gegeven,
 En zij 't ons eigendom niet meer.
 Niet langer wil ik angstig beven
 Voor 't lieve jongskén klein en teêr.
 Emmanuël! Van de eerste dagen
 Is 't kindjen aan U opgedragen,
 Dat Gij 't als 't Uwe nemen zoudt:
 Zoo lig 't dan rustig in Uwe armen,
 Gij zult het minnen en beschermen.
 Aan U is 't veilig toebetrouwd!

En eens — o mogen wij 't gelooven!
 Wij steunen op Uw bloedig kruis. —
 Eens brengt Ge ons alle drie daarboven
 In 't heerlijk, schittrend Vaderhuis.
 Eens, alle drie, verlost van zonden,
 In heilge liefde saamverbonden,
 Ontrukt aan leed, en dood, en hel,
 Met al Uw heilgen, die U loven,
 Ruischt onze zang door 's hemels hoven:
 »Met ons de Heer, Emmanuël!»

JAKOB'S STAF.

„Door het geloof heeft Jakob, stervende, een iegelijk der zonen van Jozef gezegend, en heeft aangebeden, leunende op het opperste van zijn staf.” — HEBR. XI: 21.

Schier honderd-vijftig jaar had 't grijze hoofd geteld,
 Thans als een korte droom of rookwalm heengesneld.
 Daar lag de patriarch, verstramd aan lijf en leden,
 Op 't rustbed uitgestrekt, nog slechts door weinig schreden
 Geschein van de eeuwigheid. Zijn lieflingszoon, weleer
 De slaaf van Potifar, nu gansch Egypte's heer,
 Naakt, met ontroerd gemoed, het leger van zijn vader
 En brengt eerbiediglijk zijn teedre zonen nader,
 Wier beider jeugdig hoofd zich voor den grijsaard boog,
 Manasse en Efraïm. Noô mocht des lichaams oog,
 Door ouderdom besfloersd, het tweetal onderscheiden;

Maar 't helder zielsoog leest de toekomst van die beiden,
 En op des jongsten kruin strekt hij de maagre hand,
 En spelt hem roem en eer in 't toegezegde land.
 O licht van 's Heeren Geest, die hem den geest verklaarde
 En van zijn nageslacht de toekomst openbaarde!
 Wat is het menschenkind, dat Gij hem zoo gedenkt,
 En aan een nietgen worm zoo rijken zegen schenkt!
 Gods goedheid doet zijn hart van dank en liefde gloeien,
 Terwijl de tranen langs zijne oude kaken vloeien.
 Hij heft zich op zijn steê, maar 't lichaam kan niet meer.
 En leunend op zijn staf, zinkt hij aanbeddend neêr.

En daar, al peinzend neêrgebogen,
 Het voorhoofd rustend op den staf,
 Rijst heel 't verleden voor zijne oogen,
 Zijn leven van zijn jonkheid af.
 't Was met dien staf in jonge dagen,
 Dat hij, voor 's broeders wraak beducht,
 Het hart door droefheid neêrgeslagen,
 Zijns vaders tente was ontvlucht.

Ontscheurd aan 't minnend moederharte,
 Reist daar de droeve pelgrim heen:
 Maar Izaak's God aanschouwt zijn smarte,
 En laat den jongling niet alleen.
 En, bij het laatste daglichtdalen,
 Wanneer de zwerfling, moê van 't dwalen,
 Zijn hoofd op steenen peluw legt,
 Komt God zijn duistren weg verlichten
 Met troostelijke nachtgezichten,
 Naar 't heil aan Abram toegezegd.

»k Ben arm en zwak, met wankle schreden,
 Met geen bezitting dan mijn staf,
 Door 't water der Jordaan getreden,
 En zie, wat rijkdom God mij gaf!»
 Zoo hoor 'k hem later Gode prijzen
 Voor al de ontvangen gunstbewijzen,
 Wanneer hij 't dankbaar oog mag slaan
 Op 't tal van kudden, knechten, zonen,
 Waar God zijn arbeid meê wou loonen,
 Die, als twee heiren, vóor hem gaan.

't Was met dien staf, in later tijden,
 Dat vaak, met diep bedrukt gemoed,

Bij 't onrecht dat hij had te lijden,
 Hij Laban's kudde had gehoed.
 Wie meldt hoe vol van leed zij waren,
 Die meer dan twintig lange jaren,
 In dienst des vreemden doorgebracht!
 Wie meldt de tranen die hij schreide,
 Waar hij zijns meesters kudde weidde,
 In hitte 'sdaags, in kou bij nacht.

Maar ook, die staf, waarop hij leunde,
 Roept voor zijn onbewolkten geest,
 Hoe God hem immer ondersteunde
 En steeds tot hulpe was geweest.
 Ja, 't was een pelgrimsreis, zijn leven;
 Geen erfdeel gronds was hem gegeven
 Dan 't stuksken land, tot Rachels graf.
 Maar op zijn reis naar 't Hemelsch Eden,
 Was God, bij al zijn pelgrimsschreden,
 In allen druk, zijn stok en staf.

En zie, daar rijst voor Jakob's oogen
 De nooit vergeetbre Erinnerung.
 (Hoevele jaren sinds vervlogen!)
 Aan Jabboks bange worsteling.
 Hoe daar, terwijl hij eenzaam waakte,
 Een man, een vreemde, tot hem naakte
 En met hem streed den ganschen nacht,
 Op wien, schoonzwoegend, schier bezwijkend,
 Toch voor den vreemdeling niet wijkend,
 Hij zegevierde in heldenkracht.
 En hoe hij, bij het morgenlichten,
 Verminkt aan een der heupgewrichten
 En hinkend, weërkeerde uit den strijd,
 Opdat in zwakheid en ellende,
 D' erinnring aan dien Onbekende
 (Gods Zoon!) hem bijbleef te allen tijd.

O wel, bij zulke herinneringen,
 Aartsvader, aan des Heeren trouw,
 Mag 't hart u tot aanbidding dringen
 Van Hem, die dus u zeeqnen wou.
 En waar het uur uw sponde nadert,
 Dat tot uw vaadren u vergadert,
 Aan d' oever van de doods-Jordaan,
 Wel moogt ge op uw Verbonds-God steunen,

En, waar ge op zulken staf moogt leunen,
 Vrij door diens kille waatren gaan.

En nu, gij, die, met willige ooren,
 Mijn zang aan Jakob wildet hooren,
 Ook u zij 't zelfde lot beschoren,
 Dat God zijn grijzen dienstknecht gaf!
 En daartoe, in dit korte leven,
 (Die steun zal nimmer u begeven!)
 Kies Jezus Christus tot uw staf!

KRANKHEID EN GENEZING.

I.

DE TWAALF JAREN KRANKE VROUW.

(LUKAS VIII : 43—48.)

Gelijk de kranke vrouw, door lijden saamgebogen.
 Die twalef jaren reeds haar kwaal in 't lichaam droeg,
 Die allen raad beproefde en elk geneesheer vroeg,
 Maar telkens in haar hoop op redding was bedrogen. . . .
 Reeds was al wat zij had aan artsen uitgeteld.
 Haar zuur vergaarde schat, hoe weinig 't ook mocht wezen,
 Maar niemand, die haar smart verlichtte of kon genezen:
 In plaats van beterschap was 't erger steeds gesteld.
 Daar hoort zij van den Heer. Hij, Hij alleen kan 't maken.
 Wie is er, die Zijn macht en liefde perken zet?
 Och, zoo ik slechts den zoom Zijns mantels aan mocht raken,
 Zoo ware ik van mijn kwaal ten eenemaal gered!
 Zoo sleept de vrouw zich voort. Hij zal haar hulp verleen.
 Maar ach, wat dichte schaar, die Hem onzichtbaar maakt!
 Geen nood! Niets dat haar stuit. Door alles dringt zij henen,
 Totdat zij ongemerkt des Heeren kleed genaakt.
 Wat bevingen van hoop en vrees, en schaamte tevens,
 Als daar haar zwakke hand zich uitstrekt naar den Heer!
 Een oogenblik. En zie, wat kracht des nieuwen levens,
 Die in hare aad'ren vloeit! Haar krankheid is niet meer.
 Mijn Heiland, dus ook ik. Gij kent de kwaal mijns harten,
 Die geenszins minder wordt, maar telkens feller woedt.

Hoe lang reeds vruchtloos zocht ik heeling van mijn smarten

Waardoor 'k, zoo Gij niet redt, weldra bezwijken moet.
Ik sleep, als zij, mij voort. Ik strek tot U mijn handen.

Och, dat ook ik den zoom Uws kleeds genaken moog
Opdat, door U verlost van Satans sterke banden,

De onzaalge zondebron ook in mijn ziel verdroog!
Dan stort ik, gelijk zij, in ootmoed neergebogen,

Mijn overvloeiend hart in heete tranen uit.
Dan vloeit een andre bron, die nimmermeer zal drogen,

Van lof, en vreugd, en dank, zelfs door geen dood gestuit!

II.

DE BLINDE NABIJ JERICHO.

(MARKUS X : 46—52.)

Gelijk Timéus zoon, die, bij den weg gezeten,

Van 't ooglicht beroofd, een needrige aalmoes bad,
En die in duisternis zoo menig jaar gesleten,

Zoo meenge traan geschreid, zooveel geleden had.
Gelijk hij, bij 't gerucht dat David's Zoon genaakte,

Zijn stem: »Ontferm U mijns!» verhief met alle macht,
Och of mijn droef geschrei ook dus tot U geraakte,

Totdat ook ik, als hij, nabij U werd gebracht!

»Wat wilt gij dat 'k u doe?» zoo hoor 'k U tot hem spreken.

»Heer, dat ik ziende word!» is 's blinden hoopvol woord.

Och, dat ook voor mijn ziel het tijdstip aan moog breken,

Dat ook door mij die vraag in 't harte wordt gehoord!

Wat vreugde als, voor het eerst, de nacht hem valt van de oogen,

En hij voor 't eerst deze aard en 't zonlicht gadeslaat;

Als, beter dan dat al, zijn blikken rusten mogen

Op U, o eeuwig Licht, die vriendlijk voor hem staat!

O dat ook zoo mijn oog zich op Uw machtstem open!

O dat ook ik U zie, mijn Heiland vol genâ!

Dan zal ik, gelijk hij, met vreugd mijn loopbaan loopen,

Totdat ik eens in 't licht van Uwe glorie sta!

III.

DE BEZETENE VAN GADARA.

(LUKAS VIII : 26—39.)

Gelijk die woesteling in 't land der Gadarenen,
 In wien des Satans heir zijn woning had gemaakt,
 Die, zelfverwoester, zich aan 't bloeden sloeg met steenen,
 En bij de graven doolde, onzinnig, wild en naakt;
 Die menigmaal reeds in keetnen was geklonken,
 Maar met verwoeden arm zijn boeien van zich reet,
 En, ver van 's menschen oog, in holen en spelonken,
 Van zijn ontzind geschreeuw de lucht weergalmen deed;
 Gelijk hij in zijn angst, door 't duivlenheir bestreden,
 Zich voor U nederwierp en U om redding vroeg,
 En Uw gebod met macht, in antwoord op hun beden,
 Het lastrend helgebroed in 's afgronds kaken joeg...

O hebt Gij niet aldus, waar ik mij zelf vernielde.
 En ik verstand en rede in Satans dienst verloor,
 Toen mij der zonden tal, een legio, bezielde,
 En 'k, boven vrede en heil, verderf en dood verloor,
 Hebt Gij niet met Uw woord des Satans boei gebroken?
 Hebt Gij het duivlenheir niet siddrend uitgejaagd,
 En in mijn somber hart, van wroegingen doorknaagd,
 Het vriendlijk licht van hoop, geloof en liefde ontstoken?

En toch, hoe dikwijls nog verkeer 'k in sombren nacht!
 Hoe drukt nog op mijn ziel de duistere macht van 'tkwade!
 Och, wanneer komt het uur, dat nog door Uw genade
 Des Satans macht geheel ten onder wordt gebracht!
 Dan, wel bij mijn verstand, in stillen, heiligen vrede,
 Zit 'k aan Uw voet als hij, lofzingend in mijn ziel;
 Of, waar Uw wil mij zendt, deel ik 't aan andren mede,
 Wat redding hem en mij door U te beurte viel.

IV.

DE MELAATSCHÉ.

(MATTH. VIII : 2—5.)

Wat schouwspel treft mijn oog? Wien zie 'k met wankle schreden
 Met zweren overdekt, het aangezicht mismaakt,

Afzigtlijk om te zien, schoorvoetend voorwaarts treden?

't Is een melaatsche man door Godes hand geraakt.
Van verre blijft hij staan. Helaas, hij mag niet naadren.

De vreeselijke kwaal, die rondwoelt in zijn vleesch,
Maakt hem een vreemdeling in de erve zijner vaadren,
Een voorwerp tegelijk van deernis en van vrees.

Hoe lange jaren reeds, van iedereen verlaten,

Sleept hij in de eenzaamheid zijn somber leven voort!

Kan 't leven heeten? Ach, wat kan zulk leven baten,

Waar langzaam, lid voor lid, de ziekte hem vermoordt?

Geen huiselijke vreugd voor hem. Geen teedre gade,

Die in zijn kwaal hem pleegt, die in zijn leed hem troost.

Geen vriendelijke lach van vroolijk spelend kroost,

Dat in zijn hart een lichtstraal werpt van Gods genade.

Geen mensch, die met een oog van vriendschap op hem ziet,

Die in zijn lijdenskelk een dropsken liefde biedt.

Nooit op zijn pad een bloem van hope, die hij plukte,

Nooit op zijn weg een hand, die warm de zijne drukte.

Alleen, altijd alleen. En in de wildernis,

Gods vrije schepping, maar die hem een kerker is,

Hoe lang reeds vruchteloos verhieven zich zijn zuchten,

Of hij in 't welkom graf zijn lijden mocht ontvluchten!

Doch, wien ziet hij daar gaan? Wat is 't in zijn gemoed,

Dat ongekende hoop doet tintlen in zijne aadren,

Dat als met macht hem trekt en noodzaakt om te naadren?

Wat is het, dat hem dus zijn stem verheffen doet?

't Is Jezus. Zal ook Hij voor den rampzaalgen vreezen?

»Heer,» zegt hij, »zoo Gij wilt, Gij kunt mijn kwaal genezen!»

En zie (o zoet gevoel, dat hem gelukkig maakt!)

Voor de eerste maal de hand eens menschen, die hem raakt.

Is 't waar? O wondermacht van 's Heeren alvermogen!

Een nieuwe levenskracht doorstroomt zijn gansch bestaan.

Is 't zinsverbijstering? Bedriegen hem zijne oogen?

Hij ziet op 't gansche lijf geen spoor der kwaal meer aan.

Mijn Heer, indien Gij wilt, Gij kunt ook mij genezen.

Raaks slechts Uw hand mijn ziel, spreekslechts Uw mond één woord!

En hoe bedorven ook, hoe gansch melaatsch voor dezen,

Ook mijn onreine ziel zal witgewassen wezen,

En eeuwig, ook van mij, wordt 't lied des lofs gehoord.

V.

BESLUIT.

'k Heb niet vergeefs gebeên. 'k Ben niet vergeefs gekomen.
 Geen zondaar, die vergeefs bij Hem naar hulp verlangt.
 Ook mij heeft Hij de zonde en zondesmart ontnomen;
 Want elk, die Hem zoekt, vindt, en elk, die bidt, ontvangt.

Zoo allen gij, die in den jammer van uw zonden
 Des Heilands reddingskracht nog niet hebt ondervonden,
 Dat niets u meer weerhoud. Verheft uw droeve stem.
 Komt arm, melaatsch, onrein, ellendig, blind, tot Hem.
 Dat ook uw kranke ziel Zijn macht en liefde ervare,
 En dat uw dankbre stem zich met de mijne pare,
 In zwakheid hier op aard, maar eenmaal, voor altijd,
 Van alle zieleleed en macht des kwaads bevrijd :

Hem, die al ons heil gewrocht heeft,
 Die voor ons op aarde kwam,
 In de zonde ons opgezocht heeft.
 Die ons met Zijn Bloed gekocht heeft,
 Onze kwalen op zich nam,
 Die Zich zelf voor ons geslacht heeft,
 Die ons Gode weêrgebracht heeft,
 't Ons van God geschonken Lam,
 Die voor ons den dood gesmaakt heeft,
 Vorsten, Priesters ons gemaakt heeft,
 Hem zij, tot in eeuwigheid,
 Dank, en lof, en eer bereid

BEMOEDIGING.

Mijne genade is u genoeg. 2 Cor. XII: 9.

Mijn broeders zijn in 't verre land.
 Mijn vader is niet meer.
 Mijn moeder zie 'k aan dezen kant
 Van 't wreede graf niet weêr.
 De vrienden, die ik vroeger had,
 De kring, waar God me uit joeg,
 Zijn over de aard uitéengespat...
 Gods gunst is mij genoeg.

Vaak drukt mij smart en schaamte neer,
 Wanneer me erinnerd wordt
 Het zondig leven van weleer,
 Waarin 'k was neêrgestort.
 Maar, hoeveel pijn dat denkbeeld geeft,
 Wat schuldgevoel me ook voeg,
 'k Weet dat mij God vergeven heeft...
 Zijn gunst is mij genoeg.

'k Vraag naar geen schatten, naar geen eer;
 Schoon lof mijn hart behaag,
 Is 't stilte en eenzaamheid veel meer
 Die 'k voor mijn ziele vraag.
 Maar is het, dat ik strijden moet,
 Terwijl 'k om ruste vroeg,
 Wat God beschikken zal, is goed...
 Zijn gunst is mij genoeg.

De menschen heeten mij wellicht
 Schijnheilig en geveinsd;
 Onwaardig hij, dien voor dien schicht,
 Weekhartig rugwaarts deinst.
 Ik zij veracht, ik zij bespot,
 Maar Hij, die 't kruishout droeg,
 Hij is mijn Heiland en mijn God...
 Zijn gunst is mij genoeg.

Juli, 55.

JESUS CHRISTUS.

Jezus, nooit volprezen Koning!
 Eenmaal zal ik in Uw woning,
 Zingen 't eeuwig lofgedicht:
 Uw verneedring en Uw kroning,
 Staande voor Uw aangezicht.

Christus' kruishout wil ik dragen,
 Hier waar graf en dood mij wacht,
 Rouw en leed, voor al de dagen
 In Godlastring doorgebracht.
 Schenk mij slechts dien troost van boven,
 Troost mij door die vaste hoop,
 O, mijn God, te mogen loven,
 Steeds in al der eeuwen loop!

1854.

ZIJN NAAM.

Uw naam is eene olie die uitgestort wordt.
HOOGL. I: 3.

Wanneer, aan 't einde van den dag,
In kommer doorgebracht,
De slaap, met vriendelijken lach,
Mijn moede leden wacht,
Wiens naam dan op mijn lippen zweeft?
Wiens zoete en schoone naam,
Een naam die vreugde in tranen geeft?
't Is Jezus', Jezus' naam.

De morgen met zoo vroolijk licht
Schijnt door mijn venster heen,
Als of van Jezus' aangezicht
Een glimlach mij bescheen.
Verdwin dan, droeve duisternis,
Voor 't heil van dezen naam,
Die licht in 't zwartste duister is,
Voor Jezus', Jezus' naam.

Mijn ziel stijgt op naar 's Hemels troon,
Terwijl 'k in 't stof mij buig.
Daar hoor ik, op verrukten toon,
Een lof- en dankgejuich.
Wiens naam geroemd in 't Englenkoor?
Wiens nooit volzongen naam,
Die ruischt en golft de heemlen door?
't Is Jezus', Jezus' naam.

Verheug, verheug u dan, mijn ziel!
Hoe treurt gij om uw lot?
Sinds u die naam in 't harte viel,
Is al Uw vreugd bij God.
Haast wordt uw schoonste hoop vervuld,
Dat gij in Jezus' naam
Voor eeuwig medejuichen zult,
In Jezus', Jezus' naam.

MET JEZUS.

Met Jezus te leven,
 Verborgen bij God,
 In hoogere dreven
 Met Jezus te zweven,
 Is hemelsch genot.

Met Jezus te lijden
 Verachting en spot,
 Ten bloede te strijden,
 Ook dit is genot.

Met Jezus te sterven,
 Aan 't eind van mijn lot,
 Zijn kroon te verwerven,
 Zijn koninkrijk te erven,
 Is eeuwig genot.

Dec., 55.

VERLANGEN NAAR JEZUS.

„Och, waar Jezus nog op aarde!“ — (VAN ALPHEN.)

Och, waar Jezus nog op aarde,
 'k Vloog terstond naar Jezus heen!
 Waar Hij aan het eind der aarde
 Niets, neen niets weêrhield mijn schreên!

Wist ik waar, in welke landen,
 Hij met zegenende handen
 't Arme en kranke volk genas;
 Waar Hij, als in vroeger jaren,
 Bij de blijde en dankbre scharen
 Vriendlijk neêrgezeten was...
 Och, waar Jezus nog op aarde,
 'k Vloog terstond naar Jezus heen!
 Waar Hij aan het eind der aarde,
 Niets, neen niets weêrhield mijn schreên!

Wist ik waar, in welke woning,
 Als weleer aan Simon's disch,

Jezus, aller heemlen Koning,
 Vriendlijk neêrgezeten is,
 'k Deed als de arme zondaresse,
 Ik verkocht wat ik bezat
 Voor de kostbre reukwerkflessche,
 'k Weende Zijne voeten nat...
 Och, waar Jezus nog op aarde,
 'k Vloog terstond naar Jezus heen!
 Waar Hij aan het eind der aarde,
 Niets, neen niets weêrhield mijn schreên!

Wist ik waar Hij heen zou komen,
 Als Zacheüs op den stam,
 Op de heuvlen, op de boomen,
 Wachtte ik tot mijn Meester kwam.
 Waar ik Hem slechts kon begroeten
 Met mijn lof en dankgezag,
 Waar 'k Zijn glimlach kon ontmoeten,
 'k Wachtte dáar mijn leven lang...
 Och, waar Jezus nog op aarde,
 'k Vloog terstond naar Jezus heen!
 Waar Hij aan het eind der aarde,
 Niets, neen niets weêrhield mijn schreên!

Wist ik wáar, aan 't kruis gehangen,
 Hij Zijn bitter lijden leed,
 Dáar, zelfs dáarheen zou 'k verlangen,
 Hoe 't mijn hart ook bloeden deed!
 'k Zou Zijn doorgeboorde voeten
 Kussen, kussen met mijn mond,
 En de tranen van mijn boeten
 Storten op de wreede wond...
 Och, waar Jezus nog op aarde,
 'k Vloog terstond naar Jezus heen!
 Waar Hij aan 't eind der aarde,
 Niets, neen niets weêrhield mijn schreên!

Wist ik 't graf, waar, moêgestreden,
 't Schuldloos lichaam ruste zocht,
 'k Richtte dáar mijn pelgrimsschreden,
 'k Richtte dáar mijn pelgrimstocht.
 Dáar in bittren rouw des harten,
 Zou ik treuren nacht en dag,
 En, aan 't einde van mijn smarten,
 Sterven waar mijn Jezus lag...

Och, waar slechts Zijn graf op aarde,
 'k Vloog terstond naar Jezus heen!
 Waar Hij aan het eind der aarde,
 Niets, neen niets weêrhield mijn schreên!

O mijn ziel, wat droeve zuchten
 Zwellen uit mijn bang gemoed?
 Om naar Jezus heen te vluchten,
 Om te vallen aan Zijn voet:
 In de stilte van mijn woning,
 In de stilte der natuur,
 Mag 'k mijn Heiland en mijn Koning
 Needrig naadren te aller uur...
 Nog is Jezus hier op aarde.
 Op mijn tranen en gebeên
 Zie 'k Hem hier, reeds hier op aarde
 Vriendlijk, zegnend tot mij treên.

Dec., 55.

BEROUW.

En naar buiten gaande weende hij bitterlijk.
 MATTH. XXVI: 75.

Gelijk het muschje piepte,
 In 't moederlooze nest,
 Zoo riep ik uit de diepte,
 Door angst en nood geprest.

Hoe schandlijk heb 'k misdreven!
 Hoe heb ik, heilig God.
 Den menschen recht gegeven
 Tot lastering en spot!

'k Heb als de wereldlingen,
 Door 't ijdel hart verleid,
 In dartelen en zingen
 Den hoon Uws Naams verbreed.

'k Heb zwaar en groot gezondigd,
 Ik, die, door Uw genâ,
 Uw kruisdood had verkondigd,
 En 't Bloed van Golgotha.

Ik, die niets wilde weten,
Dan U en U gekruist,
Ik heb mijzelf vergeten,
Ik heb Uwe eer verguisd.

'k Zink neder aan Uwe voeten,
Ik krimp van pijn inéén.
Maar tranen, rouw, noch boeten,
Niets drijft mijn zonden heen.

Mijn keel is vol van klachten,
Mijn hart klopt zonder rust,
Ik kan geen heil meer wachten,
Gods Geest heb 'k uitgebluscht.

Hoe groot was niet Zijn goedheid,
Hoe lieflijk was mijn Heer!
Wat smaakte ik zielezoetheid!
Geen smart gevoelde ik meer.

Ik dacht, nu ben ik heilig.
'k Ben van de zonde vrij,
'k Ben voor den Satan veilig,
Zijn kracht is zwak voor mij.

Maar 'k heb mijn Heer beleedigd,
Hem, dien 'k gepredikt had,
Wiens naam ik had verdedigd,
Wiens Liefde ik eens bezat.

Helaas, wie zal ze drogen,
De tranen die ik ween?
Al drogen ook mijn oogen,
't Geluk is voor mij heen.

Van nu af gaan mijn dagen
In droef geweest voorbij.
Voor mij slechts treuren, klagen:
Ik zal het rouwkleed dragen.
'k Durf om geen troost te vragen
Geen lichtstraal meer voor mij.

KOM JEZUS.

De Geest en de Bruid zeggen: Kom! OPENB. 22: 17.

Ik wacht op U, ik dorst naar U,
Ik hijg naar U alleen.
Och kwaamt Gij heden, kwaamt Gij nu,
Mijn smart waar eeuwig heen!

Ik wacht op U, ik zucht naar U,
Mijn harte scheurt vanéén.
Och kwaamt Gij haastig, kwaamt Gij nu,
'k Waar nimmermeer alleen.

Uw Bruid roept: Kom, kom haastig, Heer,
Kom, roept ze, o Bruidegom.
De Geest roept: Kom en toef niet meer,
En ik die 't hoor, roep: Kom!

Daal uit Uw hoogen hemel neêr
Dat 'k aan Uw boezem val,
Waarvan geen zonde of dood mij meer
Voor eeuwig scheiden zal.

Dan vind ik, tot in eeuwigheên,
In U mijn vreugd en rust,
In U, wiens voeten 'k met geweên
Op aarde heb gekust.

Feb., 55.

DE GULDEN MIDDELWEG.

Niemand kan twee heeren dienen. MATT. VI: 24.

Op 't hobblijg paadje van dit leven,
Dat 'k met beleid bewandlen moet,
Is mij een regelmaat gegeven,
Die voor gevaren mij behoedt.

'k Wil trachten naar die maat te handlen,
Met goed verstand en overleg,
En 't lieflijk middelpad bewandlen,
Den vaak geprezen middelweg:

Niet te geleerd, niet al te onwetend,
 Niet te gestreng, niet al te wild,
 Niet al te vrij, niet te geketend,
 Niet te begeerig, niet te mild;

Niet onbehaaglijk, niet aanminnig,
 Niet al te werkzaam, niet te loom,
 Niet liberaal, en niet, rechtzinnig,
 Niet ongodsdienstig en niet vroom.

Zoo ga ik met de meesten mede.
 Wat andren overkomen moog,
 'k Behoud met iedereen den vrede,
 En houd mijn regelmaat in 't oog.

Niet al te min de wereld minnen,
 Niet te belust zijn op genot,
 Zoo zal 'k bij menschen aanzien winnen,
 Bevriend met Mammon en met God.

Dien koers, die voor mij uitgekipt is,
 Bevaar ik vreedzaam en gerust,
 En, tusschen Scylla en Charybdis,
 Bereik ik eens de veilge kust.

Eens — maar nog lang niet, naar 'k geloove,
 Want 'k ben niet ziek, schoon ook niet wel...
 — Eens valt gij in de groote klove,
 Die tusschen Hemel grijnst en Hel!

Juni, 1854.

WARE SCHOONHEID.

De bevaligheid is bedrog en de schoonheid ijdelheid.
 SPR. XXXI: 30.

Zacht en lief is uw gezichtje.
 't Lachje, dat mijn ziel verheugt.
 Helder schijnt het vroolijk lichtje
 Van uw onbewolkte jeugd.

Luchtblauwe oogjes, altijd lustig,
 Door geen traantjes roodgeschreid,

't Blanke voorhoofd kalm en rustig,
't Mondje vol aanminningheid.

Witte roosjes in uw haren.
Roode roosjes op uw wang,
Zoo vervlogen zestien jaren,
In gelach en in gezang.

Alles vriendlijk en liefvallig.
Alles jeugdig, alles schoon!...
Maakt u de onschuld zoo bevallig?
Vlocht de godsvrucht u die kroon?

Onschuld, bloem van vroeger Eden,
Die zoo zoete geuren bood?
Thans door iedereen vertreden,
Thans ten eenemale dood.

Onschuld, slechts in naam nog levend,
Onschuld, slechts in valschen schijn,
Om den kinderleeftijd zwevend?
Neen, úw schoonheid kan 't niet zijn.

Heeft het nieuw, het hooger leven,
't Leven met en in den Heer
De eeuwge schoonheid u gegeven?
Geeft uw schoon die schoonheid weér?

Bracht u Jezus' zachte vrede,
Bracht Zijn vriendelijke stem
Uw de ware zielsrust mede?
Is uw vreugd een vreugd in Hem?

Hebt ook gij voor uwe zonden,
In Zijn kruisdood, in Zijn Bloed,
Redding, troost, gená gevonden?
Leeft Zijn Naam in uw gemoed?

Neen? Zoo neen, ach, al uw vreugde,
Al uw liefde, al uw deugd,
Alles wat me in u verheugde,
Is verwelklijk als uw jeugd.

Met hoe schoonen glans beschenen,
't Is slechts uiterlijke tooi;

't Graf sleept ras uw schoonheid henen,
En de Satan grijpt zijn prooi.

Feb., 55.

ZONDE- EN GENADEPREDIKING.

Gij wilt slechts van genade hooren,
En niet van zonde of zeedlijk kwaad?
Slechts liefde-taal kan u bekoren,
Maar niet, dat God de zonde haat?

Mijn arme vriend, gij doet mij vreezen,
Dat gij, hoe schoon uw taal ook schijn',
Niet weet hoe ge eerst moet »zondaar» wezen,
Om slechts daarna »verlost» te zijn.

Die zich niet gaarn laat overtuigen
Van gruwelijke zondeschild,
Niet weenend zich in 't stof wil buigen,
Wordt met genade niet vervuld.

En of ge uw hart al warm voelt gloeien,
Of ge ook al zingt met alle macht,
Slechts, waar 't berouw doet tranen vloeien,
Doet Jezus Bloed genade-kraacht.

Gezegend elke Christus-preëker,
Die zonde voorstelt wat zij is;
Dan volgt gerechtigheid ook zeker,
En 't oordeel der behoudenis.

Gezegend hij, die 't zwart der zonden
Zijn hoorderen voor oogen zet!
En wie door 't Woord zich niet laat wonden,
Wordt door het Woord ook niet gered.

Vervloekt die prediking van leugen,
Die hier met zoete woorden vleit.
Zij moog 't hoogmoedig hart verheugen,
Eens wordt zij in de hel beschreid.

Slechts hij heeft voor geen toorn te duchten,
Die, daar hem alle hoop ontbreekt,

Tot Jezus' bloedig kruis leert vluchten,
 Waar Jezus zelf hem zalig spreekt.

En iedre maal dat hij hoort preëken
 Van 't gruwelijke van zijn schuld,
 (Die Jezus aan het kruis deed steken!)
 Voelt hij op nieuw zijn vonnis spreken,
 Om weër op nieuw tot Hem te smeeken,
 Die hem op nieuw met hoop vervult.

Nov., 55.

DE WEG.

„Ik ben de weg.“ — (JOH. XIV: 6.)

Indien (rampzalige gedachte!)
 Indien het al misleiding is,
 En ik, daar 'k op genade wachte
 En naar des hemels vreugde smachte,
 Gesleept werd in de duisternis;

Indien ook mijn ziel zal behooren
 Tot die daar meenen in te gaan,
 Maar 't vreeslijk vonnis moeten hooren:
 »Daar zijn slechts weinigen verkoren,
 »Ook gij waart op de breede baan;»

Indien (gelijk de dwaze maagden,
 Die in den nachtelijken stond
 Zich in een zoete rust behaagden,
 En, doch te laat, naar olie vraagden)
 Ook ik de deur gesloten vond;

Indien de vloed van heete tranen,
 Zoo vaak aan 's Heeren voet geschreid,
 En die 'k oprecht had durven wanen,
 Een weg was dien 'k mij zelf wou banen,
 Een weg van eigenheiligheid;

Zoo 't woord, dat tot de huichelvromen
 De mond des grooten Konings spreekt,
 Door mij ook eenmaal werd vernomen:
 »Mijn vriend, hoe zijt gij hier gekomen,
 »Daar u het bruiloftskleed ontbreekt?»

O denkbeeld, dat mij keer op keere
 Met vrees en droefnis had vervuld,
 Tot ik dit woord kreeg van den Heere
 »Ik ben de weg, waardoor Ik zwere
 »Dat gij het heil bereiken zult.

»Zoo u uw zonden wel berouwen,
 »Zoo gij u gansch verloren weet,
 »En u aan Mij wilt toevertrouwen,
 »Op Mijn gerechtigheid wilt bouwen.
 »Is 't bruiloftsmaal voor u gereed.

»Verlaat uw twijfelmoedigheden
 »Door schandlijk ongeloof gewrocht:
 »Ik heb voor u aan 't kruis geleden,
 »Voor u den doodstrijd doorgestreden,
 »'k Heb met Mijn bloed u vrijgekocht.»

O heerlijk woord voor wie 't gelooven!
 Hij is de weg die nimmer faalt:
 Weg, aan mijn voetstap nooit te ontrooven,
 Weg, naar 't Jeruzalem daarboven,
 Weg, waar geen zondaar op verdwaalt.

Hij is de weg, dien 'k mag betreden,
 De weg naar 't hemelsche gewelf;
 Hij is de deur der Zaligheden,
 De doorgang naar 't herwonnen Eden,
 De weg, de deur, de Hemel zelf!

DANKLIED.

Doch Gode zij dank voor Zijne onuitsprekelijke gave.
 (2 Cor. IX: 15.)

Ik kan de vreugde niet beschrijven
 Die 'k bij mijn Heer genieten mocht.
 'k Wenschte eeuwig in dien staat te blijven,
 Waarin mijn Heiland mij bezocht.

Wie is Uw worm, o Heer der Heeren,
 Wie is 't verloren Adamskind,
 Dat Gij zoo hoog hem wilt vereeren
 En zoo uitnemend hem bemint!

Hoe zal mijn tong Uw lof vermelden
 Om 't wonder aan Uw knecht geschied,
 Dat Gij zijn schulden kwijt woudt schelden,
 Dat Gij hem redden wilt om niet?

Hoe zal ik dit vermelden kunnen,
 Dat Gij mijn smeekstem niet verstoot,
 Dat Gij het mij ook wilt vergunnen
 Van te gelooven in Uw dood?

Maar dit, dat Gij wilt nederdalen
 Tot mij, door boosheid zoo ontaard,
 Mij met Uw liefdegloed bestralen,
 Mij, 't slechtste wezen van deze aard!

Dit, dat Uw rijkste liefdeschatten
 Geopend worden ook voor mij...
 Dit kan geen menschentaal omvatten;
 Ik krimp in 't laagste stof hierbij.

Hoe zal ik U mijn dank bewijzen?
 Mijn gansche leven hoort U toe.
 Mijn lippen zullen steeds U prijzen,
 Nooit zij mijn hart het danken moe.

LIEFDELIED.

Ik heb lief, want God hoort mijne stem.
 (Ps. CXVI: 1.)

'k Heb lief. Mijn hart is overgoten
 Van heilige blijdschap in den Heer.
 Voor mij heeft Jezus' bloed gevloten,
 Niets rukt mij uit Zijn handen weêr.

Zij zijn voorbij, de bange nachten
 In tranenvloeden doorgescreid.
 Mijn Heiland heeft op mijne klachten
 Tot mij Zijne armen uitgebreid.

Wel was ik ver op 't pad der zonden
 Van 's Heeren wegen afgedwaald;
 Maar Jezus heeft mij weêrgevonden
 En in Zijn armen weêrgehaald.

'k Werd als een baar der zee bewogen,
Die door de orkaan geteisterd wordt,
Toen Jezus' balsem uit den hoogen
In 't troostloos hart werd uitgestort.

En nu, mijn ziel is overregend
Van hemelzoeten liefdedauw.

'k Heb lief. O Heiland, wees gezegend
Voor de onbegrensde Uwer trouw!

'k Heb lief wie met mij neêr wil knielen,
't Zij arm of rijk; — wie Jezus mint
Is een van Zijn gekochte zielen —
Wie Jezus liefheeft is mijn vriend.

'k Heb allen lief, ook die mij haten
(Hetzij terecht of zonder schuld)
Zij zullen ook hun haat verlaten,
Als Jezus' liefde hen vervult.

Van Jezus hoor ik alles spreken,
't Gekweel der vooglen in 't geboomt,
Het zoet gemurmel van de beken,
De vloed, die door 't gebergte stroomt,

De gouden gloed der morgenstralen,
Het tenger grasscheutje op de rots,
De witte lelie in de dalen. . . .
't Spreekt alles van de trouw mijns Gods.

En mij, wat zou mijn stem bedwingen?
'k Stem mede met het groote lied.
Al kan 'k slechts zwakke tonen zingen,
Mijn God versmaadt mijn lofzang niet.

'k Heb lief: het lied van vreugd en vrede
Stijgt als een reukwerk op tot Hem.
Mijn ziel zingt vroolijk juichend mede:
'k Heb lief, want Jezus hoort mijn stem!

OP GOEDEN VRIJDAG.

„Mijn zweet werd gelijk druppelen bloeds, die op de aarde afliepen.“ (LUK. XXIII: 44.)

Gij, hebt, in 't stof gezonken,
Tot mijner zonden straf,
Den beker uitgedronken,
Dien U de Vader gaf.

Uw zielsbenauwend strijden,
Uw bloedig lijdenszweet
Kwam mijne ziel bevrijden
Van onherstelbaar leed.

„Ik geef mijn rug dengenen, die Mij slaan, en mijne wangen dengenen die Mij het haar uitplukken; Mijn aangezicht verberg Ik niet voor smaadheden en speeksel.“ — (JES. L: 6.)

't Zijn mijne, mijne slagen,
Mijn welverdiende smaad,
Die Gij hebt willen dragen,
Mijn God, op Uw gelaat.

O diepte van verneedring,
Die Gij hebt doorgestaan!
Welk hart wordt met verteedring
Hierbij niet aangedaan!

„Zij hebben mijne handen en voeten doorgraven.
Al mijne beenderen zou Ik kunnen tellen. Zij schouwen het aan. Zij zien op Mij.“ (PS. XXII: 17^b, 18.)

Zij hebben Uwe voeten
En handen doorgehoord.
Om mijne schuld te boeten
Werdt Gij aan 'tkruis vermoord.

Maar door Uw bittre smarten
Hebt Gij mijn heil gewrocht,
En arme zondaarsharten
Van zonde vrijgekocht.

„Ja zij hebben Mij gal tot mijne spijs gegeven;
en in mijnen dorst hebben zij Mij edik te drin-
ken gegeven.“ — (Ps. LXIX : 22.)

Aan 't folterhout van slaven
Hebt Gij van dorst gesmacht.
Men heeft om U te laven
U bitter gal gebracht.

Daar U de dorst verschroei-
de, Heeft 't zuiver offerbloed,
Dat uit Uw wonden vloei-
de, Mijn zondenschuld geboet.

„Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij ver-
laten.“ — (Ps. XXII : 2.)

Gij waart van God begeben,
Gij, 's Vaders lieve Zoon,
Gij, die het eeuwig leven
Bezat op Zijnen troon.

Maar, door Uw folteringen
Werd mij de weg bereid
Om eens Uw lof te zingen
In 's hemels heerlijkheid.

„Ik heb het kruis verdragen, de schande veracht,
en ben gezeten aan de rechterhand des troons
van God.“ — (HEBR. XII : 2.)

Mijn Jezus, zie mijn weenen,
Hoe 'k schreiend nederkniel,
Naar U, naar U slechts henen
Begeert en hijgt mijn ziel.

O, dat ik met U sterve
Aan 't smartlijk zondenkruis,
En eens een plaats beërve
Bij U, in 's Vaders Huis.

Een plaats in Uwe woning,
Vanwaar ik U mag zien,
En U, mijn groote Koning,
Voor eeuwig hulde biën!

NA 'T AVONDMAAL.

OP KERSTDAG.

Verpletterd door Uw goedheid, Heer,
Komt onze ziel U danken.

Gij zijt de wijnstok, en, o eer!
Ons maakt Gij tot Uw ranken.

In Jezus zijn wij ingeplant,
Niets kan van Hem ons scheiden;
Wij zijn de schapen die Zijn hand
Op vetten grond wil weiden

Wij zijn de penning, dien Hij zocht,
Het zaad uit Hem geboren,
De kindren met Zijn bloed gekocht
En door Hem uitverkoren.

Barmhartig Heiland, ik verstom
Bij zulke gunstbewijzen,
En dankbrø tranen schreiend, kom
Ik Uw ontferming prijzen.

Ik lid van U! Is 't mogelijk, God!
Ik, zoo bedekt met zonden,
Die elke wet en elk gebod
Zoo roekloos heb geschonden.

Ik, door onremheid gansch bevlekt,
Ik, die Uw liefde smaadde,
Word door Uw heilstem opgewekt,
Voor straf krijg ik genade!

Mijn gansche hart zij U gewijd!
Mocht steeds mijn ziel U loven!
Eerst hier nog, in den zondenstrijd,
En eenmaal rein hierboven!

DERTIG DAGEN ZONDER HEM.

Ik ben deze dertig dagen niet geroepen om tot den
koning in te komen. (ESTHER IV: 11.)

Gij die mij kent, o Heere,
Gij die mijn tranen ziet,
Gij weet wat ik begeere
Met bitter zielsverdriet.

Mijn Heer, 'k wil alles missen,
'k Wil alles ondergaan,
De dikste duisternissen,
De steilste en zwaarste paën.

'k Wil alles, alles dragen,
En dragen zonder klacht;
Maar één ding wil ik vragen
En zoeken dag en nacht...

»Mijn kind, wat hoor 'k u klagen?

»Wat is 't dat u ontbreekt?

Gij moogt vrijmoedig vragen:

»Ik schenk u wat gij smeekt.»

Wat ik van U begeere

Met zulk een zwaar verdriet?

Wat mij ontbreekt, o Heere?

Mijn Heiland, weet Gij 't niet?

't Is U, mijn zielsbeminde,

Mijn eenig zielsgenot!

Dien 'k zoeke, maar niet vinde,

Mijn Redder en mijn God!

't Is U, mijn licht, mijn leven!

Gij zijt de zaligheid,

Waarnaar Gij mij ziet streven,

Waarnaar mijn ziele schreit.

Ach Heer, hoevele dagen

Van zwarte duisternis,

Dat Gij mij dus laat klagen,

Dat ik Uw bijzijn mis.

O roep mij om te komen,
Mijn Koning, dien 'k bemin.
Zoo kom ik zonder schromen
En tred Uw lusthof in.

Dan zing 'k met luide klanken,
In U, mijn God, verblijd;
Dan kan 'k U weder danken
Als in den eersten tijd.

 DAT IK U LIEFHEB.

Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben,
maar dat Hij ons liefgehad heeft. (1 Joh. IV:10.)

Dat ik U liefheb... zeggen mijn tranen,
Zegt mijn verslagen en stukgescheurd hart,
Kon ik door weenen me een weg tot U-banen,
'k Waar sedert lang aan het eind van mijn smart.

Dat ik U liefheb... zeg U mijn smeeken,
Zeggen de nachten van eenzaam gebed,
Als ik het waag tot mijn Koning te spreken,
Die vol genade op mijn smeekingen let.

Dat ik U liefheb... zeggen de velden,
Iedre plek gronds door mijn voeten betreên,
Bosschen en bergen, zij kunnen het melden
Hoe 'k hun mijn liefde tot U heb beleên.

Dat ik U liefheb... kon ik het toonen!
Wist ik wat offer mijn God van mij vraagt!
Heiland, Gij weet of 'k mij zelf wil verschoonen,
Of 'k U niet geef wat het meest mij behaagt!

Toch, op mijn liefde kan ik niet steunen.
Is 't niet een zandgrond onzeker en broos?
Is 't niet een staf, die verbreekt bij het leunen,
Bloeit voor een wijl, en verwelkt als een roos?

Nu is mijn hart van liefdevuur gloeiend,
Straks is het koud als een marmeren steen,
Nu is geen last mij te zwaar, te vermoeiend,
Straks ben 'k te zwak om een voetstap te treên.

Nu is mijn ziel vol teeder verlangen,
 Straks is ze onlustig, weérbarstig gezind.
 Nu ben 'k bereid om mijn Heiland te ontvangen,
 Straks is 't me alsof ik U nooit heb bemind.

God mijner ziel, 'k heb beter vertrouwen,
 Sterkeren toren en vastere rots.
 't Is niet mijn liefde waarop ik moet bouwen,
 Gode zij dank: 't is de liefde mijns Gods.

Liefde aan het kruis met spijkers geklonken,
 Liefde doornageld, doorstoken, bebloed,
 Liefde in de diepte der helle gezonken...
 Dit is de steun van mijn onvast gemoed.

Dit is de grond, die nimmer zal wijken,
 Dit is de liefde, die nimmer vergaat,
 Hemel en aarde, zij mogen bezwijken:
 Dit is de rotssteen die eeuwig bestaat.

WAAROM VERGEET GIJ MIJ?

(Ps. XLII: 10.)

Heer, hoevele donkre dagen
 Gingen troosteloos voorbij!
 Sinds hoe lang reeds moet ik klagen:
 »Waarom, ach, vergeet Gij mij?»

't Zijn geen scherpe distelsteken,
 't Is geen macht van lichaamspijn,
 Die mij 't harte dus doet breken,
 Die mij dus tot klachte zijn.

'k Wensch geen ruimer aardschen zegen,
 'k Wensch geen meer genoeglijk lot,
 'k Wensch geen schaduwrijker wegen,
 'k Wensch geen teuge zingenot.

'k Wensch geen vrienden, 'k wensch geen woning,
 Geen familie, geen »te huis,»
 Geen natuur in prachtvertooning:
 Geef mij doornen, geef mij 't kruis.

Maar, mijn God, ik kan niet leven
 Onder zulke droefenis,
 Als waardoor ik ben omgeven
 Als ik 't licht Uws aanschijns mis.

Heer, ik voel, 't is alles zonde
 Wat ik denk of bid of doe:
 Kwaad van binnen, kwaad in 't ronde,
 'k Ben sinds lang mijzelyen moe.

Toch (o wil het mij vergeven
 Dat ik zulke smeeking waag),
 Toch, wat heb ik dus misdreven,
 Dat ik Uwe gramschap draag?

Welke zonde is onbestreden?
 Welke booze lust gevoed?
 Welke snoodheid onbeleden?
 Welke gruwel ongeboet?

Welke hooge muur verheven,
 Dien 'k niet nedervellen wou?
 Welk is 't offer dat 'k niet geven,
 't Goed dat 'k niet verkoopen zou?

Heer, Gij weet, 'k wil alles derven;
 Lijden wil ik al het kwaad;
 Doch ik voel mijn ziel besterven
 Als Uw liefde mij verlaat.

Och, of ik mijn hart kon scheuren,
 Kon verbrijzelen tot gruis!
 Of 'k mijn lijden uit kon treuren,
 Kon 'k bezwijken onder 't kruis!

Kon 'k mij zelve meer verneedren
 Dieper zinken in den grond!
 Kon ik dus Uw hart verteedren
 Dat 'k Uw liefde wedervond!

Och, of ik het weër mocht weten,
 Weër mocht hooren uit Uw mond:
 »Kind, Ik heb u nooit vergeten»,
 Dan verdween mijn smart terstond.

Dan verdween het moedloos klagen,
 Dan was alle rouw voorbij.
 Dan zou 'k nooit meer raadloos vragen:
 »Waarom, Heer, vergeet Gij mij?»

HET OOR DOORPRIEMD.

En zijn heer zal hem met eene priem zijn oor doorboren:
 hij zal hem eeuwiglijk dienen (Exod. XXI: 6.)

Hij, die ten bloede werd gestriemd,
 Ter heeling mijner zonden,
 Heeft mij voor eeuwig 't oor doorpriemd
 En me aan Zijn dienst verbonden.

Hij heeft het trotsche hart verplet,
 Zijn vijand overwonnen,
 Den voet hem op den nek gezet:
 Toen is mijn heil begonnen!

Ik lag te kermen op den grond,
 Door wanhoop overwonnen,
 'k Dacht dat ik nimmer redding vond:
 Toen is mijn vreugd begonnen!

Zoo stort Hij droefheid uit in 't hart
 Om 't hemeltroost te geven.
 Zoo scheidt Hij vreugd uit hellesmart,
 Uit wanhoop 't eeuwig leven.

Al wie zijn leven niet verliest,
 Zal 't leven nimmer vinden.
 Maar wie den sombren doodsweg kiest,
 Zal nooit de dood verslinden.

Die hangt den Vorst des levens aan
 Om hier met Hem te sterven,
 Met Hem door 't dal des doods te gaan,
 En daarna 't leven te erven.

Heb dank, o Gij, gehoond, gestriemd,
 Gemarteld om mijn zonden,

Heb dank, Gij hebt mij 't oor doorpriemd,
En me aan Uw dienst verbonden.

UWE OOGEN ZULLEN DEN KONING ZIEN IN
ZIJNE SCHOONHEID.

(Jes. XXXIII: 17.)

Ik zal U zien, mijn God! Nog slechts een luttel dagen,
En 't vreeslijk oogenblik, 't ontmoetingsuur is daar;
Hoe zal Uw zondig worm dien aanblik kunnen dragen?
Mijn ziel bezwijkt van angst — en toch, ik smacht er naar.

Ik zal hem zien, den blik, de vuurvlam van Uwe oogen,
Die op het voorhoofd brandt, en hart en merg doordringt;
Hoe zal Uw worm bestaan, ik, vrucht van zonde en logen,
Dáar, siddrend voor Uw troon, door duizenden omringd!

Ik zal Uw zijde zien, het teeken Uwer wonde,
Het reine lichaam door de krijgslans doorgespeerd,
De palmen van Uw hand doorspijkerd door mijn zonde,
En o!... daarin mijn naam voor eeuwig gegraveerd.

Ik zal U zien, mijn God! 'k zal Uw gelaat aanschouwen,
Dat heerlijke gelaat, zoo onuitspreeklijk zoet,
Dien lach, die, vol van heil voor wie op U mocht bouwen,
In éenen oogenblik eene eeuw van smart vergoedt.

U zien, mijn God! U zien. Van verre neêrgebogen,
Zal ik Uw Majesteit bewondrend gadeslaan,
En voelen: ook op mij slaat Hij Zijn vriendlijke oogen,
Ook mij, onwaardig worm, ziet Hij met vriendschap aan.

Ik zal U zien. Weldra zal ik Uw roepstem hooren.
Ik voel reeds nu 't gewicht der nadrende eeuwigheid!...
Ontzettend oogenblik!... Mijn God, ik ben verloren!

Neen Heiland! 'k ben gered... O kom! ik ben bereid.

OP EEN ZONDAG TE . . .

'k Min Uwe Sabbatten, Jezus, mijn Koning,
 Als zich Uw volk in Uw tempels vergaart,
 Wanneer de lofzang weërgalmt in Uw woning,
 Wanneer Uw Naam wordt verkondigd op de aard.

Brandend van hart was ik kerkwaarts getogen
 Door het gewoel van de volkrijke stad;
 Daar stond het trotsche gebouw voor mijne oogen,
 Dat 'k met schroomvallige schreden betrad.

Prachtig van buiten zijn wel Uwe kerken,
 Sierlijk geschilderd en smaakvol gebouwd,
 Maar in het schoon van die menschlijke werken,
 Heer, hoe is alles zoo kil en zoo koud!

Koud was de kerk en het kerkmuurgesteente,
 Koud het gebed en het orgelgeluid,
 Koud was de prediker, koud de gemeente,
 Koud het begin, en 't vervolg, en 't besluit.

't IJskoude woord, onbekwaam tot verschrikking,
 Stiet als de hagel op rotsstenen af.
 En voor de ziele die vroeg naar verkwikking,
 Was het er zwijgend en dood als het graf.

Treurige tijd voor de needrige ziele,
 Die met dit smeekgebed tempelwaarts gaat:
 »Of daar voor mij ook een kruimelken viele!»
 Maar weder troostloos het Godshuis verlaat!

Treurige tijd als Jeruzalems wachters
 Blazen bazuinen, schier zonder geluid,
 Zonder verschrikking voor 's Heeren verachters,
 Zonder verkwikking voor 's Bruidegoms Bruid!

Maar, o mijn God, ben ook ik niet gezonden
 Om te getuigen van Christus, het Lam,
 Die aan het kruishout geslacht om de zonden,
 Tot een verzoeniug voor zondaren kwam?

O, en hoe vaak, zonder gloed, zonder leven,
 Heb ik niet zelf, even koud, even dood,
 Zondige en flauwe getuignis gegeven,
 Slangen voor visschen, en steenen voor brood!

Heiland, vergeef het! Schenk licht en schenk leven,
 Gord Uwe dienaars met gloed en met kracht;
 Dan wordt een beetre getuigenis gegeven,
 Dan wordt Uw boodschap in waarheid volbracht.

Eens, o mijn Heer, wordt Gij heerlijk verkondigd:
 't Is als Uw dienaars, van 't lichaam bevrijd,
 Allen van traagheid en flauwheid ontzondigd,
 Vol van Uw liefde aan Uw dienst zijn gewijd.

Eens komt de dag van hartgrondiger zangen,
 Eens breekt een betere Sabbatdag aan;
 't Is als zij 't kleed van fijn lijnwaad ontvangen
 Als ze om Uw troon met Uwe engelen staan.

ALLERLEI.

Langs vele regels, hooggeacht,
 En wijze wetten heb 'k getracht
 Mijn booze lusten te onderdrukken;
 Doch nimmer mocht het mij gelukken.
 Maar sedert ik mijns Heilands ben,
 Is 't éene les slechts die ik ken:
 »'t Geloofsoog op den Heer gericht.»
 Dit maakt mij alle lasten licht...

Ik zie Hem lijden, vol geduld,
 Als men Zijn wrangen beker vult:
 En uit dit voorbeeld schep ik krachten,
 Als andren mij om Hem verachten.
 Ik zie Hem aan het kruis bebloed:
 Dit wascht van schulden mijn gemoed,
 Dit maakt mij van de zonden vrij
 En wekt het leven op in mij.

(Naar Cheever, Windings.)

Hij kusse mij met de kussen Zijnsmonds.
HOOG. I: 1, 2.

O kus mij weder met Uw kussen,
Zoo lang door 't minnend hart begeerd.
Niets kan de liefdevlammen blusschen,
Waardoor mijn ziele wordt verteerd.

Gij weet het, Heer, hoe onontbeerlijk,
Hoe zalig mij Uw kussen zijn.
Uw liefde is me eindloos meer begeerlijk
Dan werlds vreugd en zwijmelwijn.

Uw naam, zoo vol van vreugd en vrede,
Waardoor mijn hart gezegend wordt,
Brengt liefelijker geuren mede
Dan reukwerk, weeldrig uitgestort.

De Heer is mijn Herder. — Ps. XXIII: 1.

Het verst en eenzaamst eiland,
De dorste zandwoestijn
Wordt mij een welig weiland,
Als Gij, o liefste Heiland,
Mijn Herder er wilt zijn.

In druk. Ex. V: 19.

Valt uw dienst u bang en zwaar,
't Juk van den Egyptenaar?
Kermt ge hard, maar zonder baat?
Vindt ge nergens heul of raad,
Zelfs geen lichtvonk in het zwart,
Zelfs geen troostdrop in uw smart?
Is het zoo? Kind Gods, wees blij!
't Uur der redding is nabij.

Valsche toeëigening.

Mensch! wat spreekt gij van »Uw God,»
Schoon uw schuld niet is vergeven,
En men ver van Zijn gebod
U ziet spreken, handlen, leven?

Weet dat, zoo ge in Christus niet
't Nieuwe leven hebt gevonden,
God met afkeer op u ziet
Om uwe onverzoende zonden.

Eerst, bekeer u tot den Heer.
 Leer in Jezus' heil te roemen;
 Dan eerst zult ge — maar niet eer —
 God ook u w God mogen noemen.

Schoon gelijk de maan. HOOGL. VI: 10.

Gij zijt schoon als de maan; in haar zelve wel zwart,
 Maar die blinkt door de stralen der zon.
 Gij zijt schoon, daar Mijn aangezicht schijnt in uw hart;
 Van uw schoon is Mijn schoonheid de bron.

Gij zult niet ploegen met eenen os en met eenen
 ezel te gelijk. DEUT. XXII: 10.

Gij zult niet, zoo spreekt 's Heeren wet,
 Met os en ezel samen ploegen.
 Dat is, in geestlijk licht gezet,
 Geen ongelijken samenvoegen.

Stort niet u zelf in 't ongeluk,
 O gij, geheiligd volk des Heeren,
 En wil niet in hetzelfde juk
 Met de ongeloovigen verkeerren.

Bedenk dat nimmer Belial
 Met Christus samenstemmen zal.

Wat hemelzoeten vrede,
 Wat schat van zaligheid
 Deelt Ge aan het harte mede,
 Dat angstig tot U schreit!

Och, of zij allen 't wisten
 Hoe goed een Heer Gij zijt,
 Elk zondaar werd een Christen,
 En koos U voor altijd!

AAN ZUID-AFRIKA.

BIJ MIJN VOORNEMEN OM EENE REIS NAAR HOLLAND TE DOEN.

Ik heb, (en dat ten allen tijde,
 Maar meestens nu ik henenga,
 Mijn mond het openlijk belijde),
 Ik heb u lief, o Afrika!

Zes jaren zijn 't, sinds op uw kusten,
 Uit zooveel doodsgevaar gered,
 Des snooden jonglings voeten rustten,
 Gevolgd door 't moederlijk gebed.

Hoe hulploos, hooploos, godloos tevens,
 Hoe reddeloos door menschenmacht,
 Werd ik door U, o God mijns levens,
 Dien 'k toen niet kende, hier gebracht!

En nu, wel mag ik u beminnen,
 Ver boven 't eerste vaderstrand,
 U, waar 'k den grootsten schat mocht winnen,
 Waar 't nieuwe leven mocht beginnen,
 U, voor mijn ziel 't geboorteland.

Wel mag ik, vóór ik weér de baren
 (Maar nu hoe anders!) overga,
 Na 't veel beteeknend zestal jaren,
 Op u met dank en liefde staren,
 Land van mijn redding, Afrika!

En schoon in 't reizen, werken, strijden,
 Mijn ziel hier smarten leerde lijden,
 Mij ongekend in vroeger tijd,
 Nooit zal 'k wat achter ligt benijden:
 Mijn liefste lied zij u gewijd.

1860.

DE LAAGSTE PLAATS.

(ZANG.)

In dit leven is een pad,
 Slechts door weinigen betreden;
 Maar, die ooit dien weg betrad
 Wordt geleid naar 't hemelsch Eden.
 't Is een weg van droef geweest,
 Maar van zoete vreugde tevens,
 Vaak door donkre neevlen heen;
 't Is de nauwe weg des levens.

Heer, dat mij de laagste plaats
Op dien heilweg zij gegeven!
Niemand ooit heeft zooveel kwaads
Tegen zooveel licht bedreven.

Op den heuvel Golgotha
Staat een kruispaal opgeheven.
Als ik daarheen de oogen sla,
Wordt mij alle schuld vergeven.
Onder de ijzren nagelpunt,
Die Uw voeten houdt verbonden,
Zij een plaatsje mij vergund
Waar 'k mag treuren om mijn zonden.
Geef me er de allerlaagste plaats,
Zoo Gij mij een plaats wilt geven!
Nooit heeft iemand zooveel kwaads
Tegen zooveel licht bedreven.

In dit aardscbe jammerdal
Is een volk van naakten, blinden.
In hunne oogen niet met al,
Zijn ze in Gods oog welbeminden.
Vaak gehaat, veracht, verdrukt,
Vloeien tranen uit hunne oogen,
Door het lijden neêrgebukt,
Gaan zij onder 't kruis gebogen.
Heer, dat de allerlaagste plaats
Onder hen mij zij gegeven!
Niemand toch heeft zooveel kwaads
Tegen zooveel licht bedreven.

Maar, hoe ook door smart bezwaard,
Hoe ook in zich zelf verloren,
't Is een volk van U gespaard,
Eeuwig van U uitverkoren.
Rein gewasschen in Uw bloed,
Met Uw bruiiloftskleed omhangen,
Hebben zij in 't eeuwig goed
Van Uw liefde deel ontvanger.
Heer, ei laat de laagste plaats
Onder hen mij zijn gegeven!
Nooit heeft iemand zooveel kwaads
Tegen zooveel licht bedreven.

In het vergelegen land

Staat een schitterende woning,
 Ze is gebouwd door Godes hand:
 't Is 't paleis van mijnen Koning.
 Wie dat huis wordt ingeleid
 Door den stoet van Gods getrouwen,
 Mag des Heeren lieflijkheid,
 Mag den Zoon van God aanschouwen.
 Heiland, dat de laagste plaats
 In dat Huis mij zij gegeven!
 Nooit heeft iemand zooveel kwaads
 Tegen zooveel licht bedreven.

Nooit heeft iemand zooveel kwaads,
 Zooveel gruwelijks bedreven;
 Maar 't besluit Uws grooten Raads
 Riep mij uit den dood in 't leven.
 Welk een wonder van genâ,
 Als ook ik, verlost, geheiligd,
 Eens die feestzaal binnenga,
 Eeuwig voor het kwaad beveiligd!
 Geef me er de allerlaagste plaats,
 Groote God van dood en leven!
 Nooit werd iemand zoo veel kwaads,
 Zooveel gruwelijks vergeven.

DE LIEFDE DES HEEREN.

„Ja Ik heb u liefgehad met eene eeuwige liefde.”
 JER. XXXI:3.

Gij hebt mij liefgehad. Toen, walgljik en onooglijk,
 Ik op het vlakke veld bebloed daar nederlag,
 Toen was het dat Uw blik (mijn Heiland, is het mooglijk!)
 Meelijdend op mij zag.

Mij lief. Ja, vóór men riep: »daar is een kind geboren!»
 Vóór Gij me in 't aanzijn schiept (hoe wonderbaar het schijn!)
 Had reeds Uw raadbesluit mij, nietige uitverkoren
 Om U tot knecht te zijn.

Vóór d' ochtendsterren saâm U blijde tegenzongen,
 Vóór in 't onmeetlijk niet de glans van 't zonlicht blonk,
 Vóór 't loflied, aan het koor der zonen Gods ontwongen,
 De hemelen doorklonk.

Toen in Uw beeld alleen Gods Majesteit zich drukte,
 Stond reeds in 't Levensboek, met onuitwischbaar schrift,
 Mijn naam, als een aan 't vuur door Uwe hand ontrukte,
 Voor eeuwig ingegrift.

Mij lief. Och, had mijn hart zich eer voor U geopend;
 Waar 't vroeger in berouw gezonken aan Uw voet!
 Maar, o wie meldt den weg waarop Gij mij zaagt loopend,
 Gods oordeel te gemoet.

Mij lief. Toen ik in 't kwaad mijn lust vond en mijn leven,
 Toen ik, ellendig worm, mij tegen U verhief,
 Toen 'k gruwlend tegen U de hand hield opgeheven,
 Toen reeds hadt Gij mij lief.

Toen 'k in den wilden stroom mij zelf zocht te vergeten,
 Toen ik den vuilen kelk bij volle teugen dronk,
 Toen was 't besluit reeds daar, (och, had ik 't eer geweten!)
 Dat mij het leven schonk.

Voor mij hebt Ge aan het kruis, toen men Uw hand doorboorde,
 Gebeên: »Vergeef het hem, hij weet niet wat hij doet!»
 En ik, ellendeling, ik, die U meê vermoordde,
 Ik spotte met Uw bloed!

Geen liefde als die van U. Maar ook, o God mijns levens!
 Van 's werelds schepping af, geen zonde als die van mij.
 Geen goddelooser mensch dan ik, o Heer, maar tevens
 Geen Heiland zoo als Gij!

Gij hebt mij liefgehad met lang vertrapte liefde,
 Tot 'k eindlijk nederzank in wanhoops donkren nacht;
 Toen was het dat Uw tred de hemelen doorkliefde
 En mij den vrede bracht.

Liefde mijns Heilands, U wil ik bezingen!
 Waar vind ik woorden en zangen U waard!
 Wanneer zult Ge eindelijk alles doordringen?
 Dan, als weleer, is de hemel op aard.

Liefde mijns Heilands, miskend door de wereld,
 Zelfs door Uw kindren zoo dikwijls mistrouwd,
 Gij, die mijn ziel met Uw dauw als beperelt,
 Nooit wordt Ge op aard in Uw volheid aanschouwd.

Heb ik mijzelven Uw schatten geëigend?
 Is het van mij slechts, of is het van het U?
 Zijt Gij niet zelf, 't eerst U vriendelijk neigend,
 Tot mij gekomen, en komt niet nog nu?

Eeuwige liefde. door niets mij te ontrukken,
 Dikwijls gevallen, richt Gij mij weêr op,
 Duivel noch hel zal me Uw handen ontplukken,
 Reeds aan Uw voet kromt hij berstend den kop.

Vaak komt verdriet mij doorknagen als wormen,
 Vaak is het duister en zwart voor mijn oog,
 Vaak komt de zonde mijn ziel als bestormen,
 Maar als Gij komt, zie ik vroolijk omhoog.

Nog slechts een wijl, en 't is alles doorstređen,
 Dan is er niets wat mij ooit van U scheidt.
 Dan zie ik dankend op 't somber verleden,
 Liefde blijf bij mij! Houd Gij mij bereid!

 UIT LIJDENBURG.

Wanneer ik al mijn leed mag aan Uw voeten leggen,
 Als ik in 't diepst der smart tot U »mijn God» mag zeggen,
 Als 'k weet, dat Gij mij ziet en niet verstoot, o Heer!
 Dan wenscht mijn ziel niets meer.

Heb ik misdaân, mijn God! heb 'k onbesuisd, onwetend,
 Mij zelf in duisternis en droefenis geketend,
 Och! dat slechts niets een vlek moog werpen op Uw eer,
 Dan wenscht mijn ziel niets meer.

Geen menschengunst voor mij, maar smaadheid en verachting
 Geen aanzien hier op aard zij immer mijn verwachting.
 Maar o! dat op Uw Woord de zondaar zich bekeer',
 Dan wenscht mijn ziel niets meer.

Dat in den troost eens vriends een ander laafnis vinde;
 Een ander zoeke rust aan 't harte der beminde;
 Gekruist te zijn met U, is al wat ik begeer.
 Mijn ziel verlangt niets meer

Boven mij zijn 't wolkenvrachten;
 Golven zijn 't rondom mij heen.
 't Eenge wat ik kan ontwaren,
 Is 't gedreun van nieuwe baren.
 Help mij, Heer! ik verga:
 Kom den drenkeling te stå!

 HET ZUCHTEND HART

O spreek mij niet van aardsche vreugde,
 Van aardsche liefde of aardsch genot.
 Wat vroeger ooit mijn ziel verheugde,
 Thans is mijn vreugd alleen bij God.

Als 'k Hem maar beter wist te minnen,
 Hem wist te volgen achterna,
 De zonde beter te overwinnen
 Door 't needrig zien op Golgotha!

Och, of ik na zoo bange smarte
 Dien liefelijken troost ontving,
 Dat 'k op Uw arm en op Uw harte
 Gehecht was als een zegelring! (Hoogl. VIII: 6)

Och! mocht mijn Koning tot mij komen
 Voor wien des vijands kracht bezweek;
 Dan zou bij heldre, volle stroomen
 Mijn vrede vlieten als een beek. (Jes. XLVI: 12.)

Dan was ik als in schoone dreven,
 Verzegeld als een waterbron, (Hoogl. VI: 12.)
 En met een sterken tuin omgeven, (Jes. V: 12.)
 Waar Satan niet meer binnen kon.

 OP DE WIJS VAN GEZANG LXXXIII.

Wie zich Uw naam,
 O Jezus schaam',
 Hoevelen U ook haten,
 Ik niet, o Heer!
 'k Wil nimmermeer
 Uw zaalgen dienst verlaten.

DE DRENKELING.

„En als hij begon neder te zinken.”
MATT. XIV: 30.

In het zwellen van de baren,
Bij het loeien van den storm,
Worstelend met doodsg gevaren
Mchtig Meester! zie Uw worm.
'k Zie geen ster, waarop 'k kan staren.
Breng de winden tot bedaren!
Help mij, Heer! ik verga,
Kom den drenkeling te stâ.

Angst doet mij de leden rekken,
In mijne aadren stolt het bloed,
Zie mijn hand zich tot U strekken
Uit het woeden van den vloed.
Langer kan de strijd niet duren:
De oogenblikken zijn me als uren.
Help mij, Heer! ik verga:
Kom den drenkeling te stâ.

'k Had een plank, waaraan 'k mij klemde,
't Was een wrak en broos stuk hout.
Schoon de kou mijn worstling stremde,
Hoopte ik nog op lijfsbehoud.
Maar een golfslag, opgekomen,
Heeft mijn laatste hoop me ontnomen;
Help mij, Heer! ik verga:
Kom den drenkeling te stâ.

'k Meende, 'k zag op dichte kusten,
't Steil gevaarte van een rots,
Waar ik dacht te zullen rusten,
Veilig van het golfgeklots.
Maar de laatste kracht van 't leven
Heeft mij, arme, haast begeben.
Ik verzink, ik verga:
Kom den drenkeling te stâ.

Ach! geen antwoord op mijn klachten,
'k Roep en gil, maar 'k blijf alleen.

Helaas, wat leed!
 Mijn ziel vergeet
 Hoe vaak ik zulks beloofde;
 En hoe mijn hart,
 Verblind, verward,
 Zich zelf den vrede ontroofde.

Ach, telkens weêr
 Zonk ik ter neêr
 In ijdelheên en zonden;
 'k Verbrak het woord,
 Door U gehoord,
 Waarmee 'k mij had verbonden.

Ellendig mensch,
 Mijn beste wensch
 Was zondig voor Uwe oogen!
 Uit eigen kracht
 Was 't voortgebracht,
 En 't vast verbond werd logen.

Daarom, o Heer!
 'k Beloof niets meer,
 'k Versmaad mijn eigen krachten.
 Van U alleen
 Blijf 'k in gebeên
 Mijn sterkte en hulp verwachten.

Gij, Zone Gods,
 Wees Gij de rots,
 Waarop 'k mijn huis mag bouwen.
 Heer, wees nabij!
 'k Wil niet op mij,
 Maar slechts op U vertrouwen.

AAN DEN HEER NAUDE.

VAN FRANSCHE REFUGIËS AFKOMSTIG.

Uit 't zelfde bloed der Hugénóten,
 Weleer vervolgd, maar thans geacht,
 Wellicht uit éenen stam gesproten,

Zijn wij, vóór eeuwen landgenooten,
 Door 's-Heeren hand weér saamgebracht.

Hetzelfde Roomsche zwaard ontkomen,
 Heeft 't zelfde land ons opgenomen,
 Een zelfde schuilplaats ons verleend.
 De groote zee heeft ons gescheiden,
 Twee eeuwen liggen tusschen beiden,
 En Afrika ziet ons vereend.

Wat zal het zijn, als — God moog 't geven! —
 Wij uit den kampstrijd van dit leven,
 Eerst weér gescheiden door den dood,
 Elkaër voor 's Heeren troon ontmoeten
 Om daar den Redder te begroeten,
 Waaruit ons beider heil ontsproot!

LIEFDEROEM.

„Al verdoemt mij God.” — MME. GUYON.

Zoo mij de Heere vloeken wil,
 'k Heb duizendwerf misdaân;
 'k Zwijg voor 't rechtvaardig vonnis stil,
 En bid den Rechter aan.

Maar wat Hij over mij beslis',
 Waar Hij mijn plaatse stel,
 In 't zwartste van de duisternis,
 In 't diepste van de hel:

Geen martelvlam, geen foltersmart
 Mijn liefde ontrooven zal.
 Met Jezus zoeten Naam in 't hart
 Is 't hemel overal.

ONTROUW.

„Men zegt: zoo een man zijne huisvrouw verlaat, en zij gaat van hem, en wordt eens anderen mans, zal hij ook tot haar nog wederkeeren? Zou datzelve land niet grootelijks ontheiligd worden? Gij nu hebt met vele boeleerders geboeleerd; keer nochtans weder tot Mij, spreekt de Heer.” — JER. III: 1.

Eens waren er dagen van lente voor mij,
 'k Herdenk ze met tranen in de oogen;
 Nu zijn ze sinds lang en voor immer voorbij,
 Nu zijn ze voor eeuwig vervlogen.

Hoe wachtte ik met angstig verlangen hem op,
 Als 'k wist, dat ik hem kon ontmoeten.
 Hoe steeg in mijn boezem de vreugde ten top,
 Als 'k hoorde de treên zijner voeten.

Hoe liefelijk leunde ik en steunde op zijn arm,
 Hoe klopte mijn hart aan het zijne;
 Hoe werd het daarbinnen zoo brandende warm,
 Als hij lispelde: »Gij zijt de mijne.»

O, alles was lente, was heerlijk, was schoon,
 Geen lot, dat het mijne evenaarde;
 En kreeg ik van hem eene omhelzing ten loon,
 Dat was mij de hemel op aarde.

Zoo vlogen daar dagen en weken voorbij,
 Van de schoonste, onvergetelijkste uren,
 Geen leven op aarde zoo zoet als van mij,
 Ik dacht, het zou eeuwig zoo duren.

Maar ach! in wat staat lig ik heden daar neêr,
 Geen rouw is gelijk aan mijn rouwe;
 Nooit zie ik mijn minzamen echtgenoot weêr;
 Nooit word ik, als vroeger, zijn vrouwe.

Helaas! ik ben zelve de bron van mijn leed;
 Ik zelf heb mijne eeden geschonden;
 Ik was het, die zelve de ketenen reet,
 Die mij aan mijn liefste verbonden.

Eens was er een huichlaar, met vriendlijke taal,
 'k Wilde eerst naar zijn woorden niet hooren;
 Hij kwam altijd weêr, en hij wist iedermaal
 Mijn ziele steeds meer te bekoren.

Hoe bonsde mij 't hart, toen ik 't eerst aan zijn stem
 Gewillig gehoor dorst verleenen!
 Mijn zielsvriend verliet ik, bedroog ik voor hem;
 Sinds toen toog hij weenende henen.

Hij vleide mijn hoogmoed, mijn hebzucht, mijn last;
 Hij wist naar mijn harte te spreken;
 Hij kwam telkens weêr, en hij liet mij geen rust,
 Totdat 'k voor zijn taal was bezweken.

Ellendig verrader! nauw was 't hem gelukt,
 Nauw had hij 't begeerde bekomen,
 Nauw had hij zijn kus op mijn lippen gedrukt,
 En mij aan mijn echtvriend ontnomen,

Of spottende sprak hij en zag op mij neêr
 — Nog dringt mij die stem in mijne ooren —
 »Nu krijgt gij uw vroegeren echtvriend niet weêr,
 Gij hebt hem voor altijd verloren.»

't Is waar wat hij zeide. Geen troost meer voor mij,
 Maar tranen, die niemand zal drogen.
 Mijn dagen van vreugd zijn voor immer voorbij;
 Nu zijn ze voor eeuwig vervlogen.

Daar hoor 'k uit de verte: 't zijn naadrende schreên,
 De treên van mijns echtgenoots voeten.
 Zij komen! Mijn harte, het scheurt als van éen,
 Hoe zal ik zijn blikken ontmoeten!

Ik wacht uit zijn oogen verachting en haat,
 Verwijt is mijn bange verwachting.
 Maar o! toen hij nadert en voor mij daar staat,
 Daar is 't in zijn edel en vriendlijk gelaat
 vertroosting in plaats van verachting.

Daar hoor ik zijn stem, zoo zachtvloeiend, zoo zoet
 Als liefelijk luidende akkoorden:
 »Keer weder, mijn liefste!» En ik zink hem te voet
 Met snikken en staamlende woorden.

O Heiland! wiens trouwe mijne ontrouw vergeeft,
 Mij liefkoost, in plaats mij te haten,
 Nu ben 'k aan Uw liefde voor eeuwig verkleefd,
 Nu kan ik U nooit meer verlaten.

DE KUS OP ZIJN VOET.

„Zij kuste Zijne voeten.” — LUK. VII: 38.

Ik heb op Zijn voeten een kus mogen drukken,
 Een brandenden kus op de wond van Zijn voet.
 Na bittere droefheid, wat hemelsch verrukken!
 Hoe is toch mijn Heiland zoo eindeloos goed!

Hoe had ik in hardheid geleefd, lange weken,
 Mijn hart was als steen en mijn ziel was als dood.
 'k Had vruchtloos getracht om die rots te verbreken,
 Mijn kracht was te klein, en de zonde te groot.

'k Had vruchtloos gepoogd om den ingang te vinden;
 De deur was gesloten, schoon 'k riep keer op keer.
 Wel klom uit mijn lippen den naam mijns Beminden,
 Maar, ach! in mijn ziel was de liefde niet meer.

Maar 'k heb mij in ootmoed weêr neêr mogen bukken,
 Mijn tranen ontstroonden mijn oog als een vloed.
 Ik heb op Zijn voeten een kus mogen drukken,
 Een brandenden kus op de wond van Zijn voet.

Hoe is toch mijn Heiland zoo vol van ontferming,
 Hoe brengt Hij me uit 't duister in 't liefelijkst licht!
 Hoe neemt Hij mij aan in Zijn liefde-bescherming,
 Hoe duldt Hij mij, zondaar, nabij Hem zoo dicht!

Slechts U heb ik lief, o mijn licht en mijn leven,
 Niets weegt bij mij iets dan de troost van Uw min.
 Veel zal ik U minnen, want veel is vergeven.
 Gij zelf spreekt mij moed en verzekering in.

Laat vrij mij de wereld bespotten, verachten;
 Vrij knage de laster, vrij woede de haat;
 Vrij wijke alle vriend, die mijn leed kon verzachten
 Geen sterfling ontroofd mij mijn zaligen staat.

Vrij worde mij alles wat 'k liefhad ontnomen,
 Vrij foltre mij krankheid, lichaamlijke smart,
 Vrg moge de vijand als stroomvloeden komen,
 Des Heilands banier staat omhoog in mijn hart.

Vrij blaze de Satan, in brieschende woede,
 Den gloed der verzoeking als vuur op mij uit;
 Vrij worde de strijd mij een worstling ten bloede,
 Geen hel, die de deur van mijn hope mij sluit.

Vrij trachte de Booze mijn heil mij te ontrukken,
 Niets rooft mij mijn trouwring, niets rooft mij mijn goed.
 Ik heb op Zijn voeten een kus mogen drukken,
 Een brandenden kus op de wond van Zijn voet.

Of mocht het wellicht aan zijn list weér gelukken,
 De vastheid te ontnemen aan 't wankle gemoed,
 Niets zal mij mijn erfnis bij Jezus ontrukken.
 Ik heb op Zijn voeten een kus mogen drukken,
 Een brandenden kus op de wond van Zijn voet.

 IN EEN ALBUM.

't Is mij lief u te zien met uw vriendlijk gelaat,
 Door geen schaduw van smart nog bevangen;
 't Was mij lief u te hooren, op vroolijke maat,
 Uw klavier vergezellen met zangen.

Maar liever nog zag 'k u in tranen van rouw
 Aan des Heilands gezegende voeten,
 Gebogen, gelijk eens die treurende vrouw,
 Met een stem van ootmoedige boeten.

O geve u de Heiland die tranen, die smart,
 Weldra door Zijn liefde vervangen;
 Dan juichen er liedren van dank in uw hart,
 Dan zingt gij Hem hemelsche zangen.

AAN G. W. A. VAN DER LINGEN.

EEN LIED.

(Fragment.)

Een lied aan u, een zang, reeds lang 't harte levend,
 Schoon nimmer aan de harp in zangerstaal ontruk!
 Een lied, van 't ver gewest op vleuglen tot u zwevend,
 Eerst aan de wilgen des Oranje-strooms geplukt!

Een lied aan u! O mocht in 't groen der eikenboomen,
 Waar zich uw gastvrij dak zoo liefelijk versteekt,
 Gelijk een welkom vriend mijn danklied tot u komen
 En spreken naar uw hart gelijk een broeder spreekt!

Want zie, daar is een band, dien tegen beter weten
 De needrigheid ontkent, maar dien 't geloof bevindt:
 Een band van u tot mij, een onverbreekbre keten,
 Die mij door u aan 't kruis van Golgotha verbindt.

Hoe brandde vaak mijn hart om aan uw oog te ontsluiten
 Wat ik van u (met woord of zonder woord) genoot,
 Doch 'k voelde als door een muur den stroom der woorden stuiten,
 Zoodat 'k mijn zoet geheim weêr in mijn boezem sloot.

't Was twijfling: Voegde 't mij om voor een schat te danken,
 Mij nog door zooveel zonde en ongeloof betwist?
 Was 't recht met lofgezang en met verheugde klanken
 Te spreken van een heil dat 'k nog niet zeker wist?

Doch nu! Neen, 'k ben geen prooi des duistren zielenmoorders.
 'k Was jaren lang zijn slaaf: thans ben ik Jezus buit.
 En daarom trots 't gespot des wreeden vreêverstoorders,
 Ik grijp het snarentuig, en zeg mijn dank vrij uit.

Zoo iemand aan mijn ziel den heilweg heeft gewezen,
 Zoo 'k op den smallen weg mijn voeten heb gezet;
 Zoo 'k met een dankbaar hart Gods liefdewoord mag lezen,
 En met een weenend oog op Zijn beloften let;

Zoo 'k (zij het zwak of slecht) den strijd heb aangevangen
 Met openbare zonde en met verborgen kwaad;
 Zoo 'k daaglijks, op den grond, met smachtend zielsverlangen
 Zucht naar een reiner hart, schrei naar een heilger staat;

Zoo ik (want dit vooral ben ik aan u verschuldigd,
Daar ik mij liever diep in de aard verborgen had)
Zoo ik in 't openbaar mijn Meester heb gehuldigd,
En bevend in uw plaats het preekgestoelt betrad...

Zoo 'k (zal ik in mijn zang u alles openbaren,
Den omvang van 't geluk dat mij te beurte viel?)
Zoo 'k hier op aarde reeds den hemel mocht ervaren,
De liefde van mijn God, gegoten op mijn ziel...

Aan wien, aan wien (na God) zal ik mijn danklied wijden?
Aan wien, zoo niet aan u, die mij ten leidman waart,
Bij wien 'k gelooven leerde en Jezus' Naam belijden,
Dien Naam, onze eenge vreugd in hemel en op aard!

Aliwal, 1856.

EEN LIED TER NAGEDACHTENIS VAN CAREL
HEND. DE SMIDT, PREDIKANT TE
ROBERTSON.

Ik heb u niet gekend. Toch wil ik u beweenen,
Gelijk een man zijn vriend, zijn lieflingsbroeder doet.
Vóór ooit mijn oog u zag riep u de Meester henen:
Toch had reeds menigmaal mijn hart uw hart ontmoet.

Geen dertig jaren nog, — Mac Cheine's aantal jaren! —
Toen nam de Heer u weg van 't doornig arbeidsveld!
Hoe menig distelstruik, die Zijn bestuur blijft sparen;
Hoe menig nutte boom wordt door Hem neêrgeveld!

Waartoe? Slechts Éen die 't weet. Met ongewone gaven,
Ontvangen uit Gods hand, door studie rijk vermeerde,
Als een, die zijn talent in de aard niet had begraven,
Zag u de moederkerk vol hoop teruggekeerd.

Een dichter waart ge. Een rij van beelden zaagt ge zweven,
Die, dicht aaneengeschaard, zich voor uw oog verdrong.
Een Christen-redenaar. Ook u was Christus 't leven,
Hij, dien uw ziel beminde, en dien uw lier bezong.

Miskenning was uw deel bij velen, spot, verachting;
 Toch meer dan éen, ook ik, erkende in u terstond
 Een, die het ongelooft, de drieste Woordverkrachting,
 Met moed en ook met macht gewapend, tegenstond.

Gij zaagt, met scherpen blik, de duistre samenzwering
 Den Zoon bestrijdend, hier, gelijk in 't verre land.
 Wij wisten u een hulp, een krijgsknecht tot verwering,
 Een medeschakel in des Geestes Eenheidsband.

Kort was uw werk en zwaar: toch heerlijk en gezegend.
 Eerst zaagt ge, (o, dat mijn oog hetzelfde aanschouwen mocht!
 Gods Geest ook op uw deel van 't arbeidsveld geregend,
 En kort daarna uw volk door 's Heeren roê bezocht.

't Aloud Profeten-woord: »'t Was 't lieflijk jaar des Heeren,
 't Welaangename jaar, maar 't jaar der wraak meteen.»
 De krankheid, als een pest, kwam oud en jong verteeren:
 De dood op 't vale paard nam d' een na d' ander heen.

Aan zieken legersteên, aan kerkhofs open graven,
 Werd dag aan dag uw werk met bloedend hart verricht,
 Tot, bij de droeve taak, uw krachten u begaven,
 En ge op den weg bezweekt van roeping, keus en plicht.

Daar was, hoe goede zorg ook vriendschap u verleende,
 Daar was geen zusterhand die u verfrissching schonk;
 Daar was geen teedere gâ, die bij uw sterfbed weende,
 Daar was geen moederhart waarop uw voorhoofd zank.

Alleen! Alleen in 't werk zoo zwaar op 't harte drukkend,
 Door zooveel duistre macht bestreden bovendien.
 En kwaamt ge in 't eenzaam huis als onder 't kruishout bukkend
 Geen menschenhand om u een teuge troost te biên.

Alleen! Neen, wie zijn ziel aan Christus mocht betrouwen,
 Hoe eenzaam 't hier ook zij, is nimmermeer alleen.
 Hij zal bij 't stervensbed een teeder Vriend aanschouwen,
 Wiens hand hem de oogen sluit en leidt door 't doodsdal heen

Zoo ook voor u: In 't uur dat de aard u ging ontvallen,
 Verrees een beter oord, waar nooit de zon meer daalt.
 Waar Christus »alles is, voor altijd, en in allen,»
 Waar nu Zijn Licht ook u, gelukkige, bestraalt.

Zoo, moeder van mijn vriend, ja, moeder van mijn broeder,
 Eerst weduw, van uw man en aardschen steun beroofd,
 Thans weenend om uw kind, als Naïns droeve moeder,
 Nu u op nieuw de kroon gevallen is van 't hoofd.

Hef 't schreiend oog omhoog. Daar spreekt een stem van boven :
 »Ween, droeve moeder, niet; uw zoon, de jongling, leeft.»
 Wijd Christus al uw liefde; en eens zult gij Hem loven,
 Als Hij ook dezen zoon der moeder wedergeeft.

AANTEKENINGEN.

Vs. 2. *Mc. Cheines aantal jaren.* Ook op negen-en-twintig-jarigen leeftijd ontslapen.

Vs. 4. *Een rij van beelden zaagt ge zweven, &c.* Opmerkelijk was in des overledenen voortbrengselen, vooral in zijne poëzie, de rijkdom van beelden, waarvan letterlijk het eene, nog niet afgewerkt, door het andere scheen verdrongen te worden.

Vs. 8. *'t Aloud Profeten-woord.* Herinnering aan Jes. LXI: 2: „Om uit te roepen het jaar van het welbehagen des Heeren en den dag der wraak onzes Gods.”

Vs. 13. *Waar Christus alles is, &c.* Aandenken aan zijne uitgegevene Leerrede over Coll. III: 11.

Vs. 15. *Ween, droeve moeder, niet; en, Als Hij ook dezen zoon.* Toespeling op Luk. VII: 13—15.

ALLES WEL.

LAATSTE WOORDEN VAN DS. CAREL HENDRIK DE SMIDT.

En zij zeide: „Het is wel.” — 2 KON. IV: 26.

Alles wel, was 't laatste woord
 Van zijn stervensspond gehoord.
 Moeder, zusters, die daar treuren,
 Dat men, om u op te beuren,
 U dit woord van hem vertel:
 »God zij lof, 't is alles wel.»

Alles wel. Dus sprak in rouw
 Sunems zwaar beproefde vrouw,
 Alles wel, in stervenssmarte,
 Sprak 't geloof ook in zijn harte.
 Zij de koortsbrand nog zoo fel,
 In de ziel is 't alles wel.

Alles wel. De zondenschuld,
 Die ons nog met angst vervult,

Nog aan onzen vreë komt knagen,
 Wist hij voor zich weggedragen.
 Wien ook 't schuldgevoel beknel,
 Rustig sprak hij: Alles wel.

Alles wel. Schoon in den bloei
 Van den eersten lentegroei,
 Als een veldbloem afgesneden,
 Zonder omzien naar 't verleden,
 Willig op zijns Gods bevel,
 Lijdzzaam sprak hij: Alles wel.

Alles wel. En 't arbeidsveld,
 Waar Gods hand hem had gesteld,
 Zag hij aan zijn oog ontzinken:
 Maar een beter zag hij blinken,
 En bij 't heilrijk Godsbestel,
 Sprak hij dankend: Alles wel.

Alles wel. Ja, waar het licht
 Van des Heilands aangezicht
 Vriendlijk in de ziel mag schijnen,
 Mag de wereld vrij verdwijnen,
 Mag men, bij het laatst vaarwel,
 Troostrijk roepen: Alles wel.

Door het somber doodendal,
 Waar Gods staf haar steunen zal,
 Gaat de ziel den hemel binnen.
 Eeuwge vreugd gaat dáar beginnen.
 Dat zij dan daarhenen snel,
 Blijde zingend: Alles wel.

Alles wel. Geen lijden meer,
 Eeuwig bij zijn God en Heer.
 In der Englen reine kooren,
 Doet zijn stem zich juichend hooren
 Met het hemelsch citherspel,
 Nu voor eeuwig: Alles wel.

Alles wel, was 't laatste woord
 Van zijn stervensspond gehoord.
 Moeder, zusters, die daar treuren,
 Dat men, om u op te beuren,
 U nog eens dit woord vertel:
 »Alles,» sprak hij: »alles wel.»

TALITHA KUMI.

BIJ HET AFSTERVEN VAN TALITHA KUMI FOURI,
GEBOREN RUDOLPH.

Talitha Kumi, hoe kort was uw leven,
Daar sloeg de dood met zijn sikkel u neêr.
Talitha Kumi, de Heer heeft gegeven;
Talitha Kumi, de Heer nam u weêr.

Menigeens hart is met deernis bewogen,
Ach, voor hoevelen welk bitter verdriet!
Lof zij den Heer, schoon met tranen in de oogten:
Want als de hooploozen treuren wij niet.

Rustig en vroolijk vervlogen uw dagen,
Toen roerde God ook uw zorgloos gemoed;
En verootmoedigd, boetvaardig, verslagen,
Vluchtet gij weenend naar Golgotha's Bloed.

Talitha Kumi. De naam u gegeven,
Toen ge als een kind tot den Heer werdt gebracht,
Als een voorspelling, werd waarheid, werd leven:
Dochter, sta op uit den zonedoodsnacht!

Talitha Kumi, wij leggen u neder,
Stof bij het stof, straks vermolmd en vergaan,
Slechts voor een tijd, en Zijn stem wekt u weder,
Om voor altijd in Zijn glorie te staan.

Talitha Kumi. O ware ik reeds boven,
Daar waar uw ziel ons reeds voor is gegaan.
Heer, leer ons opstaan, beminnen, gelooven!
En ook voor ons breekt de zaligheid aan.

ÉEN DING WEET IK, DAT IK BLIND WAS
EN NU ZIE.

JOH. X: 26.

's Heeren Woord is als een brief
Van den hemel mij gezonden.
'k Had geen licht er in gevonden.
Maar sinds 'k aan Uw voeten viel,
Min 'k Uw Woord met hart en ziel;

Éen ding weet ik, dierbre Heer:
Ik was blind, maar nu niet meer.

Vroeger kende ik 't bidden niet,
Schoon ik dikwijls zocht te smeeken.
En 't dan weêr voor dagen liet,
't Was slechts met de lippen spreken.
Maar nu weet ik van 't genot
Om te schreien tot mijn God;

Éen ding weet ik, dierbre Heer:
Ik was blind, maar nu niet meer.

'k Had Uw naam van jongs gehoord:
'k Hoorde vaak Uw liefde noemen;
Maar het was me een ijdel woord:
't Scheen me een huichelachtig roemen.
Maar nu weet ik voor altijd
Dat Gij gansch begeerlijk zijt;

Éen ding weet ik, dierbre Heer:
Ik was blind, maar nu niet meer.

Vroeger was 'k met haat beziel
Tegen 't volk door U verkozen,
Daar 'k hen in mijn dwaasheid hield
Voor schijnheilge goddeloozen.
Maar nu ken ik wie Gij mint,
En den band die ons verbindt;

Éen ding weet ik, dierbre Heer:
Ik was blind, maar nu niet meer.

Vroeger kon 'k, en dat met rust,
 In den stroom van zonde blijven;
 'k Leefde in 't kwaad, en was belust
 Op de zondigste bedrijven.

Maar nu, daar 'k de zonde haat,
 Hijg ik naar een heilgen staat;

Éen ding weet ik, dierbre Heer:
 Ik was blind, maar nu niet meer.

Ach mijn Heiland, is het waar?
 Ben 'k van blindheid wel genezen?
 Als het werkelijk alzoo waar,
 Zou 'k nog zoo in 't duister wezen?
 Nog zoo traag, zoo koud, zoo dood?
 Nog van liefde zoo ontbloot?

Éen ding bid ik, dierbre Heer:
 Maak mij ziende meer en meer.

 ROEM.

„Die roemt, roeme in den Heer.” 1 Cor. 1: 31.

Ik heb een schat, meer waard dan goud,
 Een erfenis daarboven,
 Éen die de wacht er over houdt,
 En niemand kan dien rooven.
 'k Was d' armsten bedelaar gelijk,
 Thans ben ik boven allen rijk.

Ik heb een liefde teêr en zoet,
 Ze ontvlamt mijn hart en zinnen,
 Éen dien ik min in mijn gemoed,
 Éen die mij steeds zal minnen,
 Hij voert me uit alle strikken heen,
 Hij is mijn liefde, Hij alleen.

Ik heb een kroon, een koningskroon
 Van paarden en robijnen;
 Geen keizersdiadeem zoo schoon
 Als op mijn hoofd zal schijnen.

Eens was 'k verachtlijk en veracht,
Thans ben 'k bekranst met hemelpracht.

Ik heb een huis van schittrend licht,
Waar 'k weldra word ontvangen.
Soms zie ik 't in het vergezicht
Met smachtend zielsverlangen.
Nu zwerf ik nog op vreemde kust,
Daar vindt mijn ziel voor eeuwig rust.

Hoe meer mij hier op aarde ontval,
Hoe meer ik moet ontberen,
Hoe meer 'k mijn Meester loven zal,
Die zoo mij wil vereeren.
Mijn Heiland zelf maakt mij bereid
Voor zulke groote zaligheid.

Hoe rijk en zalig in 't verschiet,
Ga 'k vaak nog neêrgebogen
En vloeien tranen van verdriet
Bij stroomen uit mijn oogen.
Maar kort nog... en de smart is uit,
Dan zing 'k voor eeuwig 't lied der Bruid.

DE DRINKBEKER.

„De drinkbeker, dien Mij de Vader gegeven
heeft, zal Ik dien niet drinken?”

JOH. XVIII: 11

Ik zag een bode voor mij staan;
Hij hield een bittren lijdensbeker.
Hij vroeg: Neemt gij den beker aan?
Ik zei: Als Hij het wil, voorzeker.
Wat Hij mij zendt is altijd goed;
Ik dronk En 't bittre was mij zoet.

OP DE LENTE.

„De winter is voorbij.” HOOGL. II: 11.

De planten botten uit; de vruchtenboomen bloeien;
 Weldra aan tak en twijg wordt weêr de vrucht gezien,
 Och mocht ook ik, in 's Heeren hof geplant, er bloeien,
 En aan mijn Hovenier mijn liefdevruchten biên!

Hoe dor en levenloos de velden mogen schijnen,
 In 't naadrend voorjaarsuur ontspringt het leven weêr.
 Mocht ook mijn ziel aldus, na lang en droevig kwijnen,
 Weêr levend door Gods Geest, ontluiken Hem tot eer!

Gij, Schepper der Natuur, die Uw verbond blijft houden,
 En na de winterkou de lente keeren doet,
 Gij zijt dezelfde nog voor wie Uw woord betrouwden,
 En geeft na koude en dood weêr voorjaar in 't gemoed.

MORGENLIED.

„Gij doet de uitgangen des morgens juichen.”
 Ps. LXV: 9.

Een morgenzang den Heere!
 Een vroolijk ochtendlied!
 Wie zingt niet tot Zijn eere?
 Wie prijst mijn Heiland niet?

De heldre zonnestralen
 In 't water van den stroom,
 De lelie in de daleu,
 De tortel in den boom.

De krekkel in de velden,
 Het windje in 't ritslend riet,
 't Wil al Zijn lof vermelden,
 En zingt zijn ochtendlied.

En ik, 'k wil mede-loven
 Den Koning van 't heelal,

'k Zie vroolijk op naar boven,
 Waar 'k Hem aanschouwen zal.

O leven van mijn leven,
 Voor Wien ik nederkniel,
 Die U hebt willen geven
 Tot losprijs van mijn ziel.

O Heiland, man van smarten,
 Die op mij nederziet,
 Ontvang den dank mijns harten,
 Ontvang mijn morgenlied!

Door U zal 'k overwinnen,
 Uw trouw verandert niet;
 En kom 'k de feestzaal binnen,
 Dan zal 'k U eeuwig minnen
 En zing U 't nieuwe lied.

HET LIED DER BEVRIJDING.

„Gij omringt mij met vroolijke gezangen
 van bevrijding. Ps. XXXII: 7.

Een lied van dank, een lied van lof,
 Voor 's Heeren groot erbarmen.
 Hij heft mijne eenzame uit het stof,
 Hij drukt mij in Zijn armen.

Ja, eenzaam, eenzaam was mijn ziel,
 Met donkren nacht omgeven,
 En als ik voor Hem nederviel,
 Vond 'k dood in plaats van leven.

Ik droeg, schoon niemand 't van mij wist,
 Den dood, de hel in 't harte.
 De hoop was uit mijn ziel gewischt
 Door bange wanhoopssmarte.

Ik zei en klaagde duizendmaal:
 Mijn ziel is afgesneden,
 Nooit vindt ik weder zoet onthaal
 Als in het schoon verleden.

Ik lig gezonken in den kuil
Om al mijn snoode zonden.
En door des boozen vijands muil
Is reeds mijn ziel verslonden.

Maar nu . . . het lied van vreugd en lof,
Van vrolijke bevrijding,
En aan mijn Heiland uit het stof
Volkomen hartstoewijding.

Ik zei: verheug u, vijand, niet,
'k Zal opstaan tot den Vader,
Die reeds van ver mij komen ziet;
En bevend kwam ik nader.

Het kleed, het schoeisel, en de ring,
't Werd alles mij geschonken,
Ik bid, ik dank, ik juich, ik zing,
Ik ben van vreugd als dronken.

Neen, niet meer eenzaam is mijn ziel
Sinds mij mijn God bevrijdde,
En of ik ga, of lig, of kniel,
De Heer is aan mijn zijde.

Nu weet ik op wat vaste rots
De Heer mijn heil wil bouwen,
En op de trouwe liefde Gods
Mag 'k zonder vrees vertrouwen.

En nu, aan elke ziel in druk,
Die zoekt en niet kan vinden,
En die zich aan het zondejuk
Met keetnen vast voelt binden.

Aan elke ziel die klaagt en treurt,
Aan 's Heeren voet gekropen,
Verhaal ik wat mij is gebeurd,
Opdat ook zij moog hopen.

Hef 't droevig oog ten hemel op,
De Heer is vol ontfermen.
Wanneer de droefheid stijgt ten top,
Is 't einde daar van 't kermen.

Ja ook voor u is 't kleed bereid,
Treed dan den maaltijd nader.
En ook voor u die zaligheid,
De Liefde van den Vader.

En eenmaal komt voor u, voor mij,
Het uur, waarnaar wij hïjgen,
Als onze ziel, voor eeuwig vrij,
Naar onzen Heer zal stijgen.

Dan klinkt, maar niet meer uit het stof,
Maar uit des Vaders woning,
Ons lied van eeuwgen dank en lof
Tot eer van onzen Koning.

KOMT HERWAARTS TOT MIJ, ALLEN DIE
VERMOEID EN BELAST ZIJT, EN IK
ZAL U RUST GEVEN.

MATTH. XI: 28.

Ik ben vermoeid van al mijn zonden,
Ik torsch een last die mij bezwaart.
O Heiland, die, bedekt met wonden,
Uw kruis gedragen hebt op aard,
Zie in mijn nood mij tot U vluchten,
Mijn zonden doen mij 't ergste duchten.
Hoor naar mijn kermen en mijn zuchten:
Ik ben vermoeid.

Ik ben vermoeid van al mijn pogen
Om goed te doen en 't kwaad te vliên.
'k Lig neêr in machtloos onvermogen:
Wat ben ik in Uw heilige oogen?
Een zondaar die de hel verdient.
O Heiland, zie mijn vruchtloos strijden,
Mijn diepen val, mijn bitter lijden.
Wil door een troostwoord mij verblijden:
Ik ben vermoeid.

Ik ben vermoeid van 't nutloos smeeken,
Daar 'k op den grond lig neêrgekniêd.

'k Ben moègeschreid en schier bezweken,
 Daar wanhoop mijn gemoed bezielt.
 Gelijk een beedlaar lig ik buiten:
 Zal zich Uw oor voor altijd sluiten?
 Zult Gij mij immer van U stuiten?
 Ik ben vermoeid.

Ik ben vermoeid. En 't is rechtvaardig.
 Ik heb mijn lot mij zelf bereid.
 Geen zondaar meer het oordeel waardig
 Van Gods onkreukbre heiligheid,
 Wie weet hoe dra ik ze aan zie breken,
 De stonde, dat 'k met tranenbeken
 In eeuwigheid vergeefs zal smeeken:
 Ik ben vermoeid.

Gij zijt vermoeid, belast, beladen?
 Mijn zondaar, hef 't mistroostig hoofd,
 Laat door den Booze u niet ontraden:
 De Heer heeft zelf u rust beloofd.
 Sla hopen 't oog tot Hem naar boven.
 Daar klinkt Zijn stem tot u, tot mij:
 — Welzalig allen die gelooven —
 Gij die vermoeid zijt, kom tot Mij.

DIE DORST HEEFT, KOME.

OPENB. XXII: 17.

Van den heuvel Golgotha,
 Uit des Heilands wreede wonden,
 Vloeien stroomen van genâ
 Voor scharlakenroode zonden.
 Zondaar, sta hier biddend stil.
 Hier is redding voor wie wil,
 Hier heb ik behoud gevonden,
 Niemand keer mistroostig om:
 Jezus roept: Die dorst heeft kom.

'k Zie geen vreugd op uw gelaat;
 'k Zie geen blijdschap in uwe oogen.
 Maakt ge op 's Heeren woord geen staat?
 Heeft Hij iemand ooit bedrogen?

Spreek, wat stil verborgen smart
 Blijft daar knagen aan uw hart?
 Houdt ge uw hoofd nog neêrgebogen?
 Niemand keer mismoedig om:
 Elk die dorst heeft, kom, ja, kom.

»Ach, mijn zonden zijn te groot,
 'k Heb te lang, te zwaar misdreven,
 't Is een schuld, scharlakenrood,
 Nooit wordt mij die schuld vergeven.»
 Zondaar, hoe ontaard en snood,
 Zondaar, hoe in zonden dood,
 Jezus biedt u 't eeuwig leven.
 Niemand keer mismoedig om:
 Elk die dorst heeft, kom, ja, kom.

»Ach: kon ik mijn hart van steen
 Slechts aan 's Heeren voeten breken.
 Kon 'k met luid en droef geweest
 Om genâ en redding smeeken!»
 Zondaar, van de liefde Gods
 Smelt de meest onbreekbre rots,
 Wil niet langer tegenspreken;
 Niemand keer mismoedig om:
 Elk die dorst heeft, kom, ja, kom.

»Ach, ik hoor des Heeren woord,
 Kon ik slechts dat woord gelooven!
 Maar, hoe dikwijls ook gehoord,
 't Stuit als op het oor eens dooven.»
 Ook voor dooven kwam de Heer
 Vol genade op aarde neêr.
 Sla dan hoopvol 't oog naar boven;
 Niemand keer mismoedig om:
 Elk die dorst heeft, kom, ja, kom.

»Word mijn klagen toch niet moê,
 Maar de nacht heeft mij omgeven;
 Blindheid sluit mijn oogen toe.
 Ach, hoe vind ik 't eeuwig leven?»
 Zondaar, Jezus is het Licht.
 Jezus schenkt ook u 't gezicht.
 Wil niet langer wederstreven,
 Niemand keer mismoedig om:
 Elk die dorst heeft, kom, ja, kom.

»Ach, dit is het wat mij kwelt,
 Dit, wat mij zoo lang doet zuchten,
 Wierd ik wel door dorst gekneld,
 Ja, dan durfde ik tot Hem vluchten.»
 Zondaar, die zoo klaagt en vreest,
 Dit bewijst uw dorst het meest.
 Wil dus niets, neen niets meer duchten,
 Niemand keer mismoedig om
 Elk die dorst heeft, kom, ja, kom,

Ja, dit is des Heeren stem:
 Wie 't ook zij, die wil, mag komen.
 Ik geloof. Ik kom tot Hem,
 Ik, ook ik word aangenomen.
 Van den heuvel Golgotha,
 Vloeien stroomen van genâ.
 Ook voor mij, voor mij die stroomen!
 Niemand keer mismoedig om:
 Elk die dorst heeft, kom, ja kom.

 P R E E K E N .

Israëls wandlaar, zonder hoop,
 Loop uw nooit volbrachten loop.
 Zonder deernis met uw klagen,
 Tot aan 't einde van uw dagen,
 Zult ge uw smartlijk vonnis dragen:
 Wandlaar zonder troost noch hoop.
 Loop uw nooit volbrachten loop.

Jaar na jaar, en week na week,
 Christen-Leeraar, preek, ja preek.
 Tracht der hoordren oor te boeien,
 Tracht hun harten te doen gloeien,
 Hoe de taak u moog vermoeien,
 Driemaal, viermaal elke week,
 Christen-Leeraar, preek, ja preek.

Als de lucht zich zwart betreft,
 En, met wolken overdekt,
 Regen nederstort met stroomen;

Niemand moog ter kerke komen,
 Elk voor 't gudsend water schroomen,
 Laat ook elk u in den steek,
 Christen-Leeraar, preek, ja preek.

Hoe het met u zij gesteld,
 Naar het lichaam of naar 't harte,
 Hoe door kwaal of pijn gekweld,
 Hoe door leed of nood gekneld,
 Hoe bedrukt door zielesmarte,
 Hoe u dikwijls 't harte breek,
 Christen-Leeraar preek, ja preek.

Schoon de meesten die u hooren,
 Luistren met gesloten ooren,
 't Zelfde blijven wat ze zijn;
 Schoon uw arbeid vruchtloos schijn',
 Wein'gen aan uw woord zich storen,
 Houd niet stille, pleit en smeek,
 Christen-Leeraar, preek, ja preek.

Valle u weinig troost ten deel,
 Leed en bitterheden veel,
 Zijn er velen die u haten,
 Tot beschimping steeds gereed,
 Schoon ge nimmer hun misdeedt;
 Toch, gij zult uw werk niet laten,
 Schoon men wreed in 't harte usteek,
 Christen-Leeraar, preek, ja preek.

Toch, geen deerniswaardig lot;
 Hoe ook, meer dan menschen 't gissen,
 Vol van bittre droefenissen,
 Zoudt ge uw taak niet willen missen!
 't Is uw arbeid voor uw God.
 Hoe uw moed ook vaak bezwijkte,
 Hoe uw hart ook lijde en breek,
 Hoe uw matte wang verbleek,
 Hoe de slaap uw sponde ontwijkte,
 Dag aan dag, en week na week,
 Bid en schrei, en pleit en spreek,
 God maakt eens de harten week:
 Christen-Leeraar, preek, ja preek.

OP EEN KINDERGRAF TE RICHMOND.

Twee bloempjes bloeiden op het veld;
 De dood sneed beiden af.
 Thans zijn zij beiden neêrgeveld,
 Gelegd in 't zelfde graf.

Maar als mijn oog zich opwaarts heft,
 Dan zie 'k die bloempjes weêr,
 Waar nooit de zeis des doods meer treft:
 Zij bloeien voor den Heer.

KLEINE KINDERSCHOENTJES.

AAN WEENENDE MOEDERS.

Kleine kinderschoentjes,
 Welk een taal gij spreekt:
 Van gezwollen oogen,
 Van een hart dat breekt,
 Van verbleekte wangen,
 En van nacht op nacht,
 Tusschen hoop en vreeze,
 Slaaploos doorgebracht.

Kleine kinderschoentjes,
 Ach! hoe staat gij daar
 Als of 't lieve wichtje
 Nog in 't leven waar!
 Lieve, kleine voetjes,
 Mollig, blank en rood,
 Die u eens vervulden...
 Thans verstijfd en dood.

'k Zie ze nog in leven,
 Tripplen op den grond,
 Daar gekraai van vreugde
 Schaterde in het rond!
 Ach, nu geen getrippel,

Nu geen vreugde meer:
 In de nauwe grafsteê
 Zonkt ge zwijgend neêr.

Voetjes, duizendmalen
 Op den schoot gesust,
 En door moederlippen,
 Warm en rood gekust;
 Ach, bij zooveel liefde,
 Zooveel droef geweest.
 Lieve kleine voetjes,
 Waarom gingt gij heen?

Kleine kinderschoentjes,
 Welk een taal gij spreekt!
 Hoe de moeder snikte,
 Hoe ze heeft gesmeekt!
 Maar geen tranen baatten,
 Geen gebed vermoght,
 Waar de hand des Heeren
 't Kleintje voor zich zocht.

Diep bedrukte moeders,
 Wendt uwe oogen af
 Van de kinderschoentjes,
 Van het somber graf.
 Heft het hoofd naar boven,
 Wendt het naar den Heer,
 Hij die 't had gegeven,
 Nam het Zijne weêr.

Zie daar is uw kleine,
 Die van u verdween,
 Met zijn vroolijk lachje
 Spelend als voorheen;
 Maar in 's Hemels luister,
 Maar met gouden kroon,
 In der kindren schare
 Om des Heilands troon.

Kleine kinderschoentjes,
 Spreekt nu langer niet
 Van ondraagbre smarten,
 Hopeloos verdriet.
 Spreekt tot droeve moeders

Van des hemels troost,
En van eeuwig leven
Voor haar en haar kroost.

De vier eerste regels naar het Engelsch: *Little Shoes and Stockings*.
Het overige oorspronkelijk.

IN EEN ALBUM.

(Met eene afbeelding van de Kerk.)

VAN MEJUFFROUW J. D. K.

Zij 's Heeren huis uw toevluchtsoord
In levensvreugd en levenssmarte,
En, bij 't geklank van 's Heeren Woord,
Een troost voor 't heilbegeerig harte.

En, als na zegen en na kruis,
Ge uw loopbaan hier hebt afgeloopen,
Dan sta het hemelsch Vaderhuis
Door Gods genade voor u open!

WEEN, KIND DER AARDE, WEEN, OMDAT
GE EEN ZONDAAR ZIJT.

„Weep not for broad lands lost;
Weep not for fair hopes crossed;
Weep not when limbs wax old;
Weep not when friends grow cold;
Weep not, that death must part
Thine and the best-loved heart;
Yet weep—weep all thou can —
Weep, weep, because thou art
A sin-defiled man.”

Ween niet omdat de droom van ijdele jonglingsjaren
U, als een schaduwbeeld, met vlugge vaart ontvloog;
Omdat de werkelijkheid u spottend aan kwam staren
En van 't begoocheld hart de zoetste hoop bedroeg.

Ween niet omdat de vriend, op wien uw hart betrouwde,
Aan wien met teedren band uw ziele was verkleefd,
Uw vriendschapsgloed beloont met onverdiende koude,
Zijn eed van trouw verteên, uw hart gebroken heeft.

Ween niet omdat uw huis en have wordt ontnomen,
 Omdat het mager spook der armoë voor u staat:
 Omdat, waar andren vreugd en voorspoed tegenstroomen,
 Uw droeve levensweg door scherpe doornen gaat.

Ween niet omdat de slang van laster, diep verscholen,
 Uw goeden naam bezwalkt, u eer en aanzien rooft,
 En leugen, keer op keer, uit onbemerkte holen,
 Het moordend gif u spuwt naar 't onverdedigd hoofd.

Ween niet omdat de dood u alles komt ontrukken,
 Waarop het minnend oog met welgevallen staart:
 't Aanvallig eenig kind, dat ge aan uw borst mocht drukken,
 De huisvrouw van uw jeugd, uw liefsten schat op aard.

Ween niet omdat de pijn uw krachten komt verteren,
 Omdat de rust des slaaps uw droeve sponde ontwijkt,
 Daar iedre nieuwe dag uw smarten komt vermeëren,
 En, onder 't felle leed, uw lichaam schier bezwijkt.

Ween om dat alles niet. 't Is alles pijn voor 't harte,
 Geen wonder zoo de ziel bij al dien kommer lijdt.
 Maar daar is erger leed en dieper grond van smarte:
 Ween, kind der aarde, ween — omdat ge een zondaar zijt.

Ween omdat, toen voor 't eerst de moedermond u kuste,
 Toen ge als een zuigling slipt op 's moeders zachten schoot,
 Ween, ween omdat reeds toen een vonnis op u rustte:
 Een vreeslijke erfenis van zondesuld en dood.

Ween om het zondental van jonge kinderjaren,
 Onschuldig, zoo men 't noemt, maar schuldig inderdaad;
 Toen duidlijk iedre dag de kwaal kwam openbaren:
 De pestkwaal van de ziel, de kanker van het kwaad.

Ween om den jonglingstijd met al zijn roekeloosheid,
 Ween over ieder jaar dat in 't verborgen ligt;
 Want elk vervlogen jaar bracht nieuwen schat van boosheid
 Een nieuwen schat van toorn voor 't laatste Godsgericht.

Ween om 't bedorven hart, dat ge omdraagt in uw boezem,
 Van duizendvormig kwaad een nooit geleegde wel,
 Een volle, vuile kelk van gif tot aan den droesem,
 Een wereld van bederf, eene ongebluschte hel.

Ween om die harde rots, die niëts vermocht te breken,
 Die nog geen hamer Gods in stuk vermocht te slaan.
 Uit rotsen der woestijn ontstroonden waterbeken:
 Uw onvermurwbaar hart ontsprong geen enkele traan.

Ween om de stemmen Gods, die duizendmaal u noodden,
 Wier weërklank in uw ziel gij telkens hebt gedood.
 Ween om Gods vredehand u duizendmaal geboden,
 En waar gij duizendmaal uw hand en hart voor sloot.

Ween, als een moeder weent bij 't lijk van d' eerstgeboren;
 Ween bij 't gezicht van Hem, die zieltoogde aan het hout,
 Van Jezus, die voor u Zijn handen liet doorboren
 En van omhoog nog nu met deernis u aanschouwt.

Ja kind der aarde, ween met nooit gestelpte tranen,
 Dit zij de smart, die u de borst aan stukken rijt.
 — En moog ze u nog den weg tot eeuwigen vrede banen! —
 Ween, kind der aarde ween, omdat ge een zondaar zijt.

En zie, daar ruischt uit 'shemels hoven
 Een stem tot 't treurend zondaarskroost,
 Tot u, tot mij, tot wie 't gelooven:
 Een stem van vrede, een stem van troost.

»Troost, troost mijn volk, heeft God gesproken,
 »Verzoend is ook uw zondenschuld:
 »Het Lam, wiens lichaam werd verbroken,
 »Wiens zij werd van de speer doorstoken,
 »Heeft al uw straf en strijd vervuld.»

De zondaar hoort en luistert weder,
 't Geloof breekt door in 't duister hart,
 Met heete tranen valt hij neder,
 Maar nu geen tranen meer van smart.

En de engelen slaan het schouwspel gade
 Een ziel, in zonde dood weleer,
 Maar nu gered door Gods genade!
 En zingen 't loflied, 't Lam ter eer.

VERTALINGEN.

EEN GEBED VAN HABAKUK.

HABAKUK III.

Toen 'k hoorde, Heer der legerschrren!
Wat raadsbesluiten de Uwe waren,
Toen werd mijn ziele zeer bevreesd.
Och! in het midden van de jaren,
Behoud Uw volk, en wil het sparen!
Herdenk de dagen in Uw Geest,
Dat Gij ontfermend zijt geweest!

Van Theman is de Heer getogen,
De Heilge kwam van Parans top.
Zijn glorie vulde 's hemels bogen,
Van 't aardrijk steeg het loflied op!
Zijn hoofd was door een glans omschenen.
De hoorn der kracht was in Zijn hand,
En vóór Hem toog de pestkwaal henen.
Gelijk een vuurstroom door het land.

Hij stond op de aard en mat de stranden,
Hij dreef de Heidnen uit de landen.
De heuveln zijn ter neêrgebukt,
De bergen zijn vanéén gerukt.
De gang des tijds is in Zijn handen.

'k Zag Kusans tent in ijdelheid,
In weelde en ontucht gansch verzonken;
En Midians landstreek, ruim verbreed,
Van dartelheid en wellust dronken.
Was dan de God der goên vergramd
Op 't ijdel water van de stroomen?
Of was des Heeren toorn ontvlamd
Om op de zee ter neêr te komen?

Neen, toen Gij op Uw paarden reedt,
 En Gij de volkeren deedt beven,
 Schoon Gij het aardrijk siddren deedt,
 Uw wagen kwam om heil te geven.
 De pijlen snorden uit Uw boog,
 Om de aard te ontblooten voor Uw oog,
 Gij kwaamt om de eeden, lang te voren,
 Aan Uw gezegend volk gezworen.

De stroomen werden doorgesneên,
 De rug der bergen spleet vanéên,
 En door hen stroomde 't water heen.
 Ja, de afgrond hief zijn beide zijden,
 En schreeuwde 't uit in barenslijden.

Geen stralen schoot de zon meer uit,
 De maan werd in haar loop gestuit,
 Uw spies vloog lichtende daarhenen,
 Terwijl Uw pijlen bliksems schenen.
 Zoo traadt Gij door 't ontstelde land,
 De Heidnen dorschend met Uw hand,

Gij kwaamt Uw lieftingsvolk verblijden,
 Het volk, door U gezalft, bevrijden.

Gij wierpt de woningen ter neêr
 Van hen, die Uwe wetten schenden,
 Het opperhoofd der heidenbenden
 Sloegt gij in 't midden van zijn heir.

Zij stroomden om mij te verderven,
 En waren in mijn leed verheugd,
 Zij, die de ellendigen met vreugd
 Door hun geweldnarigheid zien sterven.

Maar de oceaân werd hard als steen
 En door Uw paardenspan betreên;
 Mijn hart versmolt toen ik het hoorde;
 Mijn lippen beefden voor 't geluid,
 Dat schriklijk merg en been doorboorde,
 Ik schreeuwde 't in benauwdheid uit.
 Doch, waarom zou mijn ziele vreezen,
 Wanneer de Heer te velde trekt?
 'k Mag in den Heere rustig wezen,
 Schoon ook verwoesting 't land bedekt.

Schoon daar geen vijgeboom moog bloeien,
 Geen vrucht meer aan den wijnstok zij,
 Hoewel de olijven niet meer groeien,
 En 't veld zij tot een woestenij,
 Geen rund meer in de stal moog loeien,
 Geen vette kudde 't oog verblij;

'k Zal nochtans in den Heere springen
 Als in de dagen van de jeugd!
 Ik zal mijn God en Redder zingen,
 En blij zijn met een groote vreugd!

Mijn sterkte is in den Heere Heere!
 Hij maakt me als 't jong gazel gezwind.
 'k Wil eeuwig zingen tot Zijn eere,
 Hij doet mij hupplen als een hind!

MICHA VII : 1—10.

Gelijk wen in den herfst het ooft is opgelezen,
 Wanneer de laatste tros den wijnstok is ontplukt,
 De matte wandelaar zich higgend nederbukt,
 Of daar een enkle druif nog mocht vergeten wezen,
 Zoo smacht mijn ziel naar vrucht: 't is alles afgerukt.

k Zoek anstig rond in 't volk, of 'k nog één man mocht vinden,
 Die goedertieren is, en van oprecht gemoed.
 Helaas! 'k zie 't boos geslacht, gelijk zoovele ontzinden,
 Als 't woeste roofgediert zich ondereen verslinden,
 Zij loeren op elkaër en maken jacht op bloed.

Des vorsten eenig doel is ramp en kwaad te stichten;
 Des grooten leugentaal is dicht ineengedraaid;
 De rechter zit om loon, en niet naar recht te richten,
 De beste is als een doorn, als scherpe distelschichten...
 Maar Uw bezoeking komt, die hen ter neder maait.

Geloof uw vriend niet meer; mistrouw zelfs uw getrouwen;
 Bewaar de deur uws monds, dat gij die niet ontsluit.
 Wee hem, die op de trouw van wie 't ook zij, durft bouwen,
 Ja, voor uw echtvriendin, de liefste van uw vrouwen,
 Bewaar uw zielsgeheim en stort uw hart niet uit.

Wat schrikbaar strijdtooneel! — de dochter haat haar moeder.

De vader wordt veracht door 't hem ontgroeide kind.

Het is een moordgevecht van broeder tegen broeder,

Daar elk in zijn gezin zijn grootste haters vindt!

Maar ik zie op den Heer. Ik wacht op mijn Behoeder!

Verblijd u niet, mijn vijandinne,

En juich niet om mijn diepen val!

'k Zal opstaan, wat uw haat verzinne,

Eens daagt — dat ras die dag beginne! —

Gods licht dat mij beschijsnen zal!

Ik zal des Heeren gramschap dragen,

Mijn zonde heeft mijn leed gesticht,

Maar eenmaal zal 't den Heer behagen,

Mijn redding heerlijk te doen dagen,

En mij te brengen in het licht.

Dan zal mijn vijandin 't aanschouwen,

Zij die daar roept: »Waar is uw God?»

Die God, op wien ik blijf betrouwen,

Zal haar, in 't midden van de vrouwen,

Tot schaamte stellen en tot spot!

J E S A J A XL.

Troost mijn volk, troost mijn volk, zal de Heer tot u spreken.

Spreek naar 't hart van de stad, naar Jeruzalems hart,

Roep: »Uw strijd is vervuld, en uw straf is geweken,

En verzoend is uw kwaad, en geleden uw smart.»

Een stem roept in de wildernis;

Bereidt des Heeren zegen!

Voor onzen God, die Koning is,

Maakt recht, maakt recht de wegen!

Alle dalen verhoogd, alle bergen vereffend,

Al 't gebogene recht, al wat hobblig is vlak.

's Heeren heerlijkheid komt, allen glans overtreffend,

Alle vleesch zal het zien, dat de Heere het sprak.

Een stem zegt: Roept! — Wat zal ik spreken?

Gras is de kracht des sterken helds,
Der menschen eer en gunst moet breken,
Ze is als een teedre bloem des velds.

De bloem valt af, het gras verdort,
Als 's Heeren Geest daarin komt zweven,
Zie, hoe het al vernietigd wordt;
Maar 's Heeren Woord zal eeuwig leven.

O gij, Sion! gij bode van heilrijke tijding,
Stijg uw berg op, beklim uw verhevenste rots,
O Jeruzalem! roep, roep het woord der verblijding:
Vreest niet, steden van Juda! de komst uwes Gods.

Hij komt! Hij komt, de Heer der Heeren!
De trotschen brengt Hij voor 't gericht,
Zijn arm zal eeuwiglijk regeeren,
Het loon is voor Zijn aangezicht.

Hij zal Zijn trouwe kudde weiden,
In liefde en in ontferming groot.
De jonggeboornen zachtkens leiden,
De lamren dragen in Zijn schoot.

Wie heeft de wateren gemeten?
Wiens handspan nam der heemlen maat?
Wie kan 't gewicht der stoffe weten,
Waaruit des aardrijks bol bestaat?
Wie heeft de bergen met zijn oogen,
De heuveln in een schaal gewogen?

Wie is de raadsman Gods geweest?
Wie ooit bestierde 's Heeren Geest?
Met wie ooit heeft Hij raad gehouden?
Wien vroeg Hij immer om verstand,
Die wetenschap Hem leeren zouden,
Of 't spoor Hem toonen met de hand?

Als een dropje aan den emmer, zoo acht Hij de volken,
Als een stofje aan de weegschaal het machtigste land.
Als het wariende stof in de bruischende kolken,
Werpt Hij de eilanden heen met een wenk van Zijn hand.

Al het hout, al de ceders van Libanons wouden,

't Is te luttel bij God voor een brandoffervlam,
 Al 't gedierte in de bergen verscholen gehouden,
 't Waar geen offer (hoe groot) waar Hij wellust in nam.

Ijdler zijn voor Hem de volken
 Dan de schaduw van de wolken
 Op de vlakten uitgespreid:
 Alles niets en ijdelheid!

Hoe zult gij van Hem dan spreken?
 Waar vindt ge een gelijkenis,
 Waarbij God wordt vergeleken?
 't Beeld dat Zijner waardig is?

Ziet, spreekt de Heilge verontwaardigd.
 Ziet, hoe de mensch zijn God vervaardigt.
 Ziet hoe de werkman 't ijzer giet;
 De goudsmid moet het overtrekken,
 Met zilvren ketenen bedekken,
 Ziedaar zijn God, die hoort, noch ziet!

En de arme maakt nog armer goden:
 Hij gaat in 't bosch en kapt zich hout;
 De ervaren werkman wordt ontboden:
 Ziedaar zijn houten God gebouwd!

Spreekt! weet gij niet? noch kunt gij hoorèn?
 Is 't van den aanvang niet bekend?
 Kan zulk een dwaasheid u bekoren?
 Let op des aardrijks fundament!

Het is God, die daar zit boven de aardkloot verheven,
 Die zijn inwoners ziet als de krekels op 't land.
 Die de hemelen als een gordijn heeft geweven,
 Die ze spreidt als een doek, ze als een tentwoning spant.

Hij maakt de koningen tot riet,
 De rechteren tot dwazen.
 Hij plant ze niet, Hij zaait ze niet,
 Geen wortel die hun boomtrunk schiet,
 Zij vallen bij Zijn blazen.
 Zij vallen. Niets verheft hen weër,
 Een ruk des stormwinds velt hen neër.
 Zoo vallen ze in een oogenblik...
 Wie is, spreekt God, gelijk als Ik!

Heft uwe oogen omhoog. Wie heeft alles geschapen?
 Wie 't ontebaar gesternte in 't onmeetlijk heelal?
 Ziet, Hij roept ze bij name, als een herder zijn schapen.
 Hij roept ze op, en niet één die ontbreekt aan 't getal.

Waarom dan zegt ge in dwaze zorgen,
 O Jakob! en verzoekt gij Mij:
 »Mijn weg is voor den Heer verborgen,
 »Mijn recht gaat van mijn God voorbij?»

Weet ge 't niet, hoort ge 't niet? Hij schiep de einden der aarde,
 Hij wordt moede noch mat! Zijns verstands is geen eind.
 Hij geeft kracht aan 't zwakke, aan 't onmachtige waarde,
 Maar wat groot is en trotsch wordt voor eeuwig verkleind.

Doch zij, die op den Heere wachten,
 Zij zullen in verheugde vlucht,
 Met aadlaarsjeugd en aadlaarskrachten,
 Op wieken stijgen in de lucht.

Daar loopen ze voor 's Heeren oogen,
 Geen moeheid drukt hen door haar dwang.
 Zij wandlen heen door 's Hemels bogen,
 Geen matheid stuit hen in hun gang.

1855.

HIZKIA'S GENEZING.

JESAJA XXXVIII.

'k Was krank. Een heete koorts woedde in mijn matte leden,
 Terwijl een felle pijn mij de adem schier ontnam.
 Daar zag ik 's Heeren knecht Jesaja binnentreden,
 Die met de tijding Gods verplettrend tot mij kwam:
 »Geef aan uw huis bevel. Bestel uwe aardsche zaken,
 Streele u geen ijdele hoop op redding uit 't gevaar.
 Want (en bij zulk bericht, wie zou mijn tranen wraken?)
 Want, dus heeft God gezegd, het uur des doods is daar.»

Gelijk een hamerslag viel 't woord mij op het harte:
 Met plechtig sombren tred verliet mij Gods profeet.
 Daar bleef 'k alleen met God en met mijn bittre smarte,

Die mij een tranenvloed uit de oogen stroomen deed.
 Het vonnis was geveld. Wat baatte troost van menschen?
 Ik keerde naar den wand het schreiend aangezicht,
 En stortte voor den Heer mijn diepst verborgen wenschen:
 Och, of ik voor een wijl mocht worden opgericht!
 Gedenk, dus riep ik, God, barmhartig en rechtvaardig,
 Hoe 'k in Uw heiligen dienst mijn hoogste vreugde zocht,
 En hoe ik voor Uw oog, schoon in mij zelf onwaardig,
 Door Uw genade oprecht en trouwlijk wandlen mocht.
 Dus pleitte ik in mijn nood met heete tranenbeken.
 En o, wie meldt de vreugd van 's Heeren troostrijk woord?
 Daar kwam Gods bode weêr om naar mijn hart te spreken:
 »God heeft uw leed gezien en uw gebed gehoord.
 Ik voeg, zoo spreekt de God van David uwen vader,
 Nog vijftien jaren toe aan uwen levenstijd.
 Ik red u uit de hand van wie u tartend nader,
 Van 't Syrisch legerheir dat Sions vest bestrijdt.»
 Wat wonder van genâ, om 't zwak geloof te sterken,
 Opdat in 't wankle hart geen twijffling dringen kon,
 Wou 's Hemels Opperheer voor mij een wonder werken,
 En stuitte voor mijn oog den vasten loop der zon.

En nu, zie hier het schrift, Hizkia's lofgedicht,
 Nadat hij uit zijn nood door God was opgericht:

'k Had alle hoop reeds opgegeven,
 God neemt, dus sprak ik, van mijn leven
 't Nog oovrig aantal jaren af.
 Mijn levensdraad wordt afgesneden,
 En nog slechts weinig droeve schreden,
 Dan zink ik neder in het graf.

Ik sprak: des Heeren wonderdaden,
 Waarmeê deze aard is overladen,
 Zal 'k niet meer vroolijk gadeslaan.
 Nog kort, dan wordt mijn oog gesloten
 En schouw ik mijn natuurgenootten
 Niet meer in land des levens aan.

Mijn levenstijd is weggetogen,
 Gelijk voor 's droeve herders oogen
 Een hut, door regens weggerukt,
 Gelijk eens wevers web, gebroken,
 Gelijk een bloem, die, nauw ontloken,
 Den stengel wreed werd afgeplukt.

Des morgens dacht ik: Vóór de stralen
 Der zon in 't Westen nederdalen,
 Wordt 't koord mijns levens afgesneén.
 En 's avonds klaagde ik in mijn lijden:
 Vóór 't daglicht andren komt verblijden
 Sleept mij de dood als offer heen.

Als door een leeuw in woede ontstoken,
 Was 'k door de smart geheel verbroken,
 En, als in 't moederlooze nest
 Een jonge kraan of zwaluw piepte,
 Zoo kirde en kermde ik uit de diepte,
 Door angst en droefheid moêgeprest.

Maar erger dan de lichaamssmarte
 Was mij het lijden van mijn harte;
 Wie meldt dien nood, dien angst, die zorg?
 Wanneer ik dacht: Hoe zal 'k vermogen
 Te staan voor 's Heilgen Rechters oogen:
 Och Heer, wees Gij mij tot een borg!

Dus bad ik. En, wat zal ik spreken?
 De trouwe God verhoorde 't smeeken
 En deed naar 't vast belofte-woord.
 Hij wou me in 't midden der ellenden,
 Naar ziel en lichaam redding zenden,
 Hij heeft naar mijn geschrei gehoord.

O liefelijke Erinneringen
 (Het leven is bij deze dingen!)
 Van Gods genade aan mij getoond;
 Als Hij mijn ziel, door smart verslonden,
 Vergeving schonk van al mijn zonden,
 En met Zijn liefde heeft gekroond!

Wel was 't een kelk van bitter lijden,
 Maar (eeuwge stoffe van verblijden!)
 Des Heeren vrede bracht hij aan.
 En nu, wat zal den dank verhindren
 Van 't vaderhart, om aan mijn kindren
 Te melden 's Heeren wonderdaân!

Gedachtig aan zoo bang verleden,
 Zal ik nu zachtkens voorwaarts treden,
 Het jarental mij toegezegd.

En door des Heeren gunst genezen,
 Zal steeds Zijn lof mijn vreugde wezen
 Op 't levenspad mij voorgelegd.

Want 't graf zal U dien lof niet geven,
 Maar allen die, als ik nu, leven,
 Verheffen U met lofgezing.
 De Heer wou mijne ziel bewaren ;
 Dies loof ik Hem met stem en snaren
 In 's Heeren huis, mijn leven lang.

HET LIED VAN DEN KONING.

PSALM XLV.

DE KONING CHRISTUS EN DE BRUID.

DE KONING.

Mijn hart, door 's Heeren Geest gedreven,
 Zal goede reden van zich geven,
 Gedichten van een grooten Vorst.
 Mijn pen zal vaardig van Hem schrijven,
 Mijn tong van Hem niet stille blijven,
 Maar roemen Hem uit ruime borst.

Niets zal mijn liefdezing verhindren,
 Want schooner dan de menschenkindren,
 In al hun pracht en al hun trots,
 Zijt Gij, uit wiens beminde lippen
 Genadestroomen mild ontglippen,
 Van eeuwigheid geliefde Gods!

Gord aan het zwaard, o Held des Heeren,
 Bekleed U met Uw oorlogskleëren,
 Die schitteren van majesteit,
 En, als een krijgsman, onverschrokken,
 Het zwaard des Woords der schede onttrokken,
 Rijd op het ros Gerechtigheid.

Vrij moogt Gij vreemde hulp ontberen,
 Uw rechterhand zal zelf U leeren,

Verplettrend voor wie tegenstaat.
 De pijlen uit Uw hoog ontschoten,
 Door onweêrstaambre kracht gestooten
 Doorboren 't hart van wie U haat.

Uw troon, o God, is hoog verheven,
 Uw scepter doet godloozen beven.
 Dies, daar Ge in waarheid U verheugt,
 Heeft, boven al Uw meêgenoten,
 Uw God, o God, U overgoten
 Met olie van de reinste vreugd.

Gedost in kleeren rijk aan kleuren,
 Bespreid met myrrhe en kassie-geuren,
 Treedt Gij 'tivoren lusthof uit,
 Een rei prinsessen volgt Uw statie,
 En tot U nadert, vol van gratie,
 In Ofirs goud gehuld, Uw Bruid.

DE KONINGIN.

Hoor dochter, en ontsluit uwe oogen
 Kom tot uw Koning neêrgebogen,
 En leg u aan Zijn voeten neêr.
 Vergeet uw volk, uw huis, uw magen,
 Zoo scheidt uw Vorst in u behagen:
 Hij is uw Koning en uw Heer!

Van Tyrus zal men met geschenken
 En rijke gaven u gedenken,
 Uw vriendschap zoekend en Uw gunst.
 De Koningin, hoe schoon, hoe heerlijk,
 Is innerlijk nog meer begeerlijk,
 Vol goud borduurwerk, rijk aan kunst.

Wie zal het tal van maagden tellen
 Die in een stoet haar vergezellen,
 Daar ze in gestikte kleederdracht,
 Terwijl gezang in blijde koren
 De vreugd in aller hart doet hooren
 Het koningshof wordt ingebracht!

Wel zijt ge uws vaders huis onttoegen,
 Maar weldra voor uw moederoogen
 Stelt God een roemrijk zonental,

Die, allen vorsten, 't land regeeren
 En wijd en zijd uw naam doen eeren,
 Zoo dat m' u eeuwig loven zal.

GELIJK IN 'T DONKER WOUDE.

Gelijk in 't donker woud, van schaduwen omgeven,
 Een heldre zonnestraal door 't dichte lover dringt,
 Zoo breekt Gij vriendlijk door, o Geest van licht en leven,
 In 't droevig hart Uws kinds door twijfeling omringd.

Helaas! wie zal 't getal van onze smarten tellen?
 Hoe vaak moet 's pelgrims tocht door wildernissen gaan!
 Maar dáar zelfs, o mijn God! ontspringen Uwe wellen;
 Ook dáar biedt ons Uw rots een veilge schuilplaats aan.

Vrees, Christen! op uw reis, vrees voor geen onweersvlagen,
 Vrees voor den zonnegloed des heeten middags niet;
 Maar zie tot Jezus op, die, na nog weinig dagen,
 U in het Vaderhuis de zoetste ruste biedt.

Neen, onder welke smart uw bange ziel ook lijde,
 Nooit zijt ge, o kind van God! op 't donker pad alleen;
 Onzichtbaar voor uw oog, staat Jezus aan uw zijde;
 Zijn trouwe herdershand bewaakt uw wanke schreên.

Hoe! zou die trouwe Heer uw tranen niet gedenken,
 Hij, die uw lasten droeg, uw smarten en uw straf?
 Zou Hij uw ziel den troost van Zijn genâ niet schenken,
 Hij, die voor uwe zonde aan 't kruis Zijn leven gaf?

Treed dan blijmoedig voort. Vervolg met moed uw schreden,
 Naar 't Vaderland omhoog, welks glans u tegenblinkt,
 En denk, dáar wordt voor u door Jezus zelf gebeden,
 Als gij hier uitgeput op aarde nederzinkt.

Naar het Fransch, van C. Malan, Chants de Sion, 95.

Een ander blauw kleurt dáar eens andren hemels bogen,
 Dáar draagt een andre grond een andre plantenpracht.
 Een ander zonnelicht schijnt dáar voor andrer oogen,
 't Zijn nieuwe starren dáar, die reizen door den nacht.

Het lied, waarbij 'k als kind, hier werd in slaap gezongen.
 Aan 's moeders borst gesust, hoort m' in die oorden niet.
 Het is een vreemde toon van onbekende tongen,
 Dien men in 't verre land den droeven pelgrim biedt.

»O blijf, geliefde, blijf!» zoo roepen honderd lippen,
 »Te huis, in 't zoet te huis, is 't boven alles goed;
 »Daar buiten woedt de zee op de ongeziene klippen,
 »En wilder woedt de mensch met ruw, barbaarsch gemoed.»

Ach! gaarne bleef ik hier, waar 'k niet van Hem gedreven,
 Die op mij nederzag, mij tot Zijn dienstknecht nam.
 Hem dreef dezelfde liefde uit 's hemels zaalge dreven,
 Toen Hij op 't doornig veld van 't zondig aardrijk kwam.

Hij wil: zoo moet ik gaan; ik mag en kan niet blijven,
 En, zij 't een vreemde grond, waar Hij mijn werkring stelt,
 Aan welke kusten ook mij 's Heeren wil moog drijven,
 't Zijn kusten overal van 's Heeren akkerveld.

In 't zweet mijns aangezichts zal ik er lange dagen,
 Van 't vroege morgenuur aan 't zware ploegwerk staan.
 Maar zou het veld mij niets dan scherpe distlen dragen,
 Ik zie niet achterwaarts. Ik wil niet rugwaarts gaan.

Zoo vaart dan wel, o gij, van vaderlandsche stranden,
 Reeds zwelt het bolle zeil, reeds waait de wimpelvlag,
 Gedenkt in uw gebeên aan mij, in verre landen,
 En weest getroost. Gij weet, wie meêgaat nacht en dag.

DE GEDOOPTEN NEGER IN DE ANTILLEN.

Gij man, met blanke huid en lange gladde haren,
 Die op het planken huis hierheen gedreven zijt,
 Ver van het Oosterland, trots stormen en gevaren,
 Om aan het zwart geslacht, met wolgekroeste haren,
 Het Woord te brengen, dat de droefste ziel verblijdt.

O wees gezegend gij, uit 't diepste van mijn harte!
 Ontferming met ons lot, was 't die u tot ons zond.
 Ach, wie beschrijft mijn leed, mijn namelooze smarte?
 Daar spraakt ge ons van den Heer, vol liefde ook voor den zwarte,
 Van Jezus, in Wiens hart ook ik verlossing vond.

't Zijn vele zomers reeds, sinds wreede rooverhanden
 Mij als een jongeling, de kindsheid nauw ontgroeid,
 Aan 's moeders minnend hart, aan 's vaders hut en landen
 Ontrukten en, gescheurd van alle dierbre banden,
 Aan 't harde slavenwerk mij hebben vastgeboeid.

Ik schreide luid en lang. Wie hoorde naar mijn weenen,
 Dat heinde en verre, maar vergeefs, de lucht doorklonk?
 De golven en de wind, zij huilden om mij henen.
 De menschen zagen me aan met harten hard als steenen...
 't Geknal der zweep, ziedaar den troost, dien men mij schonk!

Wat lange duisternis bij dagen en bij nachten,
 Vol arbeid, vol ellend, vol vruchteloze haat!
 Tot dat me, o blanke man, uw woorden vrede brachten,
 In plaats van droef gemor en ongetrooste klachten,
 Een lied van dankbaarheid in mijnen slavenstaat!

'k Was een verachte knecht, een worm, van elk vertreden,
 Een doel van wreede haat en grove spotternij.
 »Dat is des zwarten deel,» zoo hoorde ik bitse reden.
 Thans weet ik van een Vriend, die hoort naar mijn gebeden;
 Thans weet ik van een liefde, oneindig, ook voor mij!

Hij moest nog zwaarder last, nog wreeder lijden dragen,
 Hij werd, onschuldig Lam, met dieper pijn gewond.
 Hij werd, en dat voor mij, aan 't kruishout vastgeslagen!
 Nu schaadt geen mensch mij meer. Nu kan ik niet meer klagen,
 Sinds ik den grootsten schat, sinds ik den Heiland vond.

Zij hebben mij op aard van 't vaderland gereten,
 Maar 't eeuwig vaderland is voor mijn ziel bewaard.
 Geen aardsche vader meer, die mij zijn kind zal heeten;
 Maar in den hemel thans mag 'k God mijn Vader weten,
 Nu kan 'k geduldig zijn en lijden hier op aard.

De vrienden mijner jeugd heb ik voor goed verloren,
 En menig bittre traan heb ik om hen geschreid;
 Toch is mijn hart niet leég, sinds ik van Hem mocht hooren,

In wien me een gansch gezin van broeders is geboren,
Met wie 'k verbonden ben voor tijd en eeuwigheid.

Voor geld ten toon gesteld, heb ik mij zien verkoopen,
Nog breng 'k de nachten door in ketenen geboeid;
Maar Hij, die voor mij stierf, en me in Zijn naam liet doopen,
Hij heeft mij door Zijn bloed een erfdeel willen koopen,
In 't heerlijk hemelrijk waar eeuwge vrijheid bloeit.

Gezegend zij het schip, dat u hierhenen voerde,
U, bode van omhoog, gezonden van den Heer.
Geen tong vermeldt de smart, die mijne ziel beroerde.
Toen kwaamt gij met dat Woord, dat me aan den Heiland snoerde,
Toen was mijn jammer uit. Nu klaag ik nimmer meer.

BEKOMMERING.

(Uit het Hoogduitsch.)

Ach, waar wordt door mij gevonden
Zielerust en zaligheid,
Daar de grootheid mijner zonden
Tegen mij ten hemel schreit?
Daar mij mijne schulden knagen,
En mij dag en nacht verklagen.
Ach, waar vlucht ik, arme, heen,
Met mijn angsten en gewezen?

Troost mijn diepgewonde ziele,
Gij, die arme zondaars noodt.
'k Weet, mijn God, voor wien ik kniele,
Uw genade is eindloos groot.
Zelfs al werden al de zonden
Van deze aard bij mij gevonden,
Uw genade gaat alleen
Over al die zonden heen.

Heer, Gij hebt het zelf gesproken,
Arme zondaars goed te zijn,
Ach! mijn hart is gansch verbroken,
En vergaat van rouw en pijn.
Ja, mijn geest is gansch verslagen:

Laat dat offer U behagen.
 Neem mijn hart, dat tot U schreit,
 Vader, vol barmhartigheid!

Zie op wat Uw Zoon geleden,
 Aan het kruis heeft uitgestaan,
 Waar Hij al de bitterheden
 Van den dood is doorgestaan.
 In mijn plaats heeft Hij de slagen
 Van Uw gramschap willen dragen,
 Toen Hij voor de wereld stierf
 En vergiffenis verwierf.

Maak mij vrij, ik ben gebonden;
 Sterk mij, ik ben zwak en mat;
 Heel mij, 'k ben bedekt met wonden;
 Troost mij, 'k ben des weenens zat.
 Help mij, wil mijn smeekstem hooren;
 Zoek mij, want ik ben verloren;
 Red mij, 'k ben in zwaren nood;
 Geef mij 't leven, ik ben dood.

Wil mij Uw genade geven,
 Richt, bestuur en leer Gij mij,
 Dat ik, na dit korte leven,
 Eenmaal, eeuwig, bij U zij.
 Help mij, Heiland, U beminnen,
 Duivel, wereld, vleesch verwinnen,
 Voer mij uit mijn angst en strijd
 Naar de zege voor altijd.

DE BELANGRIJKE VRAAG.

(Uit het Engelsch: »t Is a point I long to know.»)

„Ja, ik oordeel ook mij zelve niet. — 1 Cor. IV: 3.

Daar is een groote vraag, die 'k brandend ben te weten:
 Een vraag, die mij zoo vaak beangstigt en verdriet:
 Mag ik met eenig recht een kind des Heeren heeten?
 Ben ik Zijn eigendom, of ach! ben ik het niet?

Zou ooit mijn hart zoo koud, zoo dor, zoo doodig wezen,
 Zou ooit 't gebed voor mij een taak, een moeite zijn,

Zou iedre beuzeling mij klagen doen en vreezen,
 Wanneer ik zeggen kon, des Heilands liefde is mijn?

Als ik in de eenzaamheid mijn hart tracht te onderzoeken,
 Dan vind ik alles vol van ijdelheid en kwaad;
 Dan zie ik ongelooft en zonde in alle hoeken;
 Kan 'k Zijn verlost zijn in zulk een slechten staat!

Wanneer ik bid, of hoor, of 's Heeren Woord wil lezen,
 Word ik in al mijn doen door zonde steeds gekweld;
 Gij, die in waarheid weet Gods kinderen te wezen,
 Spreekt, zegt mij, is het ook aldus met u gesteld?

Nochtans, de booze lust kan mij niet meer behagen;
 De zonde is mij een smart, een last ondraaglijk zwaar;
 Zou ik, om wat ik denk of voel, dus kunnen klagen,
 Zoo van de liefde niet een aanvang in mij waar?

Zou 'k blijdschap voelen als ik kindren Gods ontmoette;
 Zou 'k vreugd zien in een weg, dien 'k vroeger haatlijk vond;
 Zou ik in 's Heeren Woord soms proeven van het zoete,
 Zoo van Zijn liefde niet een vonkje in mij bestond?

Mijn Heiland! wil Gij zelf de zware vraag bepalen,
 Gij, die het zonlicht zijt, waarbij Uw volkske leeft,
 Wil met een liefdestraal Uw eigen werk bestralen,
 Indien 't genadewerk in mij reeds wortel heeft!

Leer mij U meer en meer met hart en ziel beminnen,
 Indien Gij Uw genâ reeds hebt geplant in mij.
 Maar indien niet, o Heer! ei laat mij dan beginnen,
 En help mij door Uw Geest, opdat het heden zij.

VOOR BEDROEFDEN.

(Naar het Hoogduitsch van Agnes Franz.)

Grijp moed, o hart, wil uit de diepten rijzen,
 Weêr breke 't licht der hope door;
 Nog leeft uw God. Hij zal den uitweg wijzen,
 Ofschoon uw pad in 't donker zich verloor.

Hij zag uw rouw, de heete tranenbeken,
 Die het verdoolde kind vergoot.
 Hij wil niet, dat het hart in smart zal breken,
 Het hart, dat eens Zijn liefdevreugd genoot.

Hoe diep gij zonkt, Hij wil het u vergeven,
 Hij kan u redden uit uw nood.
 Hij wil uw wederkeer. Hij wil uw eeuwig leven,
 Hij heeft geen lust, geloof het, in uw dood.

O, zoo gij 't wist, hoezeer Zijn Vaderharte
 Naar uw terugkeer vriendlijk dorst,
 Dan baandet ge u een weg door al uw smarte,
 En wierpt u weenend aan uws Vaders borst.

Dan vindt ge moed, op nieuw den kamp te wagen,
 Met zonde en hel en 's werlds macht.
 Dan werd uw zielevijand ras verslagen,
 Dan streedt ge weér met de eerste liefdekracht.

Dan stonden weér Zijn legers aan uw zijden,
 Vol blijdschap om uw wederkeer.
 Dan hielpen ze u onzichtbaar in het strijden,
 En voerden u in glorie tot den Heer.

O zaalge troost. De hemel is verbonden
 Met wie geloovig op Hem bouwt.
 O reddingskracht, zoo dikwijls ondervonden:
 God is met hem, die op Zijn kracht vertrouwt.

Gods englen zien vol teedre liefde neder,
 Waar Gods genade een ziel bekeert;
 Maar keert een dwalend kind tot zijnen Vader weder,
 Dan vieren zij een feest door hooger vreugd vermeêrd.

 ZOO ALS GIJ ZIJT.

Zoo als gij zijt. De Meester noodt,
 Al zijn uw zonden tergend groot,
 Al is uw schuld scharlaken rood,
 O schuldig zondaar, kom.

Zoo als gij zijt. Ofschoon uw hart,
 In duivelsstrikken lang verward,
 Zijn goedheid schriklijk heeft getart.
 O siddrend zondaar, kom.

Zoo als gij zijt. De Heiland spreekt,
 Schoon 't waar berouw u nog ontbreekt,
 O wacht niet als Zijn stem u smeekt,
 Maar haast u, zondaar, kom.

Zoo als gij zijt, hoe snood het zij.
 Voor zondaars snood en hard als gij,
 Voor goddeloozen bloedde Hij.
 Ellendig zondaar, kom.

Zoo als gij zijt. Het is om niet,
 Dat Hij, die 't leven voor u liet,
 U 't eeuwig vlietend water biedt.
 Kom, dorstig zondaar, kom.

Zoo als gij zijt, o kom tot Hem,
 Wat kommer nog uw hart beklem,
 O luister naar die zoete stem:
 Kom, moedloos zondaar, kom.

Zoo als gij zijt. Daar is genâ
 Gekocht voor u op Golgotha.
 Neem aan, en zing Halleluja.
 Gelukkig zondaar, kom.

Herinnering aan „Just as thou art.”

ZOO ALS IK BEN.

(Uit het Engelsch.)

Zoo als ik ben. Schoon vuil en snood,
 Van allen andren grond ontbloot,
 Dan dat Ge Uw dierbaar bloed vergoot
 En dat Gij zelf mij tot U noodt,
 O Lam van God, ik kom.

Zoo als ik ben. Niet meer gewacht!
 Lang lag ik in des Satans macht,
 In ondoordringbren zondennacht;
 Uw bloed alleen heeft reddingskracht,
 O Lam van God, ik kom.

Zoo als ik ben. Gij neemt mij aan,
 Om mij van zonde en straf te ontslaan.
 Te leiden op de levensbaan;
 Ik durf op Uw belofte gaan,
 O Lam van God, ik kom.

Zoo als ik ben. Uw liefde, Heer,
 Breekt elken steilen scheidsmuur neêr;
 Gij geeft mijn ziel de vreugde weêr,
 En nu, verlaat mij nimmermeer.
 O Lam van God, ik kom.

PLEIT VOOR MIJ.

(Uit het Engelsch.)

O Gij, des droeven zondaars vrind,
 Die, wien Gij mint, ten eind toe mint,
 Wees Gij de Voorspraak van Uw kind;
 Mijn Heiland, pleit voor mij.

Wanneer mijn moede ziel verkwijnt,
 Mij de eindpaal onbereikbaar schijnt,
 Mijn hoop op Uw genâ verdwijnt,
 Dan, Heiland, pleit voor mij.

Als 'k van Uw wegen afgedwaald,
 Mij onheil heb op 't hoofd gehaald,
 Zoodat geen ster van hoop meer straalt,
 Dan, Heiland, pleit voor mij.

Als Satan, door mijn zonden stout,
 Mij verre van Uw voeten houdt,
 En Gij mijn jammerstaat aanschouwt,
 Dan, Heiland, pleit voor mij.

Wanneer mijn stervensuur genaakt,
 Mijn ziel ten top van angst geraakt,
 Verschijn dan blinkend en volmaakt,
 En, Heiland, pleit voor mij.

En, als het licht van 's Rechters troon,
 Mijn gansche leven stelt ten toon,
 O dan, Gij Gods- en Menschenzoon,
 Dan, Heiland, pleit voor mij.

UW WIL GESCHIEDE.

(Uit het Engelsch.)

Mijn God, in 'slevens rampwoestijn,
 Leer mij te midden van de pijn,
 Gehoorzaam aan Uw wil te zijn:
 Uw wil geschied'.

Ontneemt Gij mij wat ik bemin:
 't Was nimmer mijn. Met stillen zin
 Stem ik met Uw beschikking in:
 Uw wil geschied'.

Als zware krankheid op mij drukt,
 Mijn levenskracht wordt weggerukt,
 Hoe ook het kruis mij nederbukt:
 Uw wil geschied'.

Dat slechts Uw goede Geest nabij,
 Mijn hart Hem tot een tempel zij.
 Doe verder naar Uw raad met mij:
 Uw wil geschied'.

Vernieuw mijn wil van dag tot dag;
 Zoo nog Uw Vaderoog iets zag,
 Neem weg wat ook het wezen mag:
 Uw wil geschied'.

Dan, als ik deez' woestijn verlaat.
 Zing 'k eens in eeuwig blijden staat,
 Niet meer met tranen op 't gelaat:
 Uw wil geschied'.

U W O O R D E E L.

(Uit het Fransch.)

Uw oordeel, groote God, is heilig en rechtvaardig,
 Wel is Uw liefde groot en zijt Gij allen goed,
 Maar 'k heb zooveel misdaan, 'k ben zoo verwerpingswaardig,
 Dat Uw gerechtigheid mij billijk straffen moet.
 Ja, van mijn zondental de onmetelijke grootheid
 Roept dat ik in 't verderf rechtvaardig word gestort.
 Uwe eigen eer eischt wraak voor zulke vloekbre snoodheid.
 Uw liefde zelf belet, dat 'k vrijgesproken word.
 Volbreng Uw wil, o God, zoo dit U strekt tot eere,
 Verfoei de tranen zelfs door diep berouw geschreid.
 Verbreek, verpletter, sla, voltrek Uw recht, o Heere,
 'k Aanbid, terwijl 'k verga, Uw hooge majesteit:
 Maar waar, waar is 't dat mij Uw vloekspraak treffen zal,
 Waar 'k niet met Jezus' Bloed bedekt zij gansch en al?

W E E S E E N H E R D E R.

(Uit het Engelsch.)

Hij, die als Gods afgezant, tusschen God en
 menschen staat om de ontzachelijke belangen
 van Oordeel en Genade te behandelen, wachte
 zich van lichtvaardigheid in zijne rede.

Wees een Herder, wees een Engel,
 Aan uw grooten last getrouw.
 Zoek de schapen, bid en predik
 Eer zij zinken in het graf.

Eer de zielen opgeroepen
 Met u voor den Rechter staan,
 En des huurlings vreeslijk vonnis,
 Huurling, u ter helle doemt.

Wees een wachter op de muren;
 Gulden tijden geeft de Heer.
 Zoek ze, grijp ze, roep ze, dwing ze:
 O er zullen binnengaan.

Ga, verkondig uw Verlosser,
 Spreek: de tijd vliegt pijsnel heen.
 Zeg: Hij stierf om hen te redden.
 Zeg: Hij leeft en bidt voor hen.

Droevig, toch vol zachte vreugde,
 Arm en tevens eindloos rijk;
 Zalig, schoon de wereld spottend
 Mijn geloof een dwaasheid acht,

Zoo ben ik, sinds, dierbre Heiland,
 Gij mij zocht en tot U trokt.
 Gij mij ophieft en mij troosttet,
 Gij de mijne, ik de Uwe werd.

WAAROM IN UW SMARTE

(Uit het Engelsch.)

Waarom in uw smarte,
 Buigt uw hoofd zich neêr?
 Is er voor uw harte
 Dan geen lichtstraal meêr?
 Kind van 't eeuwig leven,
 Maak op Jezus staat,
 Die zich u wou geven
 En u niet verlaat.

Is uw geest verslagen,
 En met angst vervuld?
 Jezus heeft gedragen
 Al uw zondenschuld.
 Denk aan Jezus' wonden,
 Denk aan Jezus' bloed.
 Daar zijn al uw zonden
 Uitgewischt, geboet.

Is uw harte bevend?
 Is de booze geest
 Woedend u omgevend?
 Waarom dus gevreesd?

Wees op Jezus hopend,
 Gord de wapens aan.
 Op de kampbaan loopend,
 Strijd om in te gaan.

LOF EN BEDE.

(Naar het Hoogduitsch van Paul Gerhardt.)

Komt, dankt en zingt uw God ter eer,
 Gij, Adams nageslacht,
 Zingt Hem, wien door het englenheer
 Aanbidding wordt gebracht.

Ja, roemt en prijst met blij geschal
 Dien God, ons hoogste goed,
 Die Zijne wondren overal
 En groote teeknen doet.

Die ons van 's moeders schoot af aan
 In Zijn bewaring nam,
 En waar geen mensch meer bij kon staan,
 Ons steeds ter hulpe kwam.

Die, schoon zoo vaak door ons gehoond,
 Ons steeds gezegend heeft,
 De straf ontzegt, de schuld verschoont,
 En alle kwaad vergeeft.

Hij geve ons een blijmoedig hart
 En frisschen geest en zin.
 Hij werpe bange vrees en smart
 Den diepen afgrond in.

Hij zende van omhoog Zijn vree
 In Israël's gansche land.
 Hij deele rijken zegen meê,
 En heil in elken stand.

Hij doe Zijn gunst en liefdetrouw
 Steeds bij en met ons gaan;

Maar wat ons hart benauwen zou,
Zeer verre van ons staan.

Zoo lang dit korte leven duur,
Dat Hij ons alles zij,
Hij blijve ook in het stervensuur
Ons met Zijn troost nabij.

Hij drukke, als de adem ons begeeft,
Ons zachtkens de oogen dicht,
En toone ons, waar men eeuwig leeft,
Zijn vriendlijk aangezicht.

G R A F D I C H T.

(Thou art gone to the grave, but we will not
deplore thee.)

Gij ligt neêr in het graf, maar wij willen niet weenen,
Schoon duister en droefheid uw grafsteê omringt.
Uw Heiland ging zelf door die poort voor u henen,
Waar het licht van Zijn liefde nu vriendelijk blinkt.

Gij ligt neêr in het graf, en wij zien u niet weder,
Noch treên meer tezaam langs het doornige pad;
Gods vriendelijke armen ontvingen u teeder,
Toen uw ziele het donkere doodsdal betrad.

Gij ligt neêr in het graf, maar uw ziel, zij is levend.
Hoe zwaar was de strijd, en de worstling, hoe bang!
Maar toen zij daar aankwam, beangstigd en bevend,
't Eerst geluid dat haar trof was der engelen zang.

Gij ligt neêr in het graf, maar wij zullen niet weenen,
Want uw God was uw redder, uw losprijs, uw kracht,
Hij kocht u, verlost u, Hij zelf riep u henen,
En de dood heeft geen prikkel, want Hij heeft volbracht.

KOM, HEER JEZUS, KOM.

(Naar 't Engelsch van H. Bonar: The Church
has waited long.)

Ja kom, Heere Jezus. OPENB. XXII : 20.

Hoe veel lange, donkre nachten,
Heeft Uw diep verslagen Bruid
Op haar Heiland zitten wachten,
Zag zij vruchtloos naar Hem uit!
Jaar na jaar is weggevlogen,
Eeuw na eeuw sloop droevig heen:
Niemand kwam haar tranen drogen,
En nog zit uw Bruid alleen.
Kom, Heer Jezus, kom.

Menig vrome hier beneden
Heeft met ons op U gewacht,
Heeft zijn diensttijd uitgestreden,
Is door ons naar 't graf gebracht.
Treurend legden wij hem neder
Tot dat tijdstip wordt vervuld,
Waarop Gij ons allen weder
Uit de slaapsteê wekken zult.
Kom, Heer Jezus, kom!

Zie het licht der boosheid schijnen,
Zie de macht der slang, hoe stout,
Zie 't geloof allengs verdwijnen,
Veler liefde is lauw en koud.
Heer, hoe lang reeds laat Ge ons smeecken,
Stelt Gij 't uur des oordeels uit?
Wacht Ge om 't schreiend bloed te wreken,
't Lijden, 't kermen van Uw Bruid?
Kom, Heer Jezus, kom!

Zie ons hijgend zielsverlangen
Om Uw heerlijkheid te zien,
Om, in 't englenkoor ontvangen,
Vreugdezangen U te biên!
Zou het hart der Bruid niet klagen,
Treuren om den Bruidegom?

Zou zij 'trouwgewaad niet dragen
Tot haar Koning wederkom?
Kom, Heer Jezus, kom!

Reeds is heel de schepping zuchtend
Naar het luid bazuingeschal,
Naar den schoonen Sabbats-uchtend
Die haar jeugd vernieuwen zal.
Kom, o Heer, om weg te vagen
Alle zonde, vloek, geweest;
En ons aardrijk, vol van plagen,
Maak 't Uw lusthof als voorheen.
Kom, Heer Jezus, kom!

P. HUET.
STICHTELIJKE VERSJES

NAAR

G. TERSTEEGEN,

Prijs *f* —.30.

Twaalfstal Stichtelijke Gedichten

VAN

P. HUET.

Ingenaaid *f* —.20. In linnen *f* —.50

NIEUW BUNDELTJE

STICHTELIJKE GEDICHTEN

DOOR

P. HUET.

Ingenaaid *f* —. 30. In linnen *f* —.60.
